

தமிழும் தமிழரும்

பேராசிரியர் வி. சிவசாமி

Prof. V. SIVASAMY
UNIVERSITY OF JAFFNA

YMAVAM N 102
A VANA HAM

நம்மும் நம்மிரும்

பேராசிரியர்

வி. சிவசாமி B.A. Hons (Lon.), M.A. (Cey.)

தலைவர், சமஸ்கிருதத்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

வெளியீடு :

தூபாலசின்கம் புத்தக சாலை

340, செட்டியார் தெரு, 4, பஸ் நிலையம்,
கொழும்பு – 11 யாழ்ப்பாணம்
தொகைபேசி – 422321

நூல் விவரம்

முதற்பதிப்பு	:	1998
விலை	:	₹. 30.00
First Edition	:	1998
Rate	:	Rs. 30.00
Title	:	Tamilum Tamilarum
Subject	:	Tamil and the Tamils
Author	:	Prof. V. Sivasamy B.A. Hons (Lon.) M.A. (Cey.)
No. of Pages	:	128
Type	:	10.5 Point
Paper	:	11.6 Kg Creamwove
Binding	:	Art Board
Publishers	:	Poopalasingam Book Depot 340, Sea Street, Colombo - 11
In India	:	Kumaran Publishers 79, 1st Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 26
Type Setting	:	Chithra Printo Graphy 24, Ponnusamy Street, Royapettah, Chennai - 600 014.
Printed at	:	<i>Page</i> Offset, 6/2, Devarajan Street, Chennai - 5

அறிமுகம்

பேராசிரியர் விநாயகமூர்த்தி சிவசாமி அவர்களின் அறுபதாவது அகவை முன்னிட்டு நடத்தப்படும் மணிவிழாவில் இந்நால் வெளியிடப் படுவதையிட்டு மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். இதுவரை பேராசிரியரின் தொல்லி யல், வரலாறு, சமஸ்கிருதம், நுண்கலை, இந்து நாகரிகம் போன்ற துறை சார்ந்த நூல்களைத் தரிசித்த எமக்குத் தமிழும் தமிழரும் என்ற இந்த நூல் பேராசிரியரது தமிழ்ப்புலமையின் இன்னொரு வெளிப்பாடாக அமைகிறது. இது ஒருவகையில் 1960 களில் தமிழ் கற்பிப்பதோடு தனது ஆசிரியத் தொழிலை ஆரம்பித்த பேராசிரியர் அவர்கள் தனது ஆசிரியத் தொழிலின் ஆரம்ப நிகழ்வுகளை இந்நாலின் மூலம் 1995-இல் நினைவுபடுத்திக் கொண்டார் எனக்கூறலாம்.

பேராசிரியருக்கும் அமரர் பூபாலசிங்கத்திற்கும் கல்வியுலகில் இருந்து வந்த நீண்டகாலத்து நெருக்கமான உறவை அவர்மகன் திரு. பூ. ஸ்ரீதர்சிங் பேராசிரியரது நூலை தமது செலவில் வெளிக் கொணர்ந்ததன் மூலம் மீண்டும் நினைவுபடுத்தியுள்ளார். அவருக்கு மணிவிழாக்குமு சார்பாக நன்றியைத் தெரிவிப்பதில் உவகையடைகிறோம். மணிவிழா நாளில் பேராசிரியரது ஆக்கம் ஒன்றை நூலாக வெளியிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தி அதற்கான வாய்ப்பை உருவாக்கித் தந்த மணிவிழா மலர்க்குமுப் பதிப்பாசிரியர்களில் ஒருவரான இரா. சிவச் சந்திரன் அவர்கள் எம் நன்றிக்குரியவர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எம் எல்லோரது ஆசை நிறைவேற குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் இந்நாலை ஆக்கித்தந்த பேராசிரியர் அவர்களுக்கு என் இதயம் கலந்த நன்றிகள்.

ப. புஷ்பரத்தினம்

செயலாளர்,

பேராசிரியர் வி. சிவசாமி மணிவிழாக்குமு,

யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

15.01.1998

நூலாசிரியரின் முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியம் கற்கும் எந்த ஒரு மாணவனும் தமிழைச் சிறப்பிக்கும் அடைமொழிகள் பல நூல்களிலே விரவிவருவதைக் காண்பான்; சிலவற்றிலே தமிழின் சிறப்புகள் விரிவாகவும், வேறு சிலவற்றிலே சுருக்கமாகவும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. மிக உயர்ந்த நிலையிலே, தாம் விரும்பும் பெரும் இலட்சியமாகவும், தூய கன்னிப் பெண்ணாகவும், இயல்பான அன்புக்குரிய தாயாகவும், மாட்சியமையுள்ள மன்னனாகவும், வழிபடும் தெய்வமாகவும் புலவர் பெருமக்கள் தமிழினைக் கண்டனர்; தத்தம் கற்பனைத் திறனுக்கும், மதிநுட்பத்திற்கும், சூழலுக்கும் ஏற்பத் தமிழினை வருணித்துள்ளனர்; இவற்றைக் கேட்போரும் வாசிப்போரும் தமிழிலீடுபடும் வகையில் எடுத்துக் கூறியுள்ளனர்; மேலும், தமிழைத் தெய்வமாகப் போற்றியதோடு நின்றுவிடாது, தமிழன்னைக்கு உருவும் அளித்துள்ளனர். சமகாலத்திலே தமிழன்னையின் உருவப் படங்களும், சிலைகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்த்தாய் வணக்கமும் வாழ்த்தும் வைபவங்களிலும், கூட்டங்களிலும் இடம் பெறுகின்றன.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் தமிழ்ப்பயின்றபோது மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துக்கள் என்னைக் கவர்ந்தன. தமிழினைக் குறித்துத் தமிழர் கொண்டிருந்த கருத்துக்களைப் போன்று வேறு எம் மொழியினராவது தம்தாய்மொழிபற்றிக் கொண்டிருந்தனரா? என்ற கேள்வி எழுந்து வந்தது. சில ஆசிரியர்கள், நன்பர்களிடம் இது குறித்துச் சில வேளைகளிலே வினாவிவந்தேன்; வருகிறேன். இப்போக்குத் தமிழிற்குத் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த ஒன்றாகவே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றது.

பல்கலைக்கழக மட்டத்திலே தமிழக வரலாறு பற்றிக்கூறும் வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டு வந்தன. தமிழ் இலக்கிய நூல்களை எந்த அளவிற்கு வரலாற்று மூலங்களாகக் கொள்ளலாம் என மதிப்பிடுதற்கு வரலாற்று இயல்புள்ள நூல்கள் சிலவற்றையாவது ஓரளவு விரிவாகப் படிக்க வேண்டியதாயிற்று. அப்போதும் தமிழ் பற்றித் தமிழர் கொண்டிருந்த கருத்துக்களை முன்னையிலும் கூடுதலாக அறிய நேர்ந்தது. தமிழிலும்,

தமிழிலக்கியத்திலுள்ள ஈடுபாட்டினால், மேலும் இது பற்றி வாசித்தேன். தமிழிலக்கியத்திலும், தமிழ்ச்சாசனங்களிலும் காணப்படும் இது பற்றிய கருத்துக்களைச் சுருக்கமாகத் தொகுத்துக் கட்டுரைகளாக எழுதி ஒரு சிறு நூலாக வெளியிடலாமெனச் சில ஆண்டுகளின் முன் யோசித்தேன். இதன் விளைவாக இச்சிறுநூல் உருப்பெற்றது. முதலிரண்டு கட்டுரைகளும் யாழ்ப்பாணத்தின் காலத்தால் முந்திய வார ஏடான உதயதாரகையிலே எழுபதுகளில் வெளிவந்தவை. அவை இப்போது சிலதிருத்தங்களுடன் இடம் பெற்றுள்ளன.

தமிழ்ப்புலவர்களும், அறிஞர்களும் தமிழ் பற்றிக் கூறியுள்ள செய்யுட் தொகுப்பு ஒன்று சாமி வேலாயுதம் பின்னை என்பவராலே தொகுக்கப்பட்டு மொழி அரசி - முதற்பாகம் தேய்வத்தமிழ்மாலை முதற்பகுதி தமிழ்ப்புகழ் என்ற தலைப்பிலே சுமார் 40 ஆண்டுகளின் முன் (1947ல்) கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தினாலே வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இதன் இரண்டாம் பாகம் பற்றி அறிய முடியவில்லை. இதிலே புலவர் பெருமக்களின் பாடல்கள் காலவரைப்படி தொகுக்கப்படவில்லை; பெரும்பாலும் கடந்த இருநூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த புலவர்களில் ஆக்கங்களே இடம் பெற்றுள்ளன. பேராசிரியர் க. கௌலாசபதி அவர்கள் “அடியும் முடியும்” (1970) என்ற நூலிலே தமிழ்ப்பற்றி, தமிழ்த்தாய் வணக்கம் பற்றி ஒரு கட்டுரையிலே நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

இச்சிறுநூல் ஒன்பது இயல்களைக் கொண்டுள்ளது. இவற்றிலே சங்ககாலம் தொட்டுக் கம்பதாசன் வரை தமிழகத்திலும், நவாலி யூர்ச் சோமசுந்தரப்புலவர் வரை இலங்கையிலும் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்கள் பலர் தமிழ் பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் - முக்கியமாகத் தமிழ் பற்றிய அடைமொழிகள், உருவகங்கள், உவமைகள் முதலியனவற்றை அடிப்படையாக வைத்துச் சுருக்கமாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. சமகாலப் புலவர் பலரின் ஆக்கங்கள் விரிவஞ்சி இதிலே சேர்க்கப்படவில்லை. முக்கியமாக நூல்களிலிருந்தே உதாரணங்கள் பொதுவாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. கால முறைப்படி தமிழ்ப்பற்றி வளர்ச்சி, அது பற்றிய புதிய நோக்கு, மாற்றங்கள் முதலியன சுருக்கமாக

அரசியல், சமய, சமூகப் பின்னணியில் வைத்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

மொழிஉலகின் பல பாகங்களிலுமுள்ள மக்களின் பண்பாட்டின் மேம்பாட்டினை வெளிப்படுத்தும் காரணியாக விளங்குகின்றது. அவர்களின் தனித்துவத்தையும், சிறப்பியல்புகளையும் காட்டும் உரைகல்லாகும்; அவர்களின் உள்ளத்தினைப் பினித்து உணர்ச்சிவசப்படுத்தும் காரணியாகவும் விளங்கி வந்துள்ளது. எவராயினும் தத்தம் தாய்மொழி மீது பற்றுக் கொண்டிருப்பது இயல்பான போக்கேயாகும். நீண்ட வரலாற்றிக் காலத்திலே தமிழரும் தாய்மொழி மீது மிகுந்த பற்றுடையவராய் விளங்கி வந்துள்ளனர்; அம்மொழியினை கண்ணுங்கருத்துமாகப் போற்றி வந்தனர்; வருகின்றனர். பிறமொழித்தாக்கங்களினால் தமிழின் தூய்மைகெடாது பாதுகாத்து வந்துள்ளனர். பொதுவாகப் பிறமொழி வெறுப்பு தமிழிடம் காணப்படவில்லை எனலாம். காலத்திற்குக் காலம் தமிழ்மொழியுடன், உறவாடிய பிறமொழிகளையும் வெவ்வேறு வகைகளில் அவர்கள் போற்றிவந்துள்ளனர் என்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடற்பாலது.

இச்சிறநூலிலே பொதுவாக இந்த நூற்றாண்டின் ஜம்பதுகள் வரையுள்ள மூலங்களே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பிறபட்ட காலத்தவை - இடம் பெற்றில. எனவே இந்நூல் முழுமையானதன்று. மேலும் இதன் முதல் எட்டு இயல்களும் மேலும் விரிவாக ஆராயப்படவேண்டியவை. இவ்விடயம் பற்றிய சில முக்கியமான மூலநூல்கள், பொதுநூல்கள், கட்டுரைகள் ஆகியன எனக்குக் கிடைக்காமையாலே, சில தகவல்கள் தவறவிடப்பட்டிருக்கலாம். அவ்வாறாயின் அக்குறைபாடும், பிற குறைபாடுகளும் வாய்ப்பு ஏற்படின் பிறிதொரு பதிப்பிலே நிவிர்த்தி செய்யப்படும். யான் தமிழ் அறிஞன் அல்லேன். தமிழ் மாணவன் என்ற வகையிலே தமிழிலுள்ள ஈடுபாட்டினால், இதனை எழுதியுள்ளேன். மேலும், சமகாலம் வரையுள்ள போக்குவிரிவாகவும் ஆழமாகவும் ஆராயப்பட வேண்டியவை.

இந்நாலிலுள்ள கட்டுரையினை எழுதுவதற்கு உதவியாக இருந்த அறிஞர் பலரின் தமிழிலக்கிய, இலக்கணப் பதிப்புக்கள், பிற பிரசரங்கள் முதலியன் குறிப்பிடற்பாலன. இவ்வாசிரியர்கள், அறிஞர்கள் யாவருக்கும் யான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அவர்கள் அனைவருக்கும் மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக. மேலும், கட்டுரைகளை எழுதும்போது தேவையான நூல்களைத் தந்துவிய யாழ்ப்பானைக் கல்லூரி நூலகருக்கும், உதவியாளருக்கும், யாழ்ப்பானைப் பல்கலைக்கழக நூலகருக்கும், உதவியாளருக்கும் உளங்களிந்த நன்றி உரித்தாகுக.

சமகாலம்வரை இதனை மேலும் விரிவுபடுத்தி எழுதுவதற்குப் போதிய அளவு அவகாசமில்லாதிருந்தேன், ஆனால், நான் விரும்பாத ஒன்றினைச் செய்ய முன்வந்த மனிவிழாக் குழுவினர் இது போதுமென்று கூறி இப்பிரதியைப் பெற்றுக் கொண்டனர். இதனைப் பிரசரிப்பதற்காக ஒழுங்குகளையும் செய்துள்ளனர். எனவே அவ் அருமை அன்பர்களின் மறுக்கமுடியாத வேண்டுகோளுக்கிணங்கியுள்ளேன். அவர்கள் அனைவருக்கும் மனமார்ந்த நன்றி.

இதன் கைப்பிரதியைத் தட்டச்சுப் பதிவுசெய்து உதவிய திருமதி க. நித்தியானந்தம் அவர்களும் மனமுவந்த நன்றிக்குரியர்.

“குணம் நாடிக்குற்றமும் நாடி அவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொளால்”

வி. சிவசாமி.

சமஸ்கிருதத்துறை,
யாழ்ப்பானைப் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி,
இலங்கை.

1998.

பொருளடக்கம்

இயல்

	பக்கம்
அறிமுகம்	3
நூலாசிரியரின் முன்னுரை	4
 1. தமிழும் தமிழரும் - சங்ககாலம்	9
 2. சங்க காலத்தினை அடுத்த காலம்	21
 3. பல்லவர் - பாண்டியர் காலம்	32
 4. சோழப் பேரரசு காலம்	53
 5. பாண்டியர் - நாயக்கர் காலம்	66
 6. ஆங்கிலேயர் காலம்	87
 7. சுதந்திர காலம்	96
 8. இலங்கை	109
 9. முடிவுரை	119
 உசாத்துணை	121

இயல் - I

தமிழும் தமிழரும் – சங்ககாலம்

பொது:

உலகத்தின் பல்வேறு பாகங்களிலும் வாழும் மக்கள் தத்தம் மொழிகளைப் பலவாறு போற்றி வந்துள்ளனமெயினை வரலாற்றிலே காண்கின்றோம். ஒரு குறிப்பிட்ட நாடு இனம், சமூகம், நாகரிகம், கலாச்சாரம் முதலியவற்றினைப் பிணைக்கும் சக்தியாகவும் மொழி இருந்து வந்துள்ளது; வருகின்றது. சில வேளைகளிலே மொழிப்பற்று வெறியாகவும் மாறியுள்ளதைக் காணுகின்றோம். இதனாலே மக்களிடையிலே நீங்காத பகைமை, வெறுப்பு முதலியனவும் நிலவுவதைக் காணக்கூடியதாயிருக்கிறது. சில வேளைகளிலே குறிப்பிட்ட சில வரலாற்றுக் காரணங்களின் விளைவாக மக்களில் சிலர் தத்தம் தாய் மொழிகளைக்கைவிட்டுப் பிறமொழிகளை மேற்கொண்டு அவற்றின் வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டுள்ளனர். வேறொரு சாரார் பிறர்மொழித் தொடர்பால் தம் தாய் மொழியினை வளம்படுத்த முயன்றுள்ளனர். தமது தாய் மொழியினைப் போற்றியதுபோலப் பிறமொழிகளையும் புறக்கணியாது போற்றியுள்ளனர். தமிழர் வரலாற்றினை உற்று நோக்கும்போது பொதுவாக அவர்கள் தமது தாய் மொழியினைக் கண்ணுங் கருத்துமாகப் போற்றி

வந்துள்ளனர். பிற மொழிக் கருத்துக்களிற்குக் காலத்துக்குக் காலம் செவிசாய்த்துத் தம் மொழியினை வளம்படுத்த முயற்சித்துள்ளனர். அதே வேளையில் தமது கருத்துக்களை மற்றவர்களுக்கும் புலப்படுத்த முயன்றுள்ளனர் என்பதும் புலப்படும். காலத்திற்குக் காலம் தமிழக வரலாற்றில் ஏற்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகள், மாற்றங்களுக்கேற்பத் தமதாய் மொழியாம் தமிழையுமவர்கள் பலவாறு நோக்கிப் பேணி வந்துள்ளனர். தமிழின் தனித்துவம் பாதிப்புறா வண்ணம் பல காப்டீடுகள், வரம்புகளேற்படுத்தி வந்துள்ளனர். இதே வேளையில் பிறமொழி நிந்தனையிலீடுபட்டிருந்தனர் எனக் கூறமுடியாது. ஆனால் தமிழரைப் போன்று வேறு எந்த மொழியினைப் பேசும் மக்களும் தமது தாய் மொழியினைப் பல அடைமொழிகளாற் சிறப்பித்தோ அதனைத் தாம் வழிபடும் தெய்வமாகக் கருதியோ போற்றி வந்தனரென அறிதற்கு அருமையாயிருக்கிறது. ஆதிகாலம் தொடக்கம் இக்காலம் வரை தமிழர் தமது மொழியினை எவ்வாறு நோக்கி வந்தனர் என்பது பற்றித் தொடர்ந்து எடுத்துரைக்கப்படும்.

சங்க நூல்கள்:

தமிழக வரலாற்றிலே, இலக்கியத்தின் முதற்காலம் சங்ககாலமாகும். இது பொதுவாக கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கிபி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப் பகுதியாம். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு வரிசைகளிலுள்ள நூல்களே சங்ககால நூல்களாம். இவற்றுள்ளும் திருமுருகாற்றுப்படை, கலி த்தொகை, பரிபாடல் ஆகிய நூல்கள் சங்க காலத்திற்குப் பிந்திய நூல்களை ஒரு சாரார் குறிப்பிடுவர். மேலும் தொல்காப்பியம் இன்றைய நிலையில் அதன் சில பகுதிகள் சங்ககாலத்திற்குப் பிந்தியன்போலக் காணப்பட்டிரும், அது பெரும்பாலும் சங்க காலத்திற்குச் சமகாலத்தாகவும், முற்பட்டதாகவும் காணப்படுகின்றது. தொல்காப்பியர்

சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட வர் என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. அவர் சங்க காலத்திற்குப் பிந்தியவரென ஒரு சாரார் வாதிப்பதை ஏற்றுக் கொள்ளின், அவர் தமது காலத்திற்கு முற்பட்ட கால இலக்கண ஆசிரியர்கள் கருத்தினைத் திரட்டித் தருபவராகவும் கொள்ளலாம். காலஞ் சென்ற பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை கூறுவது போல அது ஒரு தொகுப்பு நூலாகவும் இருக்கலாம். தொல்காப்பிய ருக்கு முன்னரே பல இலக்கண ஆசிரியர்கள் வாழ்ந்தமைக்கு அகச்சான்றுகள் உள். அவரே பல இடங்களில் 'என்மனார் புலவர்' 'என மொழிப்' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியம் கூறும் விதிகள் சிலவற்றிற்குச் சங்க நூல்களில் உதாரணங்களில்லை என அறிஞர் குறிப்பிடுகின்றனர். கால வெள்ளத்தால் அழிந்தவைபோக எஞ்சியவையே எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களெனலாம். 'இலக்கியங்கண்டதற்கே இலக்கணம்' ஆகவின் தொல்காப்பியருக்கு முன்னரே பல தமிழ் நூல்கள் இருந்தமை புலப்படும். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இருநூல்களும் சங்க காலத்தினை யொட்டியன வாகிலும், அவை பிற்பட்ட வையாகலின் அவற்றிற் காணப்படும் சான்றுகளை வேறொரு கட்டுரையிற் கவனிக்கலாம்.

சங்க நூல்களிற் தமிழ் எனும் பதம்:

சங்க நூல்களிலே தமிழ் எனும் பதம், தமிழ்மொழி, தமிழிலக்கியம், தமிழகம், தமிழ்ப்படை, இனிமை, அகப்பொருள் முதலிய கருத்துக்களில் வருகின்றது. சில இடங்களிலே அடைமொழிகளோடு இப்பதம் வந்துள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது. இன்வியல்பு தமிழருக்கு வந்துள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது. இவ்வியல்பு தமிழருக்கு அக்காலத்திலே தாய் மொழியிலிருந்த குறிப்பான அன்பினையும் பற்றினையும் எடுத்துக்காட்டுவதாகவும் கொள்ளலாம். அக்காலத்திலேயே வடமொழி, பிராகிருதம்,

கிரேக்கம் முதலிய மொழிகளின் தாக்கம் தமிழகத்திற் சிறிதளவாவது வெவ்வேறு வகையில் ஏற்பட்டது. தமிழகத்திற்கு வடக்கேயுள்ள பிற இந்தியப் பகுதிகளோடும், இந்தியாவுக்கு வெளியே உரோமப் பேரரசு, ஈழம், தென்கிழக்காசியா முதலியனவற்றோடும் தமிழகம் பல்வேறு வகையான உறவுகள் கொண்டிருந்தது. சிலவற்றுடன் இன, சமய, கலாச்சார, வர்த்தகத் தொடர்புகளும், சில வேளங்களில் அரசியல் தொடர்புகளும், வேறு சிலவற்றுடன் வர்த்தகத் தொடர்புகளுமேற்பட்டன. உள் நாட்டிலே தமிழரசார் பல வேளங்களிலே ஒருவரோடொருவர் ஓயாது போர் புரிந்து வந்தனர். ஒருவர் நாட்டினை மற்றவர் தாக்கிவென்று இரத்தக் களரியாக்கினர்; தீக்கிரையாக்கினர்; செல்வங்களைச் சூறையாடினர். ஆனால் தமிழ்ப்பற்றிலே அனைவருக்கும் ஒற்றுமை காணப்பட்டது. மொழியாதரவிலே அனைவரிடத்தும் ஒரே தன்மையினைக் காணலாம்.

தமிழகம்:

பண்டைத் தமிழர் பரதேசிகளாய் வாழ்ந்திலர். தமக்கென்நாடோன்றினைக் கொண்டவர். தமதுதாயகம் முழுவதினையும் தமிழகம் எனும் பொதுப் பெயராலழைத்தனர். இதன் எல்லைகளைத் தொல்காப்பியத்திற்குச் சிறப்புப்பாயிரம் எழுதிய பனம்பாரனார்.

“வடவேங்கடம் தென்குமரி யாயிடைத்
தமிழ் கூறு நல்லுலகம்”

என நன்கு வரையறுத்துள்ளார். தமிழ் நிலவும் மாநிலத்தினை ‘நல்லுலகம்’ என அவர் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளமை கவனிக்கற்பாலது. அவரின் நாட்டுப்பற்றும், தமிழ்ப்பற்றும் இவ்வாறு கூறச் செய்தன போலும்.

புறநானூற்றிலே 'தமிழ்'

புறநானூற்றிலே தமிழ் எனும் பதம் ஏழு செய்யுட்களில் வந்துள்ளது. அவையாவன:

- 'தமிழ் தலை மயங்கிய தலையானங்கானத்து' (புறம் 19)
 - 'மன் திணி கிடக் கைத்தின் தமிழ்க் கிழவர்' (புறம் 35)
 - 'அதும் சாலும் நற்றமிழ் முழுது அறிதல்' (புறம் 50)
 - 'தண்டமிழ்ப் பொதுவெனப் பொறான்' (புறம் 51)
 - 'தமிழ் கெழு கூடல்' (புறம் 58)
 - 'வையகவரைப்பில் தமிழகம் கேட்ப' (புறம் 168)
 - 'தண்டமிழ் வரைப்பகம் கொண்டியாக' (புறம் 198)
- என்பனவாம்.

அகநானூற்றிலே தமிழ்:

அகநானூற்றிலே, இப்பதம் 'தமிழ் கெழு மூவர்காக்கும்' (அகம் 31) 'தமிழகப்படுத்த' (அகம் 227) என இரு செய்யுட்களிலே வந்துள்ளது.

பதிற்றுப்பத்திலே தமிழ்:

பதிற்றுப்பத்து இரண்டாம் பதிகத்திலே 'இமிழ் கடல்வேலித் தமிழகம் விளங்க' எனவும் ஏழாவது பத்திலே (63.9) தன் தமிழ் செறித்து எனவும் வந்துள்ளது.

சிறுபாணாற்றுப்படை, பரிபாடலில் தமிழ்

சிறுபாணாற்றுப் படையிலே 'குந்தேர்ச் செழியன் தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கருமரபினன்' எனவும், பரிபாடலிலே 'தமிழ் வையைத் தண்ணம் புனல்' (பரி 6) 'தள்ளாப் பொருளியம்பின் தண்டமிழாய் வந்திலார்' (பரி 9) எனவும் இப்பதம் வந்துள்ளது.

தமிழ்க்கருத்துக்கள்:

மேற்குறிப்பிட்ட பகுதிகளிலே, தமிழ் என்னும் பதம் தமிழ்மொழி (புறம் 35, 58 அகம் 31) தமிழிலக்கியம் (புறம் 50 பரி 9) தமிழகம் (புறம் 51, 168, 198 அகம் 227; பதிற்று 2ம் பதிகம்) தமிழ்வீரர் (புறம் 19; பதிற்று 63, 9) இனிமை (பரி. 6) அகப்பொருள் (பரி 9) முதலிய கருத்துக்களிலே வந்துள்ளது. இவற்றிலே தமிழுக்குப் பொதுவான இருப்பிடம் பற்றிய குறிப்பு வந்துள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது. சேர, சோழ, பாண்டியர் முதலிய முடியடை மூவேந்தரும் பாரி போன்ற சிற்றரசரும் தமிழ்ப்பற்றுள்ளவராயினும் தமிழ் மரபிலே பாண்டிரோடுதான் தமிழ் கூடுதலாகத் தொடர்புபடுத்தப் படுகின்றது. இப்போக்கினைச் சங்ககாலத்திலும் காணலாம். புறநானூறு 58ஆம் செய்யுளிலே 'தமிழ் கெழு கூட' லெனப் பாண்டியரின் தலைநகரான மதுரை குறிப்பிடப்படுகின்றது. மேலுமிப்பாடல் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் பாடியதாகும். அவர் சோழ, பாண்டிய மன்னரிருவரைச் சிறப்பித்துப் பாடுகையிலேதான் இவ்வாறு தந்நாட்டுச் சோழனையன்றிப்பாண்டியனின் தலைநகரைத் தமிழுடன் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். இதனை வெறும் புகழுரையெனக் கூறமுடியாது.

தமிழின் அடைமொழிகள்:

மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களிலே வரும் தமிழ்பற்றிய குறிப்புகளில் தண்டமிழ், நற்றமிழ் என இரு அடைமொழிகள் உள்ளன. 'தண்ட' என்பது தண்ணளி, குளிர்ச்சி என்னும் பொருள்படும். ஒருநாட்டினது தட்ப வெட்பச் சூழ்நிலைக்கேற்பவே இலக்கியத்திலும் கருத்துக்கள் இடம்பெறுவன. தமிழகம் உண்ணவெய்தி வுள்ளது. இங்கு வாழும் மக்கள் பெரும்பாலும் சூட்டிலே

தோய்ந்திருப்பதாலே குளிர்ச்சியவர்களுக்குப் பேரானந்தத்தினையளிக்கும். வெளியேற்படும் குளிர்ச்சி உள்ளத்திலும் குளிர்ச்சியினை ஏற்படுத்தலாம். திருவிசைப்பா ஆசிரியர் ஒருவர் இறைவனைப்பற்றிய பேரானந்த அனுபவத்தினைக் குறிப்பிடும்போது, கடவுளைக் கண்டு, 'உள்ளங் குளிர என் கண்கள் குளிர்ந்தனவே' என்றார். உங்னவலயத்திலே வாழுவோருக்குக் குளிர்ச்சி எவ்வாறு பெரிய உவகையினை ஏற்படுத்துகின்றதோ, அது போலச் சீதளவலயத்தில் வசிப்போருக்குச் சூடு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும். இவ்வலயத்தைச் சேர்ந்த இங்கிலாந்தில் வாழுவோர் ஒருவரை வரவேற்கும்போது 'Warm Welcome' என்பர். ஆனால் உங்னவலயத்தில் வாழுவோர் தமது மொழிகளில் இவ்வாறு கூறமாட்டார். குளிர்ச்சியினை விரும்புவர். மேலும் உங்னவலயத்தில் உள்ளோர் குறிப்பாகத் தென்னிந்தியர் குளிப்பினைப் பெரிய ஆசாரமாகப் பின்பற்றுவதும் குறிப்பிடற்பாலது. ஆகவே தமிழ் என்னும் போது ஒருவகையான குளிர்ச்சி - பேரானந்தம் ஏற்பட்டு இருக்கலாம். தமக்கு எப்பொருள் அல்லது எவ்வியல்பு மேலான இன்பத்தைப் பயக்குமோ அப்பொருளாலே தாம் விரும்புவோரையோ அல்லது விரும்பும் பொருளையோ குறிப்பது மாண்பியியல்பாகும். இதற்கேற்பவே, தமிழரும் தமது தாய் மொழியினைத் தண்டமிழ் எனச் சங்க காலந்தொட்டுக் குறிப்பிடலாயினர் எனலாம்.

மற்றையது நற்றமிழ். அதாவது நல்ல தமிழ் - எவ்வித வழுவுமற்ற தமிழ்மொழி, தமிழிலக்கியம், இப்பதம் வரும் புறநானாற்றுப் பாடல் எழுந்த சம்பவம் குறிப்பிடத்தக்கது. சேரமான் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிழக்கு பொறையில்லாத சமயம் சபைக்கு வந்த மோசிக்ரனார் எனும் புலவர், பசி, வழிக்களைப்பினால் அரசருடைய

முரச கட்டிலிலே நன்கு துயின்றார். அவர் விழித்தெழு
முன் அரசன் வந்து அங்கு தன் பஞ்சணையிலே
படுத்திருப்பவர் தமிழ்ப்புலவரென அறிந்து, அவருக்குப்
பக்கத்தில் நின்று கவரி வீசிக்கொண்டிருந்தான். புலவர்
விழித்தெழுந்து உண்மையினை உணர்ந்து பாடினார்.
அரசனுடைய கட்டிலிலே துயின்ற தன்னை அவன்
வாளினால் வெட்டாது இவ்வாறு கௌரவித்தமை
அவனது நற்றமிழறிவிற்குத் தக்க சான்றாமென்றார்.
எனவே, பிழையற்ற நல்ல தமிழறிவு-இலக்கிய அறிவினைக்
குறிப்பிட்டார் என்றாம். எனவேதான், நற்றமிழ் நிலவும்
தமிழகத்தினைப் பனம்பாரனார் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்
எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் போலும். மேலும், நற்றமிழெனின்
செந்தமிழாம். இது பற்றிப் பின்னர் குறிப்பிடப்படும்.
ஆகவே, மேற்குறிப்பிட்ட இரு அடைமொழிகளும்
தமிழின் வெவ்வேறியல்புகளைச் சுட்டுவனவாகக்
கொள்ளலாம். அதாவது, தமிழ் தமிழருக்கு ஒருவகையான
மனக்குளிர்ச்சியை ஆண்தத்தினை ஏற்படுத்தும். அத்தமிழ்
நல்ல தமிழாம்.

தமிழ் இனிமை:

பரிபாடலினைச் சங்க நூல்களில் ஒன்றாக ஒருசாரார்
கொள்ளாவிட்டனும், அதிற்காணப்படும் குறிப்புகள்
இரண்டும் கவனித்தற்பாலன். ஆறாவது பாடலிலே வரும்
தமிழனும் பதம் இனிமையெனப் பொருள்படுமென
ஒரு சாரார் உரைப்பர். அவ்வாறானின் இஃது ஒரு புதிய
கருத்தாம். அதாவது குளிர்ச்சியூட்டும் நல்லதமிழ்
தமிழருக்கு இனிமையாய் இலங்குவதில் வியப்பில்லை.
இவ்வினிமை உணர்ச்சி புதியவகையான அநுபவத்தினைக்
காட்டுகின்றது. 20ம் நூற்றாண்டுப் புலவனான பாரதி
“தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை
செய்தல் வேண்டும்” என முழங்கியுள்ளான். இக்கருத்தின்

தோற்றும் மேற்குறிப்பிட்ட பாடலிற் காணப்படுகின்றது போலும்.

அகப்பொருள்:

பரிபாடல் 7வது பாடலிலே தமிழ் அகப்பொருள் என்னும் கருத்திலே வந்துள்ளதாகப் பேரறிஞர் சினி வேங்கடசாமி கருதுவர். பண்டைத் தமிழ் மரபிலே மிகச்சிறப்பான இடம் பெற்றிருந்த அகப்பொருளையே. தமிழ் எனும் கருத்திலே கொண்டதில் வியப்பில்லை. இக்கருத்துக் குறிஞ்சிப்பாட்டு, ஐந்தினை ஐம்பது, இறையனாரகப் பொருளுரை, திருக்கோவையார், சிவகசிந்தாமணி முதலிய நூல்களிலும் விரலி வந்துள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுப் பழைய காலத்திலே தமிழ் என்னும் பதம் அகப் பொருளைக் கருதிற்று என அஞ்சிறைத்தும்பி என்னும் நூலிலே அவர் நிறுவியுள்ளார். கல்லாடத்திலே அகப்பொருள் ஆணித்தரமாகச் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளதைப் பின்னர் குறிப்பிடுவாம்.

தமிழ் வையை:

பொதுவாக நோக்கும்போது தமிழையுடைய வையை அல்லது தமிழால் புகழ் பெற்ற வையை - அதாவது தமிழ்ப்புலவராற் பாடப்பட்ட வையை என்னும் பொருள் கொள்ளுவர். தமிழகத்தின் ஒரு பிரிவான் பாண்டி நாட்டிலுள்ள பிரதான ஆறு வையை. இதன் கரையிலேயே தமிழ் வளர்த்த பாண்டியரின் தலைநகரான மதுரை அமைந்துள்ளது. தமிழகத்தின் தலைநகரங்களிலே மிக நெடுங்காலமாகத் தொடர்ந்து ஒரு தலைநகராய் விளங்கிய பெருமை மதுரைக்குரியது. வரலாற்றிலே நாம் அறியக்கூடிய காலம் தொட்டுத் தமிழகப் பேரரசு (இறுதியான தமிழ்ப் பேரரசு பாண்டியருடையதாகும்) சரியும் காலம் வரை (கி.பி. 14ம் நூற்றாண்டுவரை)

தொடர்ந்து சிறந்து விளங்கிய நகரம் இதுவாம். இத்துணைச் சிறப்புப்பொருந்திய கூடல் (மதுரை) வையை ஆற்றங்கரையிலமைந்திருந்தது. தமிழர் நாகரிகம் வளர்ந்த ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்குகளிலே வையையும் சிறப்பு மிக்கது. அதன் சிறப்பினைப் புலவர்கள் காலத்திற்குக் காலம் பாடியுள்ளனர். அப்பெயர்ப்பட்ட பாடல்களில் ஒன்றுதான் மேற்குறிப்பிட்டதாகும். தமிழ் மதுரை போன்று தமிழ் வையையாம். தமிழோடு பின்னிப் பினைந்த ஆறுகளிலொன்றான வையையாற்றினைச் சிலப்பதிகார ஆசிரியர் மேலும் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார், அதாவது.

‘உலகு புந்து ட்டும் உயர்பேராழுக்கத்துப்
கி । புலவர் நாளிற் பொருந்திய பூங்கொடி
வையையென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி

(சிலம்பு 13, 168 - 170)

தொல்காப்பியமும் தமிழும்:

இந்நாலிலே தமிழ் எனும் பதம் ஒரு பதமாக எழுத்திகாரத்திலே ஓரிடத்திலே (கு 385) வருகின்றது. ஆனால் பனம்பாரானாரின் சிறப்புப் பாயிரத்திலே (செந்தமிழியற்கை சிவனிய நிலத்தொடு எனவும் சொல்லதிகாரம் எச்சவியலிலே இருகுத்திரங்களிலே செந்தமிழ் நிலத்து (கு. 2) எனவும், ‘செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிருநிலத்து’ (கு. 4) எனவும் இப்பதம் ‘செம்’ என்ற அடைமொழியுடன் வந்துள்ளது. ‘செம்’ எனின் செம்மையாக்கப்பட்ட - நன்கு ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட - சீர்திருத்தியமைக்கப்பட்ட. எனப் பொருள்படும். ஒருமொழியின் பேச்சுவழக்கிலே இடத்திற்கிடம் வேறுபாடுகளிருப்பினும், எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான, செம்மையான, தரமான, இலக்கணவழுவற்ற எழுத்து வழக்கு உண்டு. அல்லாவிடில் அம்மொழி ஊர்

ஊராகப்பல கிளைமொழிகளாக மாற்றமடையலாம். செந்தமிழ் எனும் பதத்திற்குச் சிறந்த தமிழ் பொருளும் கொள்ளலாம். திருவள்ளுவரும் இறைவனைச் 'செம்பொருள்' எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். செந்தமிழே நற்றமிழுமாம்.

வேத காலத்திற்குப் பின்திய வடமொழியினை (Classical Sanskrit) நன்கு திருத்தியமைத்துச் சம்ஸ்கிருதம் என அழைத்தனர். சம்ஸ்கிருதம் எனில், நன்கு செய்யப்பட்டது - நன்கு திருத்தியமைக்கப்பட்டது எனப் பொருள்படும். இதனோடு தொடர்புள்ள ஆனால் வேறுபட்ட கருத்துள்ள இன்னொரு பதம் பிராகிருதம். அதாவது, இயற்கையான வழக்கு: அழுத்தம் திருத்தமற்றது: கருமூரடானதாகும். கிழு. 6 அல்லது 5-ஆம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த புகழ் பெற்ற வடமொழியிலக்கண ஆசிரியரான பாணினி தமது இலக்கண நூலிலே மேற்குறிப்பிட்ட சம்ஸ்கிருதத்திற்கே இலக்கணம் நன்கு வகுத்தார். ஆகவே, தமிழிலக்கண ஆசிரியரான தொல்காப்பியரும் அறிந்தோ, அறியாமலோ வடமொழியினைப் பின்பற்றிச் செந்தமிழ் எனும் பதத்தினைக்கையாண்டிருப்பர். சம்ஸ்கிருதம், பிராகிருதம் போன்று செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் எனுமிருவழக்குத் தமிழிலுமுள்ளமை கவனித்தற்பாலது. சம்ஸ்கிருதம், செந்தமிழ் ஆகிய இரு சொற்களின் பொருள் ஒப்பிட்டு நோக்கற்பாலது. செந்தமிழ் என்னும்போது சீரான - நல்ல - அழுத்தம் திருத்தமான - சிறந்த தமிழ் எனும் கருத்தே பொதுமக்கள் மனத்திலே தோன்றுகின்றது. "சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்" என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. பாரதியும் "செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே இன்பத்தேன்வந்து பாயுது காதினிலே" என்றார்.

ஆகவே, (பரிபாடலுமடங்கிய) சங்க நூல்கள், தொல்காப்பியம் ஆகியவற்றிற் காணப்படும் தமிழ் பற்றிய

குறிப்புகளைத் தொகுத்து நோக்கும்போது பிற்காலத் தமிழிலக்கிய மரபிலே தமிழினை நன்கு சிறப்பித்துக் கூறுதற்கான அடிப்படைக் கருத்துக்கள் சில மேற்குறிப்பிட்ட நூல்கள் காலத்திலேயே நன்கு நிலவத் தொடங்கிவிட்டமையினைக் காணக் கூடியதாயிருக்கிறது. தன் தமிழாகவும், நற்றமிழாகவும், செந்தமிழாகவும், இனிமையாகவும் தமிழைத் தமிழர் கண்டனர்: அனுபவித்தனர். பிற்காலத்தவருக்கும் பெருஞ் சொத்தாகப் போற்றிப் பேணி வைத்துள்ளனர் எனலாம்.

இயல் - II

சங்க காலத்தினை அடுத்த காலம்

சங்ககாலத்தினை அடுத்துத் தோன்றிய நால்களும்
சூழ்நிலையும்:

சங்க காலத்திற்குப் பிந்திய நால்களைத் தொடர்ந்து கவனிக்கும்போது, தமிழிலக்கியத்திற் பெருமாற்றங்களேற் பட்டமையினைக் காணலாம். அதற்கேற்பத் தமிழ்பற்றிய கருத்துக்களிலும் மாற்றங்களேற் படலாயின. கிபி. நாலாம் நூற்றாண்டிலே களப்பிரர் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டு மூவேந்தர் குலங்கள் வீழ்ச்சியுற்றன. பல நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழகத்திலே போற்றப்பட்டு வந்த இலட்சியங்களான காதலும், போரும் பெரும்பாலும் கைவிடப்பட்டன போலும். சங்ககால சூழ்நிலையிலே வைதிக சமயங்கள் பரவ வசதிகளிருந்தன. அக்காலத்திலே சிறிய அளவிலே, செல்வாக்குற்றிருந்த பெளத்தமும் சமணமுமான “ஓமுக்க நெறியினை வற்புறுத்தும் சமயங்களின் பிரசாரத்திற்குத் தக்க சூழ்நிலை இக்காலத்திலே (கிபி. நாலாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் ஆறாம் நூற்றாண்டுவரை) ஏற்பட்டது. இக்காலத்திலாண்ட அச்சுதவிக்கந்தன்” பெளத்தன். கிபி. 470 அளவிலே வச்சிரந்தி எனும் சமணத் தறவி

மதுரையிலே திராவிட சங்கமொன்றை நிறுவிச் சமயப் பிரசாரம் செய்தான். வைதிக சமயங்களும் தொடர்ந்து நிலவின. ஆனால், மேற் குறிப்பிட்ட குழநிலையிலே - வாழ்க்கை வெறுப்பு, நிலையாமை, ஒழுக்க நெறிபற்றிய நூல்கள் பல எழுந்தன. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு வரிசையிலுள்ள பல நூல்களும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலையாகிய இரட்டை காப்பியங்களுமிக்காலத் தனவே யெலாம். இக்காலம் பண்பாட்டு ரீதியிலே இருந்த காலமான்று, ஒரு சிறப்பான காலமாகும்.

ஐந்தினை ஐம்பதில் தமிழ்:

ஒழுக்க நெறியினை நேரடியாகவே கூறும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு வரிசை நூல்களிலே தமிழூப்பற்றிக் குறிப்பிடுவதற்கு இடமில்லை, அதைத்தினை மரபினைக் கூறும் நூல்களிலோன்றான ஐந்தினை ஐம்பதின் பாயிரத்தில் மட்டும் செந்தமிழ் என்னும் பதம் வருகின்றது.

சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும்:

இவ்விரு நூல்களிலும் ஒழுக்கநெறி வற்புறுத்தப் பட்டனும், அது காப்பிய வடிவிலே, வாசகரைக்கவரக்கூடிய வகையிலே கூறப்படுகின்றது. சிலப்பதிகாரம் காலத்தால் முந்தியது, சமண சமயத்தவரான இளங்கோவடிகளிதன் ஆசிரியர். இவர் இயல், இசை, நாடகமாகிய முத்தமிழ் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார்; தமிழகத்தின் ஒருமைப் பாட்டிலே திடமான நம்பிக்கையுள்ளவர். நூலிலே, தமிழகத்தின் முப்பிரிவுகளாக சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகள் கண்ணகி கதையின் நிலைக்கங்களாக விளங்குகின்றன. ஆசிரியர் சமரசவாதி; நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று மிகவும் கொண்டவர். தமிழகத்தின் தலையாய இலட்சியங்கள் குன்றிய காலத்திலே மக்களைத் தட்டி எழுப்பி, அவர்களின் அரசியல், சமய, கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்களை உணர்த்துவதோடு தமது சமயக்

கருத்துக்களையும் எடுத்துரைப்போராகவும் காணப் படுகின்றார். பழந்தமிழரின் சமூக இலட்சியங்களில் ஒன்றான கற்பின் சிறப்பினை மேம்படுத்தித் தமிழகத்தினை ஒன்றுபடுத்த முயலுகின்றார். கற்புக்கடம் பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வமான கண்ணகி பழந்தமிழர் வணங்கிய தெய்வமொன்றான கொற்றவை அம்மனை - தூர்க்காதேவியினை நினைவுட்டுகின்றாள் எனலாம்.

மணிமேகலை சிலப்பதிகாரத்தின் கதைத் தொடர்ச்சியாக அதனைப் பின்பற்றி எழுந்த பெளத்த நூலாகும். இளங்கோவின் சிறப்புகள் சில சாத்தனாரில் காணப்பட்டில். ஆனால், தமிழ்ப்பற்றுண்டு. ஆசிரியர் பெளத்தத்தினையே மேம்படுத்திக் கூறுகின்றார். இவ்விரு நூல்களின் காலத்திலே, வடமொழி, பிராகிருதமொழித் தொடர்புகள், தமிழகத்திற்கு வடபாலுள்ள பிற இந்தியப் பகுதித் தொடர்புகள் முன்னையிலும் அதிகரித்தன.

சிலப்பதிகாரமும் தமிழகமும்:

சங்ககாலத்திலே தமிழகத்திலரசியலொற்றுமை நிலவில்லையெனவும் பொதுவாகக் கூறலாம். மூவேந்தரையுமொருமித்துக்கூறும் பாடலருமை. ஆனால் புறநானூறு 367லே ஓளவையார் இருவருமையான சம்பவமொன்றினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சேரமான் மாவண்கோவும், பாண்டியன் காணப்பேர்தந்த பெருவழுதியும், சோழன் இராசகுயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் ஒருகாலத்திலே ஓரிடத்தில் ஒருங்கு கூடியிருந்தனர். இக்காட்சியினைக் கண்டு களிப்புற்ற ஓளவையாரின் உவகையுள்ளாம் மேற்குறிப்பிட்ட பாடலாகப் பரிணமித்தது எனலாம். மறைமுகமாகவே மூவேந்தரிடையில் ஒற்றுமையினை வற்புத்தலோடு, வேறுசில புத்திமதிகளையும் கூறியுள்ளார். ஆனால் இளங்கோவடிகள் கண்ணகி கதை மூலம் - பக்தினித்

தெய்வ மூலமாகப் பெரிய ஒருமைப்பாட்டினைத் தமிழகத்திலே மட்டுமன்றி வெளியேயும் ஏற்படுத்த முயன்றுள்ளார் எனலாம்.

தமிழகத்தின் எல்லைகளை இவ் ஆசிரியர், பனம்பாரானாரிலும் பார்க்க அழகாக எடுத்துக் கூறுகின்றார். அதாவது,

நெடியோன் குன்றமும்
தொடியோன் பெளவழும்
தமிழ் வரம்பறுத்த
தன்புனல் நன்னாட்டு = (சில. 8, 1-2)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழகத்தினை நல்லநாடு எனக்கூறாது குளிர்ச்சி பொருந்திய நீருள்ள நல்லநாடெனச் சிறப்பித்துள்ளார். மேலுமித்தகைய சிறப்புள்ள நல்ல தமிழ்நாட்டினைக் காத்தற் கடவுளான திருமால் வெங்கட மலையிலிருந்து பாதுகாக்கிறார். தென் எல்லையிலே குமரித்தெய்வம் கடலைப் பாதுகாப்பாகக் கொண்டு காவல் புரிகின்றான். இளங்கோவின் இக்கருத்தினைப் பின்பற்றித்தான் பாரதியார்,

“நீலத் திரைக்கட லோரத்திலே நின்று
நித்தம் தவஞ்செய்
குமரியெல்லை வட
மாலவன் குன்ற மிவற்
நிடையே புகழ்
மண்டிக் கிடக்கும்
தமிழ் நாடு”

என இக்காலத்தில் பாடியுள்ளார். உலகின் பல பகுதிகளிலும் வாழ்ந்த மக்கள் தமது தாய் நாட்டினைத் தெய்வங்கள் பாதுகாப்பதாக நம்பிவந்தனர். இலங்கையில் வாழ்ந்த சிங்களமக்கள் உடுல்வன் (வருணன்), சமன்,

விபீஷணன், ஸ்கந்தன் (முருகன், கதிர்காமத் தெய்வம்) ஆகியோரை, இலங்கையின் காவஸ் தெய்வங்களாக மத்திய காலத்திலே கூறிவந்தனர்.

சிலப்பதிகார நூல் முடிவிலேயுள்ள நூற்கட்டுரையிலே,

“குமரி வேங்கடங்

குண குடகடலா

மண்டினி மருங்கினிற்

றன் தமிழ்வரைப்பு”

எனத் தமிழகத்தின் எல்லைகளொல்லாம் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன.

இளங்கோவின் பரந்த தமிழகப்பற்று:

இளங்கோவின் தமிழ்ப்பற்றுத் தமிழகத்துடன் நின்றுவிடவில்லை, முழங்கும் கடல் குழ்ந்த உலகம் முழுவதையும் (அக்கால மறிந்த உலகம் - இந்தியா) தமிழ் நாடாக்கவிரும்பி இமயமலைக்குச் சேரன் செங்குட்டுவென் சென்றதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“இமிழ் மடல் வேவியைத்

தமிழ் நாடாக்கிய

இது கருதினையாயின்”

(சில. 25; 165 - 6)

என்பது அவரின் கூற்று. சங்க நூல்களிலே தமிழரசர் சிலர் இமயத்திற்குச் சென்று அதன் மையத்திலே தமது சில், மீன், புலிச் சின்னங்களைப் பொறித்தனரெனக் கூறப்பட்டினும் இவ்வாறு கூறப்பட்டிலர். இவை உண்மையான சம்பவமாயில்லாவிடினும் அக்கால மன்னரின் புவியில் அறிவினையும் இலட்சியங்களையும் குறிப்பனவாகவும் கொள்ளலாம்.

தண் தமிழ்:

ஏற்கனவே முற்பட்ட கால நூல்களிலே வந்த தண்தமிழ் எனும் சொற்பிரயோகமின் நூலிலும் காணப்படுகின்றது. மணிமேகலை ஆசிரியரைத் தண்தமிழாசான் சாத்தான் (சில. 25. 66) எனச் சிறப்பித்துள்ளார். மேலும் சேரன் செங்குட்டுவன் தண்டமிழிகழ்ந்த (சில. 28. 153) அதாவது, குளிர்ச்சி பொருந்திய தமிழ்பேசும் தமிழ் மன்னரை இகழ்ந்த ஆரிய மன்னரான கனகவிசயரைத் தண்டித்தற்காகவும் வடநாடு சென்றான் என்கிறார். பிறிதோரிடத்திலே 'மன்னர் நீதிவழகுவாது செங்கோலோச்சினாற்றான் மாதர்கற்பு மாண்புறும்' என்பது முன்னேயோரின் நல்ல தமிழுரை என்கிறார். 'பண்டையோருரைத்த தண்டமிழ் நல்லுரை' (சில. 28. 209) என்பது ஆசிரியர் கூற்று. கற்புக் கடம்புண்ட தெய்வமாக கண்ணகி கதையினைக் கூறவந்த இளங்கோவடிகள் புதிய இலட்சியமொன்றினைக் கூறவந்திலர். பண்டைத்தமிழரின் இலட்சியமொன்றான் கற்பின் சிறப்பினையே கூறியுள்ளார்.

புதிய அடைமொழிகள்:

தென்மொழி சிலப்பதிகாரத்திலே தமிழிற்கு மேலும் புதிய அடைமொழிகள் வந்துள்ளன. தென்தமிழ் (தெற்கே நிலவும்) இந்தியாவின் தென்பகுதியிலே வழங்கும் தமிழ் எனப்பொருள்படும். ஆகத்தெற்கேயுள்ள பாண்டியரைத் தென்னவர் எனக் குறிப்பிடுவர். சாலினி என்பவள் சிலப்பதிகாரத் தலைவியான கண்ணகியினைத் தென்தமிழ்ப்பாவை (சில. 12.48) எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழ்ப்பெண்களின் கலங்கரை விளக்கமான - இலட்சியமான கண்ணகியினைத் தெற்கேயுள்ள தமிழ்ப் பாவை என்றமை குறிப்பிடற்பாலது. பாவை என்று கூறும்போது, அழகு, நேர்த்தி, இளமை, தூய்மை,

களங்கமின்மை, ஓளி, உருவ அமைப்பின் கட்டுக்கோப்பு, இறுக்கம், யாவரும் விரும்புவது பேணிப்போற்றுவது முதலியன தொனிக்கின்றன. மொழியினைப் பெண்ணாக, உருவகிப்பது, அதுவும் தமிழைக் கண்ணிப்பெண்ணாக என்றும் இளமை உள்ளவளாக, தூய்மைகெடாதவளாக உருவகிப்பது பிற்காலத் தமிழிலக்கியத்திலே காணப் படுகின்றது. அதன் ஆரம்பம் இங்கு உள்ளதெனலாம். தமிழ்ப்பற்று வளர்ச்சியிலே இஃது ஒரு பிரதான கட்டத்தினைக் குறிக்கின்றது. மேலும் வடக்குத் தெற்குப் போட்டிகளுமிக்காலத்திலே நிலவின. வஞ்சிக்காண்டத் திலிதனை நன்கு காணலாம். மதுரைக் காண்டமுடிவிலுள்ள கட்டுரையிலே (14-15)

'வடவாரியர் படைகடந்து

தென்தமிழ்நாடொருங்கு காண' என ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். 'வடக்கேயுள்ள ஆரியமன்னரை வென்று தெற்கேயுள்ள தமிழ்நாடு முழுவதுங்காண' என்பது கருத்தாம்.

மேலும், கனகவிசயர் முதலிய ஆரியமன்னர் தெற்கேயுள்ள தமிழரசரின் ஆற்றல்லையென்றாது இகழ்ந்து தண்டிக்கப்பட்டனர். இதனைத்

'தென்தமிழாற்றலறியாது மலைத்த

ஆரிய மன்னர்'

(சில. 27.5.6)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வாழ்த்து காதையிலுள்ள உரைப்பாட்டு மடையிலும் 'வடஆரியர்.. தென்தமிழ் நாடானும் வேந்தர் எனும் குறிப்பு வந்துள்ளது. தெற்கேயுள்ள தமிழ்வழங்கும் நாடு நல்ல நாடாம். இக்கருத்திலே 'தென்தமிழ் நன்னாட்டுத் தீதுதீர்மதுரை' (சில 10.58) என மதுரையைக் குறிப்பிடும்போது கூறுகின்றார். மேலும், வடக்கேயுள்ள

மன்னருக்குத் தெற்கேயுள்ள நல்ல வளமிக்க தமிழ்நாட்டு மன்னரின் வில், மீன், புலிச்சின்னங்களைப் பொறித்து அனுப்புமாறு சேரன் செங்குட்டுவனுக்கு அமைச்சர் கூறுவதாக,

'வட திசை மருங்கின் மன்னர்க் கெல்லாம்
செழுவில், கயல், புவி
மன் தலை ஏறவரை'

(சில 25, 170 - 172)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கூற்றிலும் தமிழக ஒருமைப்பாடு தெளிவு. சேரனுடைய இலச்சினையான வில் மட்டுமின்றி ஏனைய இரு தமிழ்மன்னரின் சின்னங்களும் பொறிக்கப்படுமாறு கூறப்படுகின்றது.

வண்தமிழ் (வளமுள்ள தமிழ்):

இச்சொற்பிரயோகம் புதிதாகவே சிலப்பதிகாரத்திலே வருகின்றது. தமிழ்வளமுள்ள ஒருமொழி. சிலப்பதிகாரத் திற்கு முன்னரே சிறந்த தமிழ் நூல்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகை எழுந்துவிட்டது. எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு வரிசையிலுள்ள நூல்கள் பலவோ அல்லது எல்லாமோ தோன்றிவிட்டன. திருக்குறளும் தோன்றி விட்டது எனலாம். தமிழினைத் தமிழர் மட்டுமன்றித் தமிழகத்திற்கு வந்த அந்தணரும் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றுவிட்டனர். தமிழ் மன்னிற் கலந்து தமிழ் மறையோராகிவிட்டனர். தமிழறிவிற் சிலர் தமிழரையும் விஞ்சிவிட்டனர் போலும். சங்ககாலத்திலேயே சில சிறந்த புலவர்களாக விளங்கி கபிலர் போன்றோர் அந்தணரே. பதிற்றுப்பத்தின் மூன்றாம் பத்தினைப் பாடிய கௌதமனார் அந்தணர். அவர் பற்றிய குறிப்புச் சிலப்பதிகாரத்திலே வண்தமிழ் மறையோர்க்கு (சில 23, 63) வளமுள்ள தமிழனர்ந்த மறையவர் - வேதங்களைக்கற்ற அந்தணர் என வந்துள்ளது. வடக்கேயிருந்த ஆரியப்படைகளும் தெற்கேயிருந்த தமிழ்ப்படைகளும் பொருதினமையினை

'வடவாரியரோடு வண்டமிழ் மயக்கத்து' என இளங்கோ குறிப்பிட்டுள்ளார். வடமொழி வளம்மிக்க மொழி; தமிழும் அதற்கு நிகரான அல்லது மேலான வளமுள்ள மொழி எனும் கருத்தும் தொனிக்கின்றது.

அருந்தமிழ்:

சிலப்பதிகாரத்திலே அருந்தமிழ் - அருணமயான தமிழ் - எனத் தமிழ் போற்றப்படுகின்றது. மேற்படி குறிப்புத்தமிழ் வீரரைப் பற்றியதாயினும், தமிழர் தமது தாய்மொழியினைக் கண்ணுங் கருத்துமாகப் பேணி வந்தனர் என்பதிலோர் ஐயமின்று. வடமொழி, பிராகிருதம் போன்ற பிறமொழித் தாக்கங்கள் முன்னையிலும் பார்க்கக் கூடுதலாக ஏற்பட்டு வரவர, தமிழருடைய மொழிப்பற்றும் கூடுதலாக வளரலாயிற்று எனலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டிற்கோ, பண்பாட்டிற்கோ, இலட்சியத்திற்கோ பேராபத்துக்கள் ஏற்படும்போது, அந்நாட்டவரோ, அப்பண்பாட்டினரோ, அவ் இலட்சியத்தினைப் பின்பற்றுவோரோ முன்னைய காலத்திலும் பார்க்கக் கூடுதலான பற்றுள்ளவராயிருப்பதனை உலக வரலாற்றிலே காணக்கூடியதாயிருக்கின்றது. சிலப்பதிகார காலத்திலுமிதுபோன்ற நிலையிருந்திருக்கலாம். எனவேதான், ஆசிரியர் அருந்தமிழ் என்றார் போலும். இப்பிரயோகம் ஈரிடங்களிலே (சில. 26. 161 : 27, 189) வந்துள்ளது.

கொடுந்தமிழ்

செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ்:- சிலப்பதிகார முடிவிலுள்ள நூற்கட்டுரையிலே வரும் செந்தமிழ் கொடுந் தமிழென்றிரு பகுதியின் (வரி 3) என்பதிலே செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ் எனத்தமிழினிரு பிரிவுகள் குறிப்பிடப் படுகின்றன. நூற்கட்டுரை, பதிகம் ஆகியன பிற்காலத்தின் என ஒருசாரார் கொள்ளினும், முதற்தடவையாக இவ்

இருபதங்களும் ஒன்றாக வந்துள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது. முன்னையது எழுத்து வழக்கினையும், பின்னையது பேச்சு வழக்கினையும் குறிக்கின்றன. செம்மையான சீரான தமிழ் வழக்கிற்கு மாறாகச் செம்மையற்ற, இடத்திற்கிடம் வளைந்து சீரற்று நிலவும் பேச்சு வழக்குக் காணப் படுகின்றது. இத்தகைய வழக்கு வடமொழியிலேற்கனவே நிலவி வந்துள்ளது. செம்மைப்படுத்த மொழி சமஸ்கிருதம் எனவும், செம்மைப்படுத்தப்படாத இயல்பான மொழி பிராகிருதமெனவும் அழைக்கப்படுவன என்பது ஏற்கனவே கூறப்பட்டுள்ளது.

மணிமேகலையிலே பரதம்:

மணிமேகலையாசிரியர் தமிழகத்தினை இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாகக் குறிப்பிடுகின்றார். வடமொழியிலே இந்தியா ஜம்புத்துவீபம், பரதகண்டமெனக் குறிப்பிடப் படும். பிராகிருதமொழியிலும் இவ்வாறே கூறப்படும். இதனைப் பின்பற்றியே சம்புத்தீவு, பரதம் என மணிமேகலையிற் குறிப்புவருகின்றது. சம்புத்தீவில் தமிழக மருங்கில்' (மணி.17.162) எனக்குறிப்பொன்றுள்ளது. மேலும், 'பாடல் சால் சிறப்பிற் பரதம்' (மணி. பதிகம் 22) எனவும், 'நாவலோங்கிய மாபெருந் தீவினுள்' (மணி. 2. 1) எனவும் குறிப்புகள் உள். இதற்கு முன்னரே தமிழர் இமயம் வரை அறிந்திருந்தனர் என்பதற்கான குறிப்புகள் முற்கால நால்களிலேவரினும், இத்தகைய குறிப்புகள் முதற்றடவையாகவே தமிழிலே மணிமேகலையிலே வந்துள்ளன எனலாம்.

தென்தமிழ், மாவண்தமிழ்:

சாத்தனாரும் தமிழ் பற்றிச் சில விடயங்களிலே குறிப்பிடுகின்றார். சிலப்பதிகாரத்திற்போன்று தென்தமிழ் என்னும் சொற்பிரயோகம் மதுரையுடன் வருகின்றது. அதாவது தென்தமிழ் மதுரை (மணி 25.139) என்பதாம்.

தமிழினைச் சிலம்பு ஆசிரியர் ‘வண்டமிழ்’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதுடன் சாத்தனார் திருப்தியடைந்திலர் போலும் எனவே மாவண்தமிழ் (பதிகம் 97) பெருமையிக்க வளமிக்க தமிழ் எனச் சிறப்பித்துள்ளார்.

தண்டமிழ்ப் பாவை

ஏற்கனவே சிலப்பதிகார ஆசிரியர் தமிழகத்தின் வடபகுதியான வளமிக்க சோழநாட்டினை வளப்படுத்தித் தமிழகத்தின் நெற்களஞ்சியமாக்கும் காவிரியாற்றினைப் “பரப்பு நீர்க் காவிரிப் பாவை” (சில 10. 148) எனக் காவிரியினை ஒரு மங்கையாக உருவகித்துள்ளார். தமிழக ஆறுகளிலே மிகப் பிரபல்யமானது காவிரி. வடநாட்டிற் கங்கை போன்று தென்னாட்டுக் காவிரி பொருளாதார ரீதியில் மட்டுமன்றிச் சமய, கலாச்சார, நூக்கீக ரீதியிலும் மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். ஆறுகளைப் பெண்ணாக உருவகிப்பது மரபு. காவிரியினைப் பற்றிய வருணனையிலே சிலம்பு ஆசிரியரைச் சாத்தனார் ஒருபடி விஞ்சிவிட்டார். இவருடைய குறிப்பிலே காவிரி கண்ணிற்கும் கருத்திற்கும் குளிர்ச்சியினை ஏற்படுத்தும் தமிழ்ப்பாவையாக என்றும் நிலைதிரியாத தமிழ்ப்பாவையாக மிளர்கின்றது. தமிழ் நித்திய கண்ணி என்ற கருத்தும் தொனிக்கின்றது. இளங்கோ தென்தமிழ்ப்பாவையென்று கூற சாத்தனார் அவரையும் விஞ்சி நிலைதிரியாத தண்டமிழ்ப்பாவை (கலைப்பதிகம் 25) எனச் சிறப்பித்துள்ளார். ஆனால் மேற்குறிப்பிட்ட சிறப்புசால் காவிரி இன்று வழைமை போலச் சோழ நாட்டினை வளம்படுத்த முடியாதிருக்கின்றது. எனவே சிலப்பதிகாரத்தினைப் பின்பற்றி மணிமேகலை ஆசிரியரும் தமிழினைப் போற்றியுள்ளார் எனலாம். சிலப்பதிகாரக் கருத்துக்கள் சிலவற்றிலே மேலும் சில வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளதையும் காணலாம்.

இயல் - III

பல்லவர் – பாண்டியர் காலம்

கிபி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே தமிழக அரசியலரங்கிலே புதிய மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. தமிழ்நாட்டின் தென்பகுதியிலே பாண்டியரும் வடபகுதியிலே சிம்மவிஷ்ணு மரபுப் பல்லவரும் ஆதிக்கம் பெற்றுக் களப் பிரராதிக்கத்தினை முடிவு கட்டினர். முதன் முறையாகத் தமிழகத்திலே இரு வஸ்ராக்கள் தோன்றிப் போராட்டங்கள் தொடர்ந்து நடத்தி வரலாயின. சமய பண்பாட்டுத் துறைகளிலும் புதிய புரட்சிகரமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. முற்பட்டகாலத் தமிழ்க் கோவில்கள் அழியும் பொருட்களால் ஆனவை. கிபி. ஆறாம் நூற்றாண்டளவிலே பாண்டிநாட்டிலே முதன்முதலாகக் கற்கோவில்கள் கட்டப்படலாயின. ஏழாம் நூற்றாண்டு முற்பகுதியிலே பல்லவ அரசனான முதலாம் மகேந்திரவர்மன் தமிழகத்தில் வடபகுதியிலே - சோழநாட்டிலே கற்கோயில் கட்டும் முறையினை முதன்முதலாகத் தொடக்கி வைத்தான் எனலாம். கிபி. ஏழாம் நூற்றாண்டு முற்பகுதியிலே சமணம் தமிழகத்திற் பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்றது. தமிழகத்திலே சமகாலத்திலாட்சிசெய்த இரு பெரும் மன்னரான பாண்டியன் நின்ற சீர் நெடுமாறனும், பல்லவனான

முதலாம் மகேந்திர வர்மனும் சைவத்தினை விட்டுக் கொண்டிருப்பதாக இதே வேளையிலே திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசருமாகிய இருபெரும் சைவ நாயன்மார் முறையே அவ்விரு மன்னரையும் சைவத்திற்கு மீட்டுச்சைவத்தினை மேலோங்கச் செய்தனர். சைவத்தோடு வைஷ்ணவமாகிய பிறிதொரு வைதிக சமயமும் மறுமலர்ச்சி அடைந்தது. இக்காலத்திலே பக்தியே பிரதான இடத்தைப் பெற்றது. இப் பக்தியியக்கம் கிபி. ஆறாம் நூற்றாண்டளவிலே காரைக்காலம்மையார், முதன்மூன்று வைஷ்ணவ ஆழ்வார்களில் திருப்பாடல்களிலே முகிழ்த்தது எனலாம். ஆனால் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலேதான் இது பெருஞ் செல்வாக்குற்றது. தொடர்ந்து பத்தாம் நூற்றாண்டுவரை நிலவிற்று. வைதிக மரபிற்குப் புறம்பான சமனா, பெளத்த சமயங்களின் செல்வாக்கினைத் தகர்த்து வைதிக சமயங்களை மேலோங்கச் செய்ததற்குச் சைவரும் வைஷ்ணவரும் சமயங்களைப் பொது அடிப்படையிலே பக்தியினை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொதுமக்களியக்கமாக மாற்றி வெற்றி கண்டனர் எனலாம். இவ்வியக்கத்திலே சைவர்களே மேலான வெற்றி பெற்றனர் எனலாம். பொதுமக்களை எளிதிலே கவரத்தக்க வகையிலே இவ்வியக்கம் அமைந்தது. சமயப்பற்று, ஒழுக்கநெறி மட்டுமன்றி நாட்டுப்பற்று மொழிப்பற்று முதலியனவும் ஒன்றுபட்டன. வடமொழி தென்மொழி வேறுபாடுகள் மறைந்தன. இரண்டும் சமநிலையிலே தெய்வீக மொழிகளாக நோக்கப்பட்டன. தமிழகத்தின் பண்டைக்காலச் சமயக் கருத்துக்களும், வடநாட்டுக் கருத்துக்களும் புதிய பாணியில் ஒன்றுபட்டன. தமிழும் வைதிக சமயங்களும், முக்கியமாகத் தமிழும் சைவமும் பின்னிப் பினைந்தன. உலக மொழிகளிலே பக்திக்குரியமொழி தமிழென அறிஞரிலொருசாரார் பாராட்டுதற்கு இக்காலப் பக்திப் பாடல்களே

காரணமாகும். இத்தகைய புதிய சூழ்நிலையிலே தமிழப்பற்றிப் புதிய அடைமொழிகள், உந்நதமான கருத்துக்கள் எழுந்தன. புதிய சூழ்நிலைக்கேற்பப் புதிய போக்கினைக் காணலாம்.

புத்தாழ்வார்

வைஷ்ண ஆழ்வார்களிலே காலத்தால் முந்தியவர் களிலொருவரான புத்தாழ்வார் கிபி. ஆறாம் - ஏழாம் நூற்றாண்டளவிலே வாழ்ந்தவர். இவருடைய திருப்பாசுரங்களிலே தமிழ்ப்பற்றி வரும் மூன்று புதிய அடைமொழிகள் குறிப்பிடற்பாலன.

அ. ஞானத்தமிழ்:- அதாவது, அறிவு - பரம்பொருள், கடவுள்பற்றிய அறிவினை - இங்கு வைனவ முழுமுதற் கடவுளாம் திருமாலைப் பற்றிய அறிவினைப்புகட்டும் தமிழ்ப் பாசுரம் எனலாம். இதன் மூலம் மற்றவர்களும் உய்ந்து ஈடேறவேண்டுமென்பது அவரின் விருப்பமாம். சமயசம்பந்தமான சொல் தமிழுடன் வெளிப்படையாக, அடைமொழியாக முதன்முதற் காணப்படுகின்றது. இதற்கு முன்னர் தமிழிலே இறைவனைப் பற்றிய கருத்துக்கள் பாடல்களிலே வரினும் இப்பெயர்ப்பட்ட அடைமொழி வந்திலது. சைவநாயன்மாரிலே திருஞானசம்பந்தரும் இவ் அடைமொழியினைக் கையாண்டுள்ளார். அவருடைய தேவாரம் சைவசமய முழுமுதற் கடவுளாம் சிவபெருமானைக் குறித்த அறிவினைப் புகட்டுவதாம்.

ஆ. இருந்தமிழ்:- இது சிறந்த தமிழெனப் பொருள்படும். வைனவ சமயத்திருப்பாசுரம் சிறந்ததாம்.

இ. பெருந்தமிழ்:- இது பெருந்தன்மையுள்ள, மேன்மையுள்ள தமிழெனப் பொருள்படும். வைனவத் திருப்பாடலில்வாறு போற்றப்படுகின்றது. இம்மூன்று அடைமொழிகளும் சைவத்திருப்பாடல்களிலும்

வருகின்றன. அவற்றிலே சைவசமய சம்பந்தமான அறிவு பற்றிய பாடல்களைக்குறிப்பன.

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு முக்கியத்துவம்

இந்நூற்றாண்டு தமிழக வரலாற்றிலே பலவழிகளிலும் புதிய திருப்பங்கள் பல ஏற்பட்ட காலங்களிலொன்றாம். இவற்றிற்கான கரு கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டிலும் காணப்பட்டது. தமிழைப்பற்றிய நோக்கிலும் புதிய போக்கினைக் காணலாம். திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர் ஆகிய சைவநாயன்மார் இக்காலத்தவர். இவர்களுடைய திருப்பாடல்களிலே தமிழைப்பற்றிய பழைய அடைமொழிகள் தனியாகவும், இரண்டு மூன்று ஒன்றாகவும், வேறுபுதியனவற்றோடும் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாகப் புதிய அடைமொழிகள் பல வந்துள்ளமை கவனித்தற்பாலது.

திருநாவுக்கரசரும் தமிழும்:

சங்கத்தமிழ்: மருணீக்கியார் தமது நாவன்மையினாலே நாவுக்கரசர் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றனர். இவருக்குப் பின் வாழ்ந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ‘நல்லிசை ஞானசம்பந்தனும் நாவுக்கரசனும் பாடிய நற்றமிழ் மாலை’ எனத் தமக்கு முன் வாழ்ந்த இரு நாயன்மாரையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். நாவுக்கரசர் இறைவன் - சிவபெருமான் தமிழ்ச்சங்கத்திலிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தவன் என்று கூறியுள்ளார். ஏழைத் தருமிக்குத் பொற்கிழி பெற்றுக் கொடுத்தற்காகத் தாமே தமிழ்ப்புலவர் வடிவத்திலே தமிழ்ச்சங்கத்திற்குச் சென்று பங்கு பற்றினாராம் என்பது பழையக்கை. “நற்பாட்டுப் புலனாய்ச் சங்கமேறி நற்கனகக் கிழி தருமிக்கருளினோன் காண்” என்பது நாவுக்கரசரின் கூற்று. புகழ் பெற்ற தமிழ்ச்சங்கம் பற்றிய ஆணித்தரமான முதற்குறிப்பு இதுவேன ஆராய்ச்சியாளர் குறிப்பிடுவர். பிற்காலத் தமிழ்நூல்களிலே மேற்படி குறிப்பு

நன்குவிரித்துக் கூறப்படுகின்றது இறைவனே தமிழார்வம் மிக்குத் தமிழ்ப்புலவர் சங்கத்திற்கு எழுந்தருளித்தமிழ் வளர்த்தான் இப்பெயர்ப்பட்ட தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது தமிழ் என்பது தொனிப்பு தமிழ்ச் சைவர் இவ்வாறு தமது முழுமுதற்கடவுளையும், தாய்மொழியினையும் ஒன்றுபடுத்தினர்.

இறைவனேயே “எண்ணானாய் எழுத்தானாய்” என நாவுக்கரசர் விளித்துப்பாடியுள்ளார். தமிழகத்திலே பண்ணோடு கூடிய பக்திப் பாடல்கள் பெருவாரியாக எழுந்த காலமிதுவாம். நாவுக்கரசர் “பண்ணோடிசைபாடல் மறந்தறியேன்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முத்தமிழ்:

இயல், இசை, நாடகமாகிய முப்பிரிவு கொண்டது தமிழ். சங்க காலம் தொட்டு இப்பிரிவுகள் நிலவியுள்ளன. சிலப்பதிகாரம் முத்தமிழ்க்காப்பியமே. ஆனால் முத்தமிழ் என்ற பதம் முதன் முதலாக நாவுக்கரசர், ஞானசம்பந்தர் தேவாரங்களிலே தான் வருகின்றது எனலாம்.

வடமொழி, தென்மொழி:

வடமொழி வேதங்களின் பொருள் தத்தம் இறைவனே எனச் சைவமும் வைணவமும் கூறும். இக்காலத்திலே வடமொழி, தென்மொழி வேறுபாடில்லை. ஆரியர், தமிழர் என்ற வேற்றுமையில்லை. வடமொழி, தமிழ், இசையாவும் இறைவனே. இக்கருத்தினை

“ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்”

“ஆரியம் தமிழோடிசையானவன்”

“செந்தமிழோடாரிய எனச் சீரியனை”

“பண்ணிசையாகி நின்றாய் போற்றி”

“முத்தமிழும் நான் மறையுமானான் கண்டாய்”

“வடமொழியும் தென்மொழியும் மறைநான்கும் ஆனவன் காண்” முதலியவற்றிலே காணலாம்.

திருஞானசம்பந்தரும் தமிழும்: போது: தமிழகவரலாற்றில் மட்டுமன்றி, உலக வரலாற்றிலேயே சம்பந்தர் போன்று தாய்மொழிப்பற்றுள்ள சமயத் தலைவரைக் காண்பது அரிது. அவர் அந்தனர், (கெளன்டின்ய) கவனிய குலத்தவர்: வடமொழி வேதங்களிற் தேர்ச்சியுள்ளவர். இவரின் முன்னோர் நெடுங்காலமாகத் தமிழகத்திலே வாழ்ந்தவர்கள். தமிழ் மண்ணுடன் கலந்து தமிழூயே தாய்மொழியாகக் கொண்டிருந்தார் எனலாம். சம்பந்தர் தமிழனையும் வடமொழியனையும் தம்மைவழி படுதற்காகவே கடவுள் படைத்தார் என்ற கருத்துள்ளவர். தமிழூயப்பற்றிய அடைமொழிகள் பல இவரின் பதிகங்கள் முடிவிலே வரும் முத்திரைச் செய்யுட்களிலே காணப்படுகின்றன. இவை இவரைப் பற்றிய தற்புகழ்ச்சி போலும் காணப்படலாம். அதேவேளையில் இசைரபிற்கேற்பப் பாடலாசிரியர் பெயர் குறிப்பிடுவது வழக்கம். இவரின் பெயர், பிறப்பிடமாகிய சீழ்காழி, இவரின் தேவாரம் என்பன தமிழோடு சேர்த்துக் கூறப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, தமிழ் ஞான சம்பந்தன், நற்றமிழ் ஞானசம்பந்தன், நல்லகேள்வித் தமிழ் ஞானசம்பந்தன், தமிழ்க்காழி புகலித்தமிழ் முதலிய குறிப்பிடற்பாலன். இவரே தமிழ்விரகன், (தமிழிற் திறமையான தேர்ச்சியுள்ளவன்) எனவும் முத்தமிழ் நான்மறை ஞானசம்பந்தன் எனவும் கூறப்படுகின்றார். வேறோரிடத்திலே “நான்மறையானன் நற்றமிழ்க்கின் துணையானவன்” என்னும் போது, அவருக்கு வடமொழி வேதங்களிலும் பார்க்கத் தமிழிலே கூடுதலான பற்றிருந்தமை தெளிவு. தமிழனை நற்றமிழ் என்றதுடன் அதற்கு இனியதுணையாகவும் தாம் உள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனித்தற்பாலது. இவருடைய

பிறப்பிடமான சீர்காழி திருப்புகலியெனப்படும். இங்கு செந்தமிழைப்பரப்பும் முயற்சியினைச் சம்பந்தர் மேற்கொண்டிருந்தார் போலும். “செந்தமிழ் பரப்புறு திருப்புகலி” என்பது குறிப்பிடற்பாலது. இவர் அக்காலத்திலே தமிழ்ப்பெருந்தலைவராயும் விளங்கினா ரென்பது, “தலைமகனாகி நின்ற தமிழ் ஞான சம்பந்தன்”, “தமிழ்நாடு ஞானசம்பந்தன்” ஆகியவற்றினாலே தெளிவு. மேலும், ஏனையசைவநாயன் மார், வைணவ ஆழ்வாரிலும் பார்க்கப் பெருந் தொகையான பாடல்கள் பாடியவர் இவரே. இவரின் தேவாரத்திலே பழைய தமிழ் நால்களிலே வந்துள்ள அடைமொழிகள் தனியாகவும், குறிப்பாகப் பல புதிய அடைமொழிகளோடும் வந்துள்ளன. அவையாவன:

நற்றமிழ் என்பது அப்படியேயும், நல்லதமிழ், நலமார் தமிழ், நலங்கொள் தமிழ் எனவும் வந்துள்ளது.

தண்டமிழ் என்பது அவ்வாறேயும், செப்பரிய தண்தமிழ் (சொல்லுதற்கரிய குளிர்ச்சியுள்ள தமிழ்), ஞாலமிக்க தண்டமிழ் எனக் கூடுதலான அடைமொழிகளோடும் வந்துள்ளது.

செந்தமிழ், மலிசெந்த தமிழ் (மிக்குள்ள செந்தமிழ்), சீர்மலி செந்தமிழ் (சிறப்பு அதிகமாக உள்ள செந்தமிழ்) குற்றமில் செந்தமிழ் (குற்றமில்லாத செந்தமிழ்) அடைமொழிகளோடு மட்டுமன்றிச் செந்தண்தமிழ், நல்லசெந்தமிழ் போன்ற முற்பட்ட அடைமொழிகளோடும் வந்துள்ளது.

அருந்தமிழ், ஆரா அருந்தமிழ் (உணர்ந்த போதும் இன்னதென்று கூறமுடியாத மிக இனிய தமிழ்), ஆய்ந்து சொன்ன தமிழ் என்ற அடைமொழிகளோடும் காணப்படுகின்றது.

வண்டமிழ்: செறிவண்டமிழ் (செறிவான வளமுள்ள தமிழ்), மனமலிபுகழ் வண்டமிழ் (புகழ் மிகுதியாகக் கொண்ட வளமுள்ள தமிழ்), என்பனவற்றுடன் வந்துள்ளது. மேலே கூறப்பட்டுள்ளவற்றுள் உள்ள புதியனவற்றையும் சேர்த்து ஜம்பதிற்கு மேலான புதிய அடைமொழிகளைச் சம்பந்தர் கையாண்டுள்ளார். அவற்றுள்ளே பலவற்றினை முறைப்படுத்திக் குறிப்பிடலாம்.

ஓண்டமிழ்: ஓள்ளிய தமிழெனப் பொருள் படும். இது மேலும், உருவாரும் ஒண்டமிழ் (ஞான உருவாகவுள்ள ஓள்ளியதமிழ்) என வேறு அடைமொழியுடனும் வருகின்றது. இக்கருத்து மேலும் விரித்துக் கூறப்படுகின்றது.

தன்னொளிமிக்குயர்ந்த தமிழ்:- தனது ஓளி மிகவும் மேம்பாடுள்ள தமிழ் எனப்பொருள்படும். தமிழ் சாதாரண மொழியன்று, அஃது ஓளிபூந்துணர் தமிழ் எனவும் போற்றப்பட்டுள்ளது.

குலமார் தமிழ்:- மேன்மை பொருந்திய தமிழெனப் பொருள்படும்.

பாரிஸ்மலிகின்ற தமிழ்:- தமிழின் புகழ்பூமியிலே நன்கு நிலைபெற்றுள்ளது. இதனுடைய பழம் பெருமை குறிப்பிடத்தக்கதே.

உரையார் தமிழ்:- புகழ் பொருந்திய தமிழெனப் பொருள்படும். மேலும் தகவுடைய புகழின் மிக்கதமிழ் (தகுதியான புகழ் மிகுதியாக உள்ள தமிழ்) எனவும் தமிழ் போற்றப்பட்டுள்ளது.

சீரார் தமிழ்:- சீர் மிகுந்த தமிழ், சீரின்புறும் தமிழ் என்பனவற்றிலே தமிழின் பெருஞ்சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது.

சொல்லார் தமிழ்:- தமிழ் சொல்வளம் நிறைந்தமொழி என்பதை இது புலப்படுத்துகின்றது.

பெருகிய தமிழ்:- தமிழ் வளரும் மொழி; அது பெருகிக் கொண்டிருக்கின்றது.

படமலி தமிழ்:- படமெடுத்தாற்போன்று சிறப்பு வாய்ந்த மொழி தமிழாம்.

குன்றாத்தமிழ்:- நலம், வளம், குறிப்பாகத் திருவருள் முதலிய குறையாத மொழி தமிழ்.

ஏரினார் தமிழ்:- தமிழ் நல்ல அழகு வாய்ந்த மொழியாம்.

பலந்தரு தமிழ்:- தமிழ் நல்ல பலன்களை அளிப்பதாம்.

துளங்கில் தமிழ்:- இது நடுக்கமற்ற தமிழ் எனப்பொருள் படும்.

யரவார் தமிழ்:- தமிழ் இறைவணக்கம் நிறைந்த மொழி.

வடமார் தமிழ்:- ஒழுங்குள்ள மொழி தமிழ்.

சந்தமார் தமிழ்:- தமிழ் சொற் சந்தங்கள் நிறைந்த மொழியாம்: மேலும் சந்துலாம் தமிழ், சந்தமார்த்த புகழாய் தன்தமிழ், சந்தமின் தமிழ், சந்தமாலைத்தமிழ் எனப்பிற அடைமொழிகளுடனும் மேற்குறித்த பதம் வந்துள்ளது.

தன்னியல் கலைவளதமிழ்:- தன்னிடத்து இயல்பாகவே கலைகள் பலவற்றினைத் தமிழ் கொண்டுள்ளது கொள்ளத்தக்கது.

தலமார் தமிழ்:- குறிப்பிட்டதலத்திலே நிறைந்து நிலவும் தமிழ்.

கனமிலாத வண்ணம் இசையாலுரைத்த தமிழ்:- தேவாரத்தமிழ் குற்றமில்லாதவாறு பண்ணிசை கொண்டது.

பன்னும் பதமேழும் பலவோசைத்தமிழும், பண்ணாருந்தமிழ், இசையார் தமிழ், நல்ல கேள்வித் தமிழ்:- (நல்ல சுருதியுள்ள தமிழ்) என்பனவற்றிலே தேவாரத்தின் இசைச்சிறப்பு மேலும் நன்கு இயம்பப்படுகின்றது.

தவமல்கு தமிழ்:- தெய்வீகத்தன்மையுள்ள தவம். தேவாரத்திலே நன்கு மினிர்கின்றது.

மறைவளாரும் தமிழ்:- வடமொழியிலுள்ள வேதங்களைத் தமிழகம் சங்ககாலம் தொட்டு அறியும், இவற்றிலுள்ள கருத்துக்கள் சைவநாயன்மார், வைணவ ஆழ்வார்கள் ஆகியோருடைய திருப்பாடல்களிலிடம் பெற்றுள்ளன. இவை தமிழ்வேதங்களைச் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவன. சம்பந்தர் காலத்திலே இப்பாடல்கள் பல எழுந்தன. எனவேதான் அவர் வேதங்கள் வளர்ந்துவரும் தமிழ் என்றார். சைவவைணவ பக்திப் பாடல்கள் தமிழ்மறை யெனப்படுவன: புதியரகமானவை. மேற்படிகருத்து மறையிலங்கு தமிழ் (வேதங்கள் விளங்கும் தமிழ்) என்பதிலும் காணப்படுகின்றது.

இறைதமிழ்:- இறைவனைப் பற்றிய தேவாரம் தமிழில் உள்ளது. தமிழ் தெய்வீகத்தன்மையுள்ளதாம். இக்கருத்துச் சிறிது விளக்கமாக அருண்மாலைத்தமிழ் என்பதிலே வருகின்றது. இறைவனின் திருவருள் நிறைந்த தேவாரம் தமிழிலே எழுதப்பட்டுள்ளதாம். மேலும், சம்பந்தர் இத்தமிழினாலே தூயவரான கடவுளையே தம்மிடத்து அன்புறச் செய்தாராம். “விமலனைத் தன்னார்வம் செய்த தமிழ்” என்பது அவரின் கூற்று. இறைவனையன்றி வேறொருவரையும் பேணுவதில்லை என்ற கருத்தும் சம்பந்தரிடம் நிலவிற்று,

இன்தமிழ்:- இனிமையான தமிழ் எனப்பொருள்படும். தமிழருக்குத்தாய் மொழி இனிமையாக விளங்குவதிலே வியப்பில்லை. எவர்க்கும் பொதுவாகத் தாய்மொழியி

லீடுபாடு ஏற்படுவது இயல்பே. தமிழ் தெய்வத்தமிழாக, இறைவனே விரும்புவதாக இறைவனின் சிறப்பைக் கூறுவதாலும் இறை அடியவர்க்கு இனிமையானதாம். தமிழின் இனிமை மேலும் விரித்துரைக்கப்படுகின்றது. ‘தேனேரார்தமிழ்’. தமிழ் தேனுக்கு நிகரான இனிமை நிறைந்துள்ளது. நல்லவாய இன்தமிழ், ஊறுமின்தமிழ், முடிவிலின் தமிழ், பேரியலின் தமிழ் என்பனவும் குறிப்பிடற்பாலன. பேரின்பத்தினைத் தரும் இனியமொழி தமிழ். தேனாரத்தமிழ் இத்தகைய இனிமை வாய்ந்ததாம்.

நிகரில்லாதன தமிழ்மாலைகள்:- ஒப்பற்ற தமிழ்த் திருப்பாடல்களான தேவாரமே இங்கு குறிப்பிடப் படுகின்றது.

மன்தமிழ்:- (நிலைபெற்ற தமிழ்) மேற்குறிப்பிட்ட பல சிறப்புகள் பொருந்திய தமிழ்மொழி நிலைத்துவிட்டது.

மேலும் ‘முத்தமிழ்’ என நாவுக்கரசர் தமிழினைப் போற்றியதைச் சம்பந்தர் பிறிதொரு அடைமொழியுடன் குறிப்பிடுகின்றார். கலைமுத்தமிழ் என்பது அவரின் திருவாக்கு. தமிழ் சங்கத்திலே ஆராய்ப்பட்ட வளமுள்ள சிறந்த மொழி என்பது சங்கமலி செந்தமிழ் என்பதாலே தெளிவாம்.

சுந்தரரும் தமிழும்:

சைவசமயத்தவரான சுந்தரமூர்த்தி சவாமிகளும் வைணவ ஆழ்வார்களான திருமங்கையாழ்வார் போன்றோரும் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டளவிலே வாழ்ந்தனர். சுந்தரர் குறிப்பிட்டுள்ளநற்றமிழ், நலத்தமிழ், சந்தமிகு தண்டமிழ், வண்டமிழ் முதலிய ஏற்கனவே வந்துவிட்டன. நாடிய இன்தமிழ் (தேடிச் செல்லும் இனிய தமிழ்), குறையாத்தமிழ் (திருவருள் நலம் முதலிய குறைவற்ற தமிழ்) பன்னலந் தமிழ் (பலநலங்களுங் கூடிய

தமிழ்), சென்சோற் தமிழ் (சிறந்த சொற்களுள்ள தமிழ்), பாவணத்தமிழ் (பாக்களுள்ள தமிழ்), ஒலிகொள் இன்னிசைத்தமிழ், ஏழிசையின் தமிழ் என்பனவற்றிலே சில புதிய அடைமொழிகளும் காணப்படுகின்றன. சுந்தரர் இறைவனைப் பண்ணோடு கூடிய தமிழிற்கு ஒப்பிட்டுள்ளார். “பண்ணிடைத்தமிழ் ஒப்பாய்”, “பண்ணார் இன்தமிழாய்” “ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய்” என்ற இவரின் கூற்றுக்கள் கவனித்தற்பாலன. தமிழிசை பற்றிச் சம்பந்தர் கூறியதை இவர் மேலும் வற்புறுத்தியுள்ளார்.

திருமங்கையாழ்வாரும் தமிழும்:

இவரின் திருப்பாசுரங்களிலே வரும் இன்தமிழ், தேனாரின் தமிழ், தண்டமிழ், வண்டமிழ், தென்தமிழ், சீர்மன்று செந்தமிழ் (சிறப்பு நிலைபெற்ற செந்தமிழ்), பாவு தண்டமிழ், சங்கமலிதமிழ், சங்க முத்தமிழ், வண்ணவொண்டமிழ், கோவைத்தமிழ், சொல்லிற் பொலிந்த தமிழ், முதலியனவற்றிலே பல ஏற்கனவே வந்துள்ளன. மேலும், பாமருதமிழ், பாவளாரும் தமிழ் (பாடல்கள் வளர்ந்துவரும் புதிதாகத் தோன்றும்), இருந்தின் தமிழ் (மிக்க நீர்மையுடைய இனிய தமிழ்) முதலிய புதிய அடைமொழிகளும் சிலவந்துள்ளன. ‘திருமாலே, தமிழ்வடமொழி இசையாகவிளங்குகின்றார்’ எனத் திருமங்கையாழ்வார் குறிப்பிடுவர். இதனைச் செந்திறத்தமிழோடிசை வட சொல்லவாகித் திசை நான்குமாய் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மாணிக்கவாசகரும் தமிழும்:

சௌவசமயத்தவரான மாணிக்கவாசகரும், குலசேகராழ் வார், பெரியாழ்வார், ஆண்டாள், நம்மாழ்வார் முதலிய ஆழ்வார்களும் கி.பி. 8-9-ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே வாழ்ந்தவர்கள். மாணிக்கவாசகர் “தமிழகமே இறைவனின்

- சிவபிரானின் இருப்பிடம்: அவர் அகில நாட்டுமக்களுக்கும் கடவுள்” என்ற கருத்துப்படத் “தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி, எந்நாட்டவர்க்கு மிறைவா போற்றி” என்பது அவரின் திருவாக்கு அவருடைய நாட்டுப்பற்றும், சமயப்பற்றும் ஒன்றாகிவிட்டன. இவ்வாறு பிறநாடுகள் சிலவற்றிலே மக்கள் இறைவனைத் தமது தெய்வமெனக் கூறிவந்தனர். எடுத்துக்காட்டாக யூதரைக் குறிப்பிடலாம். பாண்டி நாட்டிலே, குறிப்பாக மதுரையிலே தமிழ் ஆராயப்பட்டமை மணிவாசகரின் உள்ளத்தினைக் கவர்ந்துள்ளது. இறைவனைத் ‘தண்ணார் தமிழனிக்கும் தண்பாண்டி நாட்டானே’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவரது வாழ்க்கையிலே முக்கியமான சம்பவங்கள் பாண்டிநாட்டிலே பாண்டிய மன்னரின் தொடர்போடு நடைபெற்றன. இதனாலுமவருக்குப் பாண்டிநாட்டிலே அதிகப்பற்றுப் போலும் “உயர் மதிற் கடலின் ஆய்ந்து ஒண்டீந்தமிழ்” எனத் தமிழைத் திருக்கோவையாரிலே சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். உயர்ந்த மதில்களுள்ள மதுரையிலே மினிர்ந்த தமிழ்ச்சங்கத்திலே தமிழ் ஆராயப்பட்டது. இத்தமிழ் ஒன்றியது; மிக இனியது, பாண்டியனை மட்டுமன்றித் தமிழகத்தின் ஏனைய இருவேந்தரையும் இறைவனோடு ஒப்பிட்டுள்ளார். “தென்னவன் சேரன், சோழன், திருப்புயங்கள் வரக் கூவாய்” எனக் குயிற்பத்திலே குறிப்பிட்டு உள்ளார். மேலும் பாண்டிநாட்டிலிவர் கொண்டிருந்த பெரும்பற்றுத் “தென்பாண்டி நாட்டானே” என இறைவனை விளித்துள்ளமையிலும், “பாண்டிநாடே பழம்பதியாகவும்” எனப் பாண்டிநாட்டினைச் சிறப்பித்துள்ளமையிலும் காணலாம். தமிழ்மொழி, தமிழ்நாடு, பழந்தமிழ் மன்னர் குலங்கள் யாவும் இறைவனாகவே மணிவாசகருக்குக் காணப்பட்டன.

குலசேகரரும் தமிழும்

இவரது திருப்பாசுரங்களிலே வரும் நடைவிளங்கு தமிழ் (தமிழ்நடைநன்கு அமையப்பெற்ற பாசுரம்) என்பது புதியதாம். சொல்லின்தமிழ், நல்லிசைத்தமிழ், சீராந்த தமிழ், நற்றமிழ், நல்லியலின் தமிழ் முதலியன ஏற்கனவே வந்துவிட்டன.

^{இரும்} கோழியாழ்வாரும் தமிழும்:

இவர்கையாண்டுள்ள தென்தமிழ், சீர்மலிசெந்தமிழ், ஓரணியொண்டமிழ், வியந்தமிழ், இன்தமிழ், தூய தமிழ் முதலியனவற்றிலே பல ஏற்கனவே வந்துவிட்டன. தூயதமிழ் என்ற சொற்றொடர் குறிப்பிடற்பாலது. தமிழ் தூயமையானது: களங்கமற்றது. இறைவனைப் பற்றிக் கூறும் தமிழ் களங்கமற்றதே: பரிசுத்தமானதே.

ஆண்டாளும் தமிழும்:

இவரின் திருப்பாசுரங்களிலே வரும் சங்கத்தமிழ், இன்தமிழ், தூயதமிழ் முதலியன குறிப்பிடற்பாலன.

நம்மாழ்வாரும் தமிழும்:

பண்ணார் தமிழ், பாடலான தமிழ், சொல்லார் தமிழ், ஆய்ந்த தமிழ், சீர்வண்ணவொண்டமிழ், தீதிலா வொண்டமிழ் (தீமையற்ற ஒள்ளியதமிழ்) வழுவிலாத தமிழ் (குற்றமற்ற தமிழ்) முதலியனவற்றுள்ளே புதியனவும் பழையனவுமிடம் பெற்றுள்ளன. திருமாலே தனழுலமாக இன்தமிழ்ப்பாடல்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார் என்ற கருத்துப்பட நம்மாழ்வார்,

“அன்றைக்கன்றென்னைத் தன்னாக்கியென்னால் தன்னை இன்தமிழ் பாடியவீசன்”

எனக்கூறியுள்ளார்.

சேரங்கள் பெருமாள் நாயனாரும் தமிழும்:

பொன்வண்ணத் தந்தாதியிலே இவர் ஏணாரிருந்தமிழ் - உயர்ச்சியுள்ள சிறந்ததமிழ் எனத் தமிழினைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருமூலரும் தமிழும்:

இவர் பல்லவ - பாண்டியர் காலத்தில் வாழ்ந்த சைவராணியாவர். இவரும் வடமொழி, தென்மொழி ஒருமைப்பாட்டிலே நம்பிக்கையுள்ளவர்; இவ்விரு மொழி இறைமொழி என்ற கருத்துள்ளவர்.

“தமிழ்ச் சொல் வடசொல் எனும் இவ்விரண்டும்.

உணர்த்தும் அவரை உணரலுமாமே” என்பது அவரின் கூற்றாம். உலகிலே பதினெட்டு மொழிகள் உள்ளனவென்றும் இறைவன் வடமொழியையும் தமிழினையும் இறைவிக்கு உபதேசித்தார் எனவும் கூறுவர். இறைவன் தன்னை நன்றாக உண்டாக்கியதன் நோக்கம் அப்பெருமானை நன்றாய்த் தமிழிற் பாடுதற்கேயாம் என்ற உயரிய கருத்தினைச் கூறுகிறார்.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்

தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே” என்பது திருமூலரின் திருவாக்கு கடவுள் மனிதனைப்படைத்தது அவரை நன்கு வழிபடுதற்காம் என்பது கருத்தாகும். இத்தகைய கருத்து அரிது.

இறையனாரகப் பொருளுரையும் தமிழும்:

இந்துவின் ஆரம்பபகுதியிலே பழைய தமிழ்ச்சங்களின் வரலாறு கூறப்படுகின்றது. பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகத் தமிழ் ஆராயப்பட்டதாம். பாண்டிய மன்னர் ஆதரவிலே இச்சங்கங்கள் இயங்கினவாம். முதற் சங்கத்திலே சிவபெருமான், முருகப்பெருமான் ஆகிய கடவுளரும் அகத்திய முனிவரும் பிறரும் தமிழ்

ஆய்ந்தனராம். இரண்டாவது சங்கத்திலும் அகத்தியர் தமிழ் ஆராய்ந்தனராம். முதலிரு சங்கங்களின் கதைகளைப் பலர் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டனும், இந்நாலெழுந்த காலப் பாண்டியர், நூலாசிரியர் ஆகியோரின் தமிழ்ப்பற்று, சமயப்பற்று இவற்றின்மூலம் தெளிவாகின்றன. தாம் வழிபடும் கடவுளர் ஆய்ந்து வளர்த்தமொழி தமிழ் என்னும்போது, அவர்களின் பெரும்மொழிப்பற்றும், மேன்மையும் காணப்படுகின்றன.

பிங்கலநிகண்டும் தமிழும்:

பிங்கல முனிவர் “இனிமையும் நீர்மையும் தமிழென்னலாகும்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழ் என்னும் பதம் இனிமை, நீர்மை என்ற பொருள்படும். இக்கருத்துக்களிலே தமிழ் என்ற பதம் ஏற்கனவே வந்துவிட்டது.

முத்தொள்ளாயிரமும் தமிழும்:

இந்நால் பொதுவாகப் பல்லவ - பாண்டியர் காலத்திற்குட்பட்டதாகவே கருதப்படுகின்றது. சேர, சோழ, பாண்டியரைப் பற்றிய 2700 பாடல்களிலே தற்போது 108 பாடல்களே கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் ஒரு சிலவற்றிலே தமிழ் பற்றிய குறிப்புகள் வருகின்றன. சோழனும், பாண்டியனும் தனித்தனியே தமிழ்(ந)ர் பெருமான், தமிழரின், தமிழின் தலைவரெனப் போற்றப் படுகின்றனர். பாண்டியர் பற்றிய பாடலொன்றிலே ‘பதிபடுப முத்தமிழ்’ எனப்படுகின்றது. தமிழ் இயல், இசை, நாடகமாகிய முப்பிரிவு கொண்டது. இத்தகைய தமிழினைப் பாண்டியர் தமது ஊரிலே பரிபாலிப்பதையே காணலாம் என்ற கருத்துக்கள் தென்படுகின்றன. முருகப் பெருமானைப் பற்றிய பாடலிலே இந்தமிழ் என்ற சொற்றொடர் உள்ளது. கடவுளைப்பற்றிய பாடல் இனிமையான தமிழில் உள்ளதாம். தமிழின் இனிமை

குறித்துச் சைவ நாயன்மாரும் வைணவ ஆழ்வாரும் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்து இந்நாலிலும் காணப்படுகின்றது. பாண்டிக்கோவையும் தமிழும்:

பாண்டிக்கோவையிலே 350 பாடல்கள் இதுவரை கிடைத்துள்ளன. எஞ்சிய 50 பாடல்களும் மறைந்து விட்டனபோலும். இந்நால் கிடி. 8ம் நூற்றாண்டு முடிவு அல்லது 9ம் நூற்றாண்டு முற்பகுதியில் எழுந்திருக்கலா மெனப் பேராசிரியர் கே. ஏ. நீலகண்டசாஸ்திரி, எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை முதலியோர் கருதுகின்றனர். பாண்டிய மன்னர் பற்றிய இந்நாலின் ஆசிரியர் எவராயினும் அவரின் தமிழ்ப் பற்றுமிகக் குறிப்பிடற் பாலது. சமயச்சார்பற்ற நூல்களிலே தமிழ்ப்பற்று இந்நாலி லேநன்கு பிரதிபலிக்கின்றது. சற்று முந்தியகால, சமகாலச் சைவ வைணவ அடியாரிடத்துக் காணப்பட்ட தமிழ்னபு இந்நாலிலும் தென்படுகின்றது. தமிழ் பற்றி ஏற்கனவே வந்த அடைமொழிகளுடன்பல புதியனவும் பலவந்துள்ளன. தமிழின் இனிமைபற்றிய அடைமொழிகளே கூடுதலாக வந்துள்ளமையினை நோக்கும்போது, ஆசிரியர் தமிழின் இனிமையிற் தினைத்தவர் என்பது தெற்றெனத் தெளிவாகும். இதுபற்றிய குறிப்புகளை நிரைப்பபடுத்தலாம்.

பானின்றவின் தமிழ், பாவணையின் தமிழ்:- இவைபாக்கள் பொருந்திய. அல்லது கொண்ட இனிய தமிழினைக் குறிக்கின்றன. இக்கருத்துச் சம்பந்தர் தேவாரத்திலும் காணப்படுகின்றது.

தீந்தமிழ்

மிக இனிமையான தமிழான இப்பதம் பொருள்படும். இன் அடைமொழி வேறுபல அடைமொழிகளுடன் முதன்முதலாகத் தமிழிலே வருகின்றது. இப்பதம் மேலும்,

உரையுறை தீந்தமிழ் (புகழ்பொருந்திய இனிமையான தமிழ்)

ஆய்கின்ற தீந்தமிழ் (ஆராயப்படும் இனிமையான தமிழ்)

பன்னிய தீந்தமிழ் (புகழ்வாய்ந்த இனிமையான தமிழ்)

அகத்தியன் வாயுரை தீந்தமிழ் (அகத்திய முனிவர் வளர்த்த இனிய தமிழ்)

பாவுற்ற தீந்தமிழ் (பாக்கள் கொண்ட இனிய தமிழ்)

வண்தீந்தமிழ் (வளமிக்க இனிய தமிழ்)

ஒண்தீந்தமிழ் (ஒள்ளிய, இனிய தமிழ்) எனப் பல பிற அடைமொழிகளோடு வந்துள்ளது. கடைசியான சொற்றொடர் திருக்கோவையாரிலும் வந்துள்ளது.

'பாண்டியனுடைய மதுரையிலே வளர்க்கப்பட்ட வளமுள்ள மொழி தமிழ்' என்ற கருத்துப்படத் தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழ் என்று கூறப் பட்டுள்ளது. மூவேந்தருள்ளும் பாண்டியரின் தமிழ்ப் பற்றே பல நூல்களிலே விதந்தோதப்படுகின்றது. இந்நால் பாண்டியர் பற்றியதாகவின் மேற்படிக் கருத்துக்காணப் படுதல் இயல்பே. தமிழ் பற்றிய குறிப்புகள் பெரும்பாலும் தலைவனான பாண்டியனைப் பற்றியோ அல்லது தலைவி பற்றியோ வரும் குறிப்புகளுடனேயே காணப்படுகின்றன. தலைவி "தமிழ்நாடன் சேயிமை" என உவமிக்கப்படுகின்றாள்.

பா மாண் தமிழ் தமிழ் பாக்கள் கொண்ட மாட்சிமைமிக்க மொழி. இவ் அடைமொழி புதியதாம். 'பழைய நூல்களைக் கற்ற புலவர் ஆராயும் மொழி தமிழ்' என்ற கருத்துப்படத் தமிழ் 'தொன்னாற் புலவராயுந் தமிழ்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. சங்கம் அமைக்கப்பட்டுத் தமிழ் வளர்க்கப்பட்டமையும் இதிலே தொனிக்கின்றது. ஏற்கனவே வந்துள்ள 'தண்டமிழ்' போன்ற சில சொற்றொடர்களும் காணப்படுகின்றது.

நந்திக்கலம்பகமும் தமிழும்:

பல்லவ பாண்டிய காலச் சமயச் சார்பற்ற நூல்களிலே நந்திக்கலம்பகமும் ஒன்றாம். இறையனாரகப் பொருளூரை, பாண்டிக்கோவை ஆகியவற்றிலே பாண்டியரின் தமிழ்ப்பற்றும் நந்திக்கலம்பகத்திலே பல்லவரின் தமிழ்ப்பற்றும் பிரதிபலிக்கின்றன. நந்திக்கலம்பக ஆசிரியர் “தமிழ்த் தென்றல் புகுந்துலவும் சோணாடா” என அரசனை விளித்துப்பாடியுள்ளார். இங்கே தமிழ் ‘இனிய, மெல்லிய’ என்ற கருத்துக்களிலே வந்துள்ளது. தமிழ் இனிமை என்ற கருத்திலேற்கனவே வந்துவிட்டது. மேலும் மூன்றாம் நந்திவர்மன் தமிழ் நந்தி எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றான். அவன் சாதாரண தமிழ் நந்தியல்லன். பசுமையான, இனிய தமிழை ஆராய்கின்ற நந்தி என்ற பொருள்படப் பைந்தமிழை ஆய்கின்ற நந்தி எனச் சிறப்பிக்கின்றார். அத்துடன் திருப்தியடையாது போலும், இன்பம் உலாவுகின்ற - இயற்கைப்பண்பு பொருந்திய தமிழ்மொழிக் குரியவனாம். தண்ணுலாமாலைத்தமிழ் நந்தி என ஆசிரியர் அவனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழிலக்கிய மரபிலே தமிழின்பத்திற்காகத் தண்ணுயிரை விட்டவன் என்று கூறப்படும் நந்திவர்மனின் தமிழ்ப்பற்று நன்கு குறிப்பிட்டிர்பாலதே.

இவ்வாறு பல்லவ - பாண்டியர் காலத்திலே தமிழ் நன்கு பேணப்பட்டது. பல அடைமொழிகளாற் சிறப்பிக்கப்பட்டது. பிற்காலப்புலவர்கள் பலர் தமிழைப் பற்றிக் கூறியுள்ளன. பல இதுவரை கூறியவற்றின் விரிவாகவும் காணப்படுகின்றன. தமிழ்ப்பற்றிலே சைவ நாயன்மாரும் வைணவ ஆழ்வாரும் ஒருவரையொருவர் விஞ்சிவிட்டனர். நாட்டுப்பற்றும் தமிழ்ப்பற்றும், சமயப் பற்றும் ஒன்றாக வேறுபாடின்றி இணைந்துவிட்டன. தமிழகத்திலே சமணமும், பௌத்தமும் செல்வாக்கினை இழந்தன. ‘தெய்வத்தமிழாக’, பக்தியின் மொழியாகத் தமிழ்

திகழ்வதாயிற்று. சைவ நாயன்மார், வைஷ்ணவ ஆழ்வார் திருப்பாடல்கள் தமிழ் வேதங்களெனப் புனித நிலைமை பெற்றன. வடமொழி வேதங்களின் சிறப்புப்பெற்றன.

அகத்தியர் தமிழ் முனிவராகவும், தமிழ்ப் பொதியமலைவாசியாகவும் தமிழகத்திலே நிலைபெற்று விட்டார்; சமகாலப் பாண்டிய சாசனங்களிலே பாண்டியரின் குலகுருவாகக் கூறப்படுகின்றார். இறைவனே - சிவபெருமானாகவும், திருமாலாகவும் தமிழ்ப்பற்று மிக்கவராகக் கூறப்படுகின்றனர். தமிழக மன்னரிலே பாண்டியரே தமிழ் ஈடுபாட்டிலே மிக்காராகவும், பாண்டிதாடே தலைசிறந்ததாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இறைவனே மூவெந்தராகவும், குறிப்பாகப் பாண்டியனாகவும் போற்றப்படுகின்றார். சிவபெருமான், அகத்தியர், பாண்டியர் தமிழோடு நெருங்கிய பிரிக்கமுடியாத தொடர்புள்ளவராகச் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றார். பிற்காலத்திலே இத்தொடர்புகள் நன்குவிரிவாகப் பெரியபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம், குமரகுருபரர் நூல்கள் முதலியவற்றிலே கூறப்படுகின்றன.

இதன்பின் சைவ, வைணவ இலக்கியங்களிலே செந்தமிழ், தமிழ் என்பது குறிப்பாகத் தெய்வீகப் பாடல்களைக் கருதிற்று. சமகாலத்திற்கூட இக்கருத்தில் வந்துள்ளது. 'செந்தமிழறியாத' சமணர் பெளத்தர் பற்றிச் சம்பந்தர் குறிப்பிடுகிறார்; 'மந்திபோற்றிரிந்தாரியத்தோடு செந்தமிழ் தெரிகிலா அந்தகர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திரு. பவானந்தம்பிள்ளை வெளியிட்ட பேரகத்தியத் திரட்டின் பிணைப்பாக பேரிசைச் சூத்திரம் பதிப்பிக்கப் பட்டது. இதனை இயற்றியவர் கழாரம்பர் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதிலே காணப்படும் "தெய்வமறையாம் செந்தமிழ்ப்பிதாமொழி, ஆரிய நங்கையோடனைந்து கலந்து காவியநடையால் கவிகள் பொலிய..." என்னும்

பகுதியிலே தமிழ் வடமொழித்தொடர்புகளின் நெருங்கிய ஐக்கியம் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மேலும்,

“தமிழே சிவமாய்த் தழைத்துவளரவும்”

“தமிழ் சிவம் இனிமை எனும் தனிப்பொருளாம்”

என்ற அடிகள் கவனித்தற்பாலன். தமிழிற்குச்சிவம், இனிமை என்ற பிறபொருளிருந்தமையினை இதனாலறிய ஸாம். கழாரம்பர் மிகப்பழைய காலத்தவரென ஒருசாரார் கருதினும், அவர் இக்காலத்திலோ, இதற்குச் சற்றுமுன்போ, பின்போ வாழ்ந்திருப்பர். அவரின் காலம் தெளிவில்லை. பிற்காலத்திலுமவர் வாழ்ந்திருப்பர்.

சாசனங்கள்

இக்காலப்பாண்டியரின் தமிழ்ச் சாசனங்களும் சமகால நூல்களிற் காணப்படும் தமிழ்பற்றிய கருத்துக்களை நன்கு பிரதிபலிக்கின்றன. அகத்தியமுனிவர் பாண்டிய குலகுருவான தமிழ் மொழியினை கற்பித்தார் என்ற கருத்தினை “குறுமுனிபாற் செந்தமிழ் நூல் தெரிந்தருளி” போன்ற குறிப்புகளாலே அறியலாம். மேலும், ஓண்டமிழ், தீந்தமிழ், தென்தமிழ், அருந்தமிழ் முதலியனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். பாண்டியமன்னர் செந்தமிழ்கோன் எனத் தமிழுடன் சேர்த்துச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். பாண்டியர் மதுரையிலே சங்கம் நிறுவித் தமிழ் வளர்த்தும், மகாபாரதத்தினைத் தமிழ்ப்படுத்தியதும் குறிப்பிடப் படுகின்றன. மூவேந்தர்களிலே பாண்டியரே தமிழுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புள்ளவராகக் கூறப்படுதல் பின்னரும் குறிப்பிடப்படும். எனவே தமிழின் சிறப்புப் பற்றி பிற்கால நூல்கள் குறிப்பிடும் விரிவான அடைமொழிகள், கதைகள், பல இக்காலத்திலும் இதற்கு முன்னரும் வந்துவிட்டன எனலாம்.

இயல் - IV

சோழப் பேரரசு காலம்

பொது:-

பல்லவ - பாண்டியப் பேரரசுகள் வீழ்ச்சியுறச் சோழர் கிபி. 9ம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலே எழுச்சி பெற்றனர். அவர்களின் ஆதிக்கம் இக்காலம் தொட்டு 12ம் நூற்றாண்டு முடியும்வரை நிலவிற்று. இவர்களின் தலைமையிலே தமிழகம் முன்பின் கண்டிராத பேரரசு கி.பி. 10ம் நூற்றாண்டு முடிவிலேற்பட்டது. இப்பரந்த பேரரசிலே தமிழகம் முழுவதும், வடக்கே மைசூரின் தென்பகுதி, ஆந்திரநாட்டின் தென்பகுதி, இலங்கை, மாலைத்தீவு, இலட்சத்தீவுகள் முதலியனவும் சில காலம் அடங்கியிருந்தன. சோழர் வெற்றிகரமாக முதலாம் ராஜேந்திரனாட்சிக்காலத்திலே கங்கையாறு வரை திக்குவிஜயம் நடத்தினர்.அவர்களின் கடற்படை கடற்கடந்து ஈழம், மாலைத்தீவுகள், அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகளை வெல்ல உதவிற்று; சமகால மலேயாத் தீபகற்பம், இந்தோனேசியாவின் பெரும் பகுதியினை அடக்கியிருந்த பூர் விஜயப்பேரரசைத் தோற்கடித்துத் திறைபெற்றது; வங்காளவிரிகுடாக் கடலினைச் சோழ ஏரியாக்கிற்று. பரந்த பேரரசிலே திறமையான நிருவாகம் அமைக்கப்பட்டது. சமாதானம் நிலவிற்று; பல கலைகளும் போற்றப்பட்டன.

மன்னரே முன் மாதிரியாக விளங்கினர். பேரரசின் பெரும்பரப்பு, பெரும் செல்வத்திற்கேற்பத் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில், கங்கைகொண்ட சோழேஸ்வரக் கோவில் முதலிய வானளாவிய கோயில்கள் கட்டப் பட்டன. வடமொழியும் தென்மொழியும் நன்கு போற்றப் பட்டன. பேரரசிற்கு ஏற்பாச் சீவக சிந்தாமணி, கம்பஇராமாயணம், பெரியபுராணம், கந்தபுராணமாகிய பெருங்காப்பியங்கள், புராணங்கள் தமிழில் எழுந்தன. யாப்பெருங்கலம், வீரசோழியம், நன்னால் போன்ற இலக்கண நூல்களும், சிவஞானபோதம் போன்ற சைவசித்தாந்த நூல்களும் எழுதப்படலாயின. பழந்தமிழ் நூல்கள் நன்கு போற்றப்பட்டன; அவற்றுட் சிலவற்றிற்கு உரையெழுதப்பட்டன. பல்லவர் - பாண்டியர் கால அரசியல், கலாச்சார, சமய மரபுகளின் தொடர்ச்சியாகவும், புதிய அம்சங்களையும் கொண்டதாகவும் சோழப்பேரரசு விளங்கிற்று. புதிய சூழ்நிலையிலே பழையையான கருத்துக்கள் மட்டுமன்றிப் புதிய கருத்துக்களும் தமிழைப்பற்றி நிலவின.

நம்பியாண்டார் நம்பியும் தமிழும்:

இவர் தமது பிரபந்தங்களிலே தமிழ் பற்றி இடையிடையே குறிப்பிட்டுள்ளார். பாண்டியனைப் பெருந்தமிழ் மீனவர்ங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். முழுத்தமிழ், பேருந்தமிழ், அறிவாகி இன்பஞ் செய்த தமிழ், வளமலிதமிழிசை, தமிழ்க் கடல் போன்ற வற்றினைக் குறிப்பிடலாம். திருஞானசம்பந்தரிலே மிகுந்த ஈடுபாடுடைய இவர் தமிழாகரன், வகை தகுமுத்தமிழ் விரகன், பாவேறிய மதுரத் தமிழ்விரகன், அணிதமிழ் விரகன், மாத்தமிழ் விரகன், வீறதார் தமிழ் விரகன், பயன் நிலவு ஞானத்தமிழ் வீரகன் என அவரைப் போற்றுவதோடு தமிழையும் சிறப்பித்துள்ளார்.

திருவிசைப்பா ஆசிரியர்களும் தமிழும்:

பல்லவ பாண்டியர் காலப்பக்தி இயக்கம் தொடர்ந்து சோழர் காலத்திலும் நிலவிற்று. ஒன்பதாவது சௌகர்யத்திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ள திருவிசைப்பா ஆசிரியர் பலர் இக்காலத்தவர். இவர்களிலே கருவுர்த்தேவர் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர் தமிழின் இனிமையிலே நன்கு தினைத்தவர். கருவுர்த்துறைவளர் தீந்தமிழ்மாலை, அழுதமுறிய தமிழ் மாலை, கரும்பனைய தீந்தமிழ் (கரும்பு போன்று இனிமை மிக்க திதமிழ்); ஆலையம் பாகின் அனைய சொற்கருவுர் அழுதுறுத்தீந்தமிழ் மாலை (கருப்பஞ்சாற்றினைக்காய்ச்சி எடுத்த வெல்லக் கட்டியினை ஒத்த இனிய சொற்களாலே கருவுர்த்தேவர் செய்த அழுதத்தினை ஒத்த இனிய தமிழ் எனப் பொருள்படும்) என்பன குறிப்பிடற்பாலன. அழுதம் மிக்க இனிமையானது மட்டுமென்றிச் சாவா மருந்துமாம். தமிழும் இனிமை, இறவாத்தன்மை வாய்ந்ததாம்: அமரத்துவம் அளிப்பதாம். தேவார திருவாசக ஆசிரியர்களைப் பின்பற்றித் தெய்வத் தமிழின் மிக்க இனிமையினைப் பழைய அடைமொழிகள் மட்டுமென்றிப் புதியனவற்றாலும் அவர் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

சேந்தனார் தமது திருவிசைப்பாவிலே பழுத்த செந்தமிழ் மலர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பல நூற்றாண்டுகளாக வளர்ந்து இறைபக்தியினாற் கனிந்த செம்மையான தமிழ் என மேற்குறிப்பிட்ட சொற்றொடர் பொருள்படும்.

திருவாலியமுதனார் என்ற திருவிசைப்பா ஆசிரியர் தென்னவன்தமிழ் (அழகிய நல்ல தமிழ் அல்லது பாண்டியனின் தமிழ் எனப்பொருள்படும்), இளையாள் மொழி இன் தமிழ் (காதல் கொண்ட இளம் பெண்ணின் சொற்கள் போன்ற இனிய தமிழ்) எனத் தமிழினைப் போற்றியுள்ளார். கண்டராதித்தர், வேணாட்டா கன்

போன்றோர் அரியதமிழ், பாவார்ந்த தமிழ் (செய்யுள் நிறைந்த தமிழ்) போன்ற அடைமொழிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவை ஏற்கனவே வந்துவிட்டன.

கல்லாடமும் தமிழும்:

கல்லாடனாரின் கல்லாடம் என்ற நூலின் காலம் குறித்துக் கருத்து வேறுபாடுகளிருப்பினும் இது சமார் ॥८॥ நூற்றாண்டினைச் சேர்ந்தது எனப்பலர் கொள்ளுவதை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். இந்நூலிலே சிவபெருமானுடைய சிறப்பியல்புகள் விதந்தோதப்படுகின்றன. அதற்கேற்ப ஆசிரியர் தமிழினையும் இறைவனோடு சேர்த்து இடையிடையே சிறப்பித்துள்ளார். அவரின் தமிழ்ப்பற்றுக் குறிப்பிட்டிரபாலது.

தேவாரம், திருவாசகம், இறையனாரகப் பொருளுரை முதலிய நூல்களிலே சிவபெருமானுக்கும் தமிழிற்குமுள்ள தொடர்புகள் நன்கு கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றினைப் பற்றிய குறிப்புகளும், புதம்புதிய பிற கருத்துக்களும் இந்நூலிலே காணப்படுகின்றன. பாயிரத்திலுள்ள முருகவணக்கத்திலே பெருந்தமிழ்விரித்த அருந்தமிழ்ப் புதல்வன்(3) என முருகப்பிரானின் தமிழ்த் தொடர்பினை நன்கு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பாற்கடலைக்கடைந்து அமிழ்தம் பெற்றது போலத் தமிழ் நூற்பரப்பில் சுவையினைத் திரட்டி அகப்பொருளிலக்கணமொன்றாக (இறையனாரகப் பொருளாக) தெளிவாகத் தென்தமிழ் இறைவனான சிவபெருமான் இயற்றியருளினாராம். இதனை ஆசிரியர்,

“கடல் அழுது எடுத்துக்கரையில் வைத்தது போல்

பரப்பின் தமிழ்ச்சுவை திரட்டிமற்று அவர்க்குத் தெளிதரக்கொடுத்த தென் தமிழ்க்கடவுள்” (3) என எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இதிலே அகப்பொருளின்

முக்கியத்துவம் தெளிவு. அகப்பொருட் தமிழினைச் சாவா மருந்தான அழுத்ததோடு ஒப்பிட்டுள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது. கருவுர்த்தேவர் திருவிசைப்பா ஒன்றிலே தெய்வத் தமிழினை அழுதுடன் ஒப்பிட்டுள்ளார். மேலும், கல்லாடனார் தமிழின் அமிர்த இயல்பினைக் குறிப்பிடுவதோடு அதன் பெரும் பரப்பினைப் பெருங்கட்லோடு ஒப்பிட்டுள்ளார்.

“அழுத ஊற்று எழுத்து நெஞ்சம் களிக்கும் தமிழ் எனும் கடலை”

(17) என்பது அவரின் திருவாக்கு. தமிழ் தமிழர்க்கு அழுதமாம். அதைக்குறிப்பிடும்போதே அமிர்தம் போன்றிருக்குமாம். அத்தகைய அழுது சிறிதன்று; கடல் போன்று பெரிதாம்; எவரும் அதனை அள்ளிப்பருகலாம். அழுதினைத் தேவர் மட்டும் உண்டு அமரத்துவம் அடைந்தனர். அசரர் வஞ்சிக்கப்பட்டனர். தமிழ் அப்பெயர்ப்பட்டதன்று. எவரும் அதன் சுவையினை நூகரலாம். இத்தகைய கருத்துக்களும் தொனிக்கின்றன. பிறிதோரிடத்திலே கல்லாடனார்

“உள்ளமும் செவியும் உருகி நின்று உண்ணும் பெருந்தமிழ் அழுதம் பிரியாது கொடுத்ததோடு,

அனிக்கொடுக்கைக் கடலைம் பெருமான்” (68) எனத் தமிழமுதின் சிறப்பையும், பரப்பையும் அதனை நூகர்வோர் அநுபவத்தினையும் எடுத்துரைத்து, அதனை வழங்கியவர் சிவபிரானே என்று உரைக்கின்றார். “தேவர் மருந்தும் (அழுதம்) தென்தமிழ்ச் சுவையும்” (54) என வேறொரு பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. ‘தெய்வம் அமைத்த செழுந்தமிழ்ப்பாடல்’ (9) என்பதாலும் இறைவன் தமிழினை ஏற்படுத்தியமை புலப்படும். இறைவனே கலைமகள் மூலம் தென்தமிழ், வடசலை (வட மொழி) ஆகியவற்றினை கொடுத்தருளினார். மேலும், இறைவனே

இவ்விரு மொழிகளையும் படைத்தார் என்பது ‘முத்தமிழ் நான்மறை முளைத்தருள்வாக்கால்’ (46) என்பதாலும் அறியப்படும். சிவப்பிரானே தமிழினை நிலைநாட்டி உலகறியச் செய்தவரென்பது “தமிழ்பெயர்நிறுத்தி எடுத்துப் பரப்பிய இமயவர் நாயகன்” (65) என்பதாலறியலாம். மேலும் தமிழினைத் திருமுத்தமிழ் (84) (கண்டார் விரும்பும் சிறப்பு வாய்ந்த தமிழ்) எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். சங்கத்தமிழ் புலவரிற் சிறந்த ஒருவரான நக்கிரரையும் அவரின் நூலினையும் “அருந்தமிழ்க்கீரன் பெருந்தமிழ்ப் பனுவல்” (52) எனச் சிறப்பித்துள்ளார்.

சீவகசிந்தாமணியும் தமிழும்:

சரமஞ்சரியாரிலம்பகத்திலே (32), திருத்தக்கதேவர் ‘தமிழ்’ எனும் பதத்தினை இனிமை என்ற கருத்திலே கையாண்டுள்ளார். இதற்கு முற்பட்ட காலத்திலே இப்பதம் இக்கருத்திலே வந்திருந்தாலும் இஃது ஒரு முக்கியமான குறிப்பாம். சமணப்புலவர் கூடத்தமிழின் இனிமையில் ஈடுபட்டனர் போலும் “தமிழ் தழீய சாயலவர்” என்பது திருத்தக்கதேவரின் கூற்று. இதாவது ‘இனிமை தழுவிய சாயலுள்ளவர்கள்’ (பெண்கள்) என்பது இச் சொற்றொடரின் கருத்தாம்.

தூலாமணியும் தமிழும்:

தூலாமொழித்தேவர் தமது பாயிரத்திலே (4) ‘தூமாண் தமிழ்க்கிழவன்’ எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றார். அதாவது, தூய்மையும் மாட்சிமை அல்லது பெருமையும் வாய்ந்த தமிழினையடைய புலவன் என்றிதற்குப் பொருள் கூறலாம். தமிழின் தூய்மை, பெருமை பற்றி அடைமொழிகள் மூலம் முற்பட்ட கால வைதுகசமய ஞானிகள் கூறியிருப்பினும், சமண ஆசிரியர் ஒருவர் இவ்வாறு குற்றிப்பிட்டிருப்பது கவனித்தற்பாலது. வைதுகசமயத்தவரைப் பின்பற்றிப் போலும் இவர்களும் தமிழின்

பெருமையினைச் சுட்டிக்காட்டிச் செல்வாக்கினை வலுப்படுத்த விரும்பினர் எனலாம்.

ஒட்டக்கூத்தரும் தமிழும்:

குலோத்துங்க சோழனுலாவிலே, “மதுரைத் தமிழ்ப்பதி” என மதுரையின் தமிழ்ச்சிறப்புப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தக்கயாகப் பரணியிலே பாண்டி நாட்டினைத் ‘தமிழ் நாடை’எனவும், பாண்டியனைத் ‘தமிழ் நாடன்’ எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழ் ‘செந்தமிழ்’ எனப் போற்றப்பட்டுள்ளது. பொதியில் ‘தமிழ்ப் பொதியில்’ எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

நளவெண்பாவும் தமிழும்:

புகழேந்திப் புலவர், காப்புச் செய்யுளிலே நம்மாழ்வார் என்ற வைஷ்ணவ ஆழ்வாரை “வண்டமிழ் வேதம் விரித்த” எனப் போற்றியுள்ளார். அதாவது, வளப்பழுள்ள தமிழ் வேதமாகிய வைஷ்ணவ திருப்பாசுரங்களை விரித்துக் கூறியவர் என இச்சொற்றொடர் பொருள்படும்.

பெரியபுராணமும் தமிழும்:

சைவசமயத்தில் அக்காலத்திலே நினைவு கூறப்பட்டு வந்த 63 நாயன்மார் வரலாற்றினைக் காப்பியவடிவிற் கூறும் சேக்கிழாரின் தமிழ்ப்பற்றுக் குறிப்பிடற்பாலது. முற்பட்டகாலச் சைவசமயப் பக்தி இயக்கம் இந்நாலிலே உச்சக்கட்டத்தினை அடைகின்றதெனலாம். சைவ அடியார்களின் திருப்பாடல்களிலே ஈடுபாடுடைய இவரின் நாலிலே தமிழின் சிறப்பு இயற்கையாகவே வந்துள்ளது. குறிப்பாகச் சைவ நாயன்மார் மூவர் பற்றிய வரலாற்றிலே, அதிலும் திருஞானசம்பந்தரின் வரலாற்றிலே தேவாரச் சாயலும், தமிழ்ப்பற்றும் நன்கு பதிந்துள்ளன. முற்பட்ட காலத்திய பிறநூல்களிலும், தேவாரத்திலும் தமிழ் பற்றி வரும் அடைமொழிகள்

பெரும்பாலும் தனித் தனியாகவோ அல்லது பலவாகவோ அல்லது புதியவற்றுடனோ வந்துள்ளன. அவற்றுள் முக்கியமானவற்றினை முறைப்படுத்திக் குறிப்பிடலாம். அவையாவன; நற்றமிழ், தண்டமிழ், பண்ணிறைந்த தமிழ், வல்லாண்மையின் வண்டமிழ் (மு. நா. பு. 13), இன்தமிழ், இன்னிசைவண்டமிழ், ஏழிசைவண்டமிழ் (தி. நா. பு. 178) தீந்தமிழ், மன்னு தீந்தமிழ் (நிலைபெற்ற மிக்க இனிமையான தமிழ்) (தி. நா. பு. 361), நன்மைபுரி தீந்தமிழ் (தி.நா.பு.), பொங்குதமிழ், பொருண்மாலைத் தமிழ், தங்குதமிழ் (நிலைபெற்ற தமிழ்) (தி. ஞா. பு. 288), மன்னிய செந்தமிழ் (தி.ஞா.பு. 234), அசைவில்ல செந்தமிழ் (தி. ஞா. பு. 24), அருந்தமிழ், அருஞ் சொற்றமிழ், அருஞானச் செந்தமிழ் (தி.ஞா. பு. 411), சிறந்தவாய்மை அஞ்சொல்வளத்தமிழ் (தி. நா. பு. 176), தூ நறுந்தமிழ் (தி. நா. பு. 182), உரவு தமிழ் (சிறந்த தமிழ்) (தி. ஞா. பு. 561), சால்பாயமும்மைத் தமிழ் (நிறைவுடைய மேன்மையுள்ள இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழ்) (மு. நா. பு. 5), ஒப்பில்வண்டமிழ் (தி. ஞா. பு. 354), ஒப்பரியதமிழ் (தி. ஞா. பு. 399), 'ஞாலம் அளந்த மேன்மைத் தெய்வத்தமிழ் என்பனவாம்.

'தமிழ்' என்ற சொல் இனிமை என்ற பொருளிலும் வருகின்றது. பலரும் விரும்பும் தென்றற் காற்றினைத் "தமிழ் மாருதம்" (த.ஆ.பு. 167) எனச் சேக்கிமார் குறிப்பிட்டுள்ளார். அகத்திய முனிவர் 'தமிழ் முனிவர்' எனவும் பொதியமலை 'தமிழ் மலை'யெனவும் கூறப்பட்டுள்ளன.

கம்ப இராமாயணமும் தமிழும்:

தமிழிலுள்ள தலையாய காப்பியமாகத்திகழும் கம்ப இராமாயணத்திலே தமிழ்ச்சிறப்பு நன்கு எடுத்துரைக்கப் படுகின்றது. அகத்திய முனிவர் "தமிழ்த் தலைவன்"

(ஆ.ப.44) எனப்படுகின்றார். இவரைப்பற்றிய பாடல்களிலும் தமிழின் சிறப்புத் தெளிவாகக் கூறப்படுகின்றது. 'தமிழ்' இனிமை என்ற கருத்துப்பட "தண்டமிழ் யாழினுமினிய சொல்" (அ. சி. ப. 26) என்பதிலே காணலாம். அதாவது, குளிர்ச்சியும், இனிமையும் பொருந்திய யாழினுமினிய சொற்கள் என்பது அச்சொற்றொடரின் கருத்தாம். தென்றற் காற்றுப்பற்றித் தண்டமிழ்ப் பகந் தென்றல் (ச. ஊ. ப. 210) எனச்சிறிது விரித்துக்கூறப்பட்டுள்ளது. உஷ்ணவையத்திலுள்ள தமிழ்நாட்டவருக்குத் தென்றற்காற்றினாற் பெறக்கூடிய குளிர்ச்சி, இனிமை, பசுமை இன்பத்தினைக் கூறவும் முடியுமோ? மேலும் தமிழினை 'ஓப்பற்ற தமிழ்' என்ற பொருள்பட 'மாறிலாத்தமிழ்' (யு. மீ. பா. 279) எனக் கம்பர் சிறப்பித்துள்ளார். ஏற்கனவே முந்தியகால நூல்களிலே வந்துள்ள இன்தமிழ், முத்தமிழ் முதலிய சொற்றொடர் களும் வந்துள்ளன. தமிழ் எனும் அளப்பருஞ்சலதி (ஆ. ப. 47) கம்பரிவ்வாறு கூறுவதிலே தமிழ் மொழியின் சொல்வளம், பொருள்வளம் நன்கு தெளிவு. அதுவும் சாதாரண கடலுக்கு அன்றி, அளவிடற்கரிய பெருங்கடலாகத்தமிழை அவர் உருவசித்துள்ளார். நம்பியாண்டார் நம்பியும் கல்லாடனாரும் 'தமிழ்க்கடல்' என்று குறிப்பிட்டிருக்க, பெருங்காப்பிய ஆசிரியரான கம்பர் மேலும் ஒருபடி அப்பாற் சென்று "அளப்பருஞ்சலதி" எனத்தமிழினைக் குறிப்பிட்டுள்ளனம் கவனித்தற்பாலது. கடல்கடந்த பரந்த பேரரசிற்கேற்ப, வளம்மிக்க தமிழும் அளத்தற்கரிய பெருங்கடல் எனச்சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. கடவுள் தந்த தமிழ் (ஆ. அ. ப. 41) அதாவது சிவபெருமான் தமிழைத் தோற்று வித்தாராம். வடமொழிமட்டுமன்றித் தமிழையும் அவரே தோற்றுவித்தாராம் என்பது சைவமரபு. இக்கருத்து ஏற்கனவே தேவாரத்திலே வந்துள்ளது. தமிழ் இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்தது. தமிழைச் சிவபிரான், முருக்கடவுள்,

அகத்தியர் முதலியோர் வளர்த்தாகத் தேவாரம், இறையனாரகப் பொருளுரை முதலியனவற்றிலே குறிப்புகள் வரினும் காப்பியங்களிலும் இக்குறிப்பு வந்துள்ளமை குறிப்பிட்றபாலது. அதுவும் வைஷ்ணவக் கம்பர் குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனித்தற்குரியது. அவர் சமரசவாதி. எனவே, இவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளார் எனலாம்.

என்றுமுள தென்தமிழ்:

இறைவன் தோற்றுவித்ததாக இறைவனைப் பற்றிக் கூறும் திருப்பாடல்கள் கொண்டதுமான தமிழ் தெய்வத்தமிழே. இத்தெய்வத்தமிழ் இந்தியாவின் தென்கோடியிலே என்றும் நிலைத்துள்ளது. அம்மொழி இறைவனைப் போன்று ஆதிஅந்தம் அற்றது. அவனைப் போன்று தமிழும் என்றுமுள்ளது.

சரஸ்வதி அந்தாதியும் தமிழும்:

இந்நாளின் ஜந்தாவது திருப்பாடலிலே கம்பர் கலைமகளைச் “செந்தமிழ்ப்பாவை” என உருவகித்துள்ளார். சாதாரண தமிழ்ப்பாவை என்று கூறாது ‘செந்தமிழ்ப்பாவை’ என உருவகித்ததன் மூலம் தமிழினை ஓர் அழகிய கண்ணியாகப் புலவர் கருதியுள்ளார். அக்கண்ணியே கல்வித் தெய்வமான சரஸ்வதியாம். கல்வித் தெய்வமான சரஸ்வதியும், தமிழாகிய அழகிய நித்திய கண்ணியும் ஒன்றே என்ற கருத்து உள்ளது. தமிழ்க்கண்ணி என்ற கருத்து ஏற்கனவே சுவாஸ்திரைப்பற்றி இளங்கோ வருணிப்பதிலே வந்துள்ளது. தமிழ் இயற்கை எழில் நலம் உள்ளதாகவும், தெய்வீகத்தன்மையுள்ளதாகவும் விளங்கி, இப்பொழுது அழகிய நித்திய கண்ணித் தெய்வமாக, கலைமகளாகவே மாறிவிட்டாள்.

கந்தபுராணமும் தமிழும்:

கச்சியப்பர் முருகனையே சிறப்பாகக் கூறினாலும், சமகால சைவசமய அறிவு அனைத்தினையும் ஒருங்கே காப்பியவடிவிலே எடுத்துரைக்கின்றார். சைவ மரபிற்கேற்பத் தமிழ்ப்பற்றுடையவர். தமிழூப் பற்றிய குறிப்புகள் கும்ப இராமாயணத்திற் போன்று அகத்தியர் பற்றிய குறிப்புகளிலே வருகின்றது. முற்பட்ட கால நூல்களிலே வரும் தமிழ்பற்றிய அடைமொழிகள் தனியாகவோ அல்லது பலவாகவோ காணப்படுகின்றன. சில புதியனவும் வந்துள்ளன. இவையாவற்றிற்கும் எடுத்துக்காட்டிக், இன்தமிழ், செந்தமிழ், நற்றமிழ், வண்டமிழ், சங்கநூற்றமிழ், மெய்த்தமிழ், முத்தண்டமிழ், பைந்தமிழ், தீஞ்சொற்றமிழ், அரிய தீந்தமிழ், முதுரைத்தமிழ், தேக்குறுதமிழ் முதலியனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

வீரசோழியம்:

சைவர், வைணவரிவ்வாறு தமிழுடன் தத்தம் தெய்வங்களை ஒன்றுபடுத்திக் கூறப் பெளத்தர் வாளா இருந்திலர். வீரசோழிய ஆசிரியரான புத்தமித்திரர் அவலோகிதேஸ்வரரே அகஸ்தியருக்குத் தமிழினை உபதேசத்தருளினார் என்பர். அதாவது,

“ஆயுங் குணத்தவலோகி தன் பக்கலகத்தியன் கேட்டேயும் புவனிக்கியம்பிய தண்டமிழ்ஸ்குரைக்க”
என்பதாம்

தண்டியலங்கார உரையும் தமிழும்:

தண்டியலங்காரம் உரையிலுள்ள செய்யுள் ஒன்றிலே தன்னேரிலாத தமிழ் என்ற சொற்றொடர் வருகிறது. தமிழ் ஒப்புயர்வற்ற மொழி என்பதை இவ் அடைமொழி கட்டிக்காட்டுகிறது.

தொல்காப்பிய உரைகளும் தமிழும்:

கால

தொல்காப்பியத்திற்கு தொல்காப்பிய உரைகள் சிலவற்றிலே வரும் சில செய்யுட்களிலே தமிழின் சிறப்புப் பற்றியும் கூறப்படுகிறது. நிறைமொழி மாந்தரின் மறைமொழிபற்றி வரும் தொல்காப்பியம் பொருளாதிகாரம் 490 வது செய்யுளுக்குப் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள உரையிலே,

“ஆரியம்நன்று தமிழ் தீதெனவுரை
 காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டானைச் சீரிய
 அந்தண் பொதியிலகத்தியரா ணையாற்
 செந்தமிழே தீர்க்கம் ஸ்வாகா”

எனவரும் பாடலிலே வடமொழி, தமிழ்ச் சமத்துவம் மட்டுமென்றி, அருந்தவமுனிவரும் அகத்தியன் ஆணைப்படி செந்தமிழிலே நீரூழி வாழ்த்துதற்குச் சக்தி உண்டு என்பதை உரையாசிரியர் வலியுறுத்துகிறார்.

சேனாவரையர் சொல்லத்திகாரத்திற்கு எழுதியுள்ள உரையின் தொடக்கத்திலே வரும் செய்யுட்களிலே காணப்படும் அருந்தமிழ், செந்தமிழ் ஆகிய சொற்றொடர்கள் குறிப்பிடற்பாலன.

சாசனங்கள்:

சோழர் காலத் தமிழ்ச் சாசனங்களிலும் மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களிலே காணப்படும் போக்கு ஓரளவு காணப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, தண்டமிழ், அருந்தமிழ், முத்தமிழ் போன்றவற்றினைக் குறிப்பிடலாம்.

சிவனுளசித்தியாரும் தமிழும்:

இந்நால்ன் மங்கல வாழ்த்திலே இருந்தமிழ் எனத் தமிழ் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண,

சமயமொழியாக மட்டுமன்றித் தத்துவ மொழியாகவும் விளங்கிற்று.

சோழப்பெருமன்னர் தமிழினைக் கண்ணுங்கருத்துமாகப் போற்றி வந்தனர். தமிழிற்கு எவ்வித இடையூறுமிருக்கவில்லை.இச்சூழ்நிலையிலே செழிப்பே பெரும்பாலும் தொனிக்கின்றது. ஆனால், பல்லவ - பாண்டியர் காலத்திலே தமிழகத்தில் ஒயாத பேராட்டங்கள் நடைபெற்றன.பல்லவர் பாண்டியரோடும், சமகாலத் தக்கணப் பெருவேந்தரான வாதாபிச்சாஞ்சியரோடும் பின் ராஷ்டிர கூடரோடும் போராடி வந்தனர். பல்லவர் தமிழினை நன்கு ஆதரித்திலர். தமிழகத்திலே வைதிக சமயங்களுக்குச் சமணம், பெளத்தும் ஆகியவற்றின் செல்வாக்குப் பெருந்தடையாயிருந்தது.இத்தகைய சூழ்நிலையிலே தமிழ்ப்பற்று, வைதிகசமய அடிப்படையிலே நன்கு வளர்ச்சியுற்றதைக் குறிப்பிட்டுள்ளோம். இப்பற்றின் தொடர்ச்சியினையும் வளர்ச்சியினையும் சோழர் காலத்திலே கண்டோம்.அடுத்த காலப்பகுதியிலே இது மேலும் வளர்ச்சி அடைதலைக் குறிப்பிடலாம்.

இயல் - V

பாண்டியர் – நாயக்கர் காலம்

போது:-

கி.பி. 13ம் நூற்றாண்டிலும் 14ம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்திலும் பாண்டியப் பெருமன்னர் தமிழகத்தின் பெரும்பகுதியினை ஆண்டனர். இதன்பின் ஏற்பட்ட தில்லி சல்தானியப் படையெடுப்புகளாலே பாண்டியராதிக்கம் வீழ்ச்சியற்றது. 14ம் நூற்றாண்டு நடுப்பகுதியிலே விஜயநகரப் பேரரசு உதயமாயிற்று. விரிவுற்றது. விஜயநகர மன்னராட்சி தமிழகத்திலுமேற்பட்டது. அவர்கள் தமது இராணுவ தேசாதிபதிகளான நாயக்கர் மூலம் ஆட்சி புரிந்தனர். நாயக்கர் காலப்போக்கிலே மதுரை, தஞ்சாவூர் முதலிய இடங்களிலே கி.பி. 16ம் நூற்றாண்டுப் பிற்பாதியிலே பெருமளவு சுதந்திர முற்றனர். இந்நிலைமை கிபி. 18ம் நூற்றாண்டுவரை நீடித்தது. பாண்டியர் ஆதிக்கம் முற்றிலும் மறையவில்லை. கி.பி. 16ம் நூற்றாண்டளவிலே அதிவீர ராமபாண்டியன் போன்றோர் தென்பாண்டி நாட்டிலே ஆட்சி செய்தனர். பழந்தமிழ் மன்னர் ஆதிக்கம் குன்றினாலும் பழந்தமிழ் மனம் குன்றவில்லை. கி.பி. 17ம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலே மராட்டியராதிக்கம் தமிழகத்தின் வடபாலுள்ள சிலவிடங்களிலேற்பட்டது. இக்காலப்பகுதியிலே பழமை போற்றப்பட்டது.

புதுமையும் இடம்பெற்றது. தமிழும், வடமொழியும் தொடர்ந்து சமமாகப் பேணப்பட்டன. சிலவேளைகளிலே வடமொழிச் செல்வாக்கு மேம்பட்டுக்காணப்படினும் தமிழின் சிறப்புக் குற்றவில்லை. தமிழின் பழம்பெருமை புத்தொளியுடனும், புதுமெருகுடனும் சிறப்புடனும் மினிருவதைக் காணலாம். இக்காலம் இலக்கியவளம் குன்றிய காலமெனக் கொள்ள முடியாது.

இக்காலத்திலொருபுறத்திலே தமிழ் நன்கு போற்றப்பட்டது. நாயக்கர் தமிழ்மன்னரைப் போன்று தமிழிற்கு ஆதாவு காட்டிலர். இவர்களின் தொடர்பாலே தெலுங்கும், ஸ்லாமிய, மராட்டியத் தொடர்பாலே பாரசீக, அராபிய, மராட்டிய மொழித் தொடர்புகளும் தமிழகத்திலேற்பட்டன. இந்துசமய விழிப்பினாலே வடமொழித் தொடர்பு அதிகரித்தது. மேற்குறிப்பிட்ட குழ்நிலையிலே பழமை போற்றும் பண்பு தலைப்பட்டது. பழைய முறைப்படி தமிழ் அப்படியே போற்றப்பட்டது. புதிய மாற்றங்களும் ஏற்பட்டன.

பழம்பெருமைவாய்ந்த தலங்களின் சிறப்பினை விவரிக்கும் தலபுராணங்கள் தோன்றின. தமிழின் சந்தச்சிறப்பு, தெய்வீகச்சிறப்பு முதலியன இக்கால நூல்களிலே நன்குபுலப்படுகின்றன. நம்பி திருவிளையாடற் புராணம், பரஞ்சோதி திருவிளையாடற் புராணம் ஆகியவற்றிலும், வில்லிபுத்தூர், அருணகிரி முதலியோரின் ஆக்கங்களிலும் தமிழின் தெய்வீக இயல்பு குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. முற்பட்ட காலத்தியதும், சம காலத்தியது மான கருத்துக்கள் பலவற்றினைத் தொகுத்தும், விரித்தும், புதியனகூட்டியும் குமரகுருபரரும், தமிழ்விடு தாது ஆசிரியரும் கூறுகின்றனர். தமிழ்ப்பற்றின் பெருஞ்சிறப்பு ஒன்றினை இவர்களின் நூல்களிலே காணலாம். மேலும், இக்கால நூல்கள் சிலவற்றிலே இக்காலம்வரை நிலவுகின்றது. மேலும் தமிழிற்குப் பல மொழிகளிலி

நுந்தும் வேற்றுநாட்டவர் ஆதிக்கத்திலிருந்தும் பேராபத்து ஏற்படவே, தமிழ்ப்பற்றும், தெய்வீகத் தன்மையும் மேன்மேலும் அதிகரித்துள்ளன என்னாம். இத்தகைய தமிழின் சிறப்பு பாரேல்லாம் பரவ வேண்டும் என்ற கருத்தும் காணப்படுகின்றது.

வில்லிபாரதமும் தமிழும்:

வில்லிபுத்தூரர் வடமொழியிலுள்ள மகாபாரதக் கதையினைத் தமிழிலே செய்யுள் வடிவமாகச் சந்த ஒசையுடன் பெயர்த்துள்ளார். இந்நாலிலே தமிழ் பற்றிய சில முக்கியமான குறிப்புகள் இடையிடையே காணப்படுகின்றன. தற்சிறப்புப் பாயிரத்திலே (2) ஏழு பெரிய கடல் கொண்டுள்ள பூமி அடங்கலும் வளமிக்க தமிழ் உயர்நிலையடைய வேண்டும் என்கிறார். “ஏழ் பெருங்கடல் மாநிலமெங்கும் வண்டமிழ் ஓங்குகு” என்பது அவரின் வாக்கு: தமிழ் வாழ்த்து.

ஆதிபருவத்திலே வரும் அர்ச்சனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கத்திலே பாண்டியர்பற்றிக் குறிப்பிடுகையிலே தமிழ் பற்றிய சில கருத்துக்கள் வருகின்றன. “தக்கோராய்ந்த தங்கள் தமிழ்” (34) என்பதிலே தமிழ் மொழியினைத் தகுதிவாய்ந்த பல புலவர் ஆய்ந்துள்ளானர். “பாண்டியர் இத்தகை சிறப்பு வாய்ந்த தமிழையடையவர்” என்ற கருத்தும் புலப்படுகிறது. மேலும் ‘தமிழ் என்றும் இனிமையானது; வளமிக்கது’ என்ற கருத்துப்பட “இளவண்டமிழ்” (200) என்கிறார். மேலும் கன்ன பருவத்திலே பாண்டியனைக்குறிக்கும்போது தங்கள் மூவகைத் தமிழும் என்கிறார். தமிழ் பாண்டியரின் மொழியாகவும், முப்பிரிவுகள் கொண்டதாகவும் விளங்குகின்றதாம். பலவகையான தெய்வ சித்திகளுக்கும் தமிழ்நாடு பேர்போனது என்ற பொருள்பட்டித்திக்கொரு வித்தாகிய தென்னாடு என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வில்லிபுத்தூரரின் குமாரரான் வரந்தருவார் பாடியதாகக் கூறப்படும் சிறப்புப்பாயிரத்திலே (1) தமிழ் ஒரு கண்ணிப் பெண்ணாக உருவகிக்கப்பட்டு, அத்தமிழ்மாதின் வரலாறு அழகாக எடுத்துரைக்கப் படுகின்றது. தமிழான பெண் குழந்தை பொதியமலையிலே (அகத்தியரிடத்துப்) பிறந்தாள். (இம்மலை பாண்டி நாட்டிலுள்ளது) : பாண்டிய மன்னரின் புகழிலிலே கிடந்தாள்: (பின்) பாண்டியர் வளர்த்த சங்கங்களாகிய இருப்பிலே இருந்தாள்: வைகையாற்றிலே நீரோட்டத்திற் கெதிராக மிதந்த ஏட்டிலே மிதந்தன் (சம்பந்தரின் தேவாரப்பதிகம் ஒன்று நீருக்கெதிராக மிதந்தது) : நெருப்பிலே (அழியாது) நின்றாள் (சம்பந்தர் பதிகம் ஒன்று சமணருக்கெதிரானவாதிலே நெருப்பில் எரியவில்லை: கற்றோர் நினைவிலே நடக்கின்றாள்: வராக அவதாரத்தின்போது திருமால் தன் கோட்டிலே ஏந்திய பூமிமீது நிலவுகின்றாள். இப்பெயர்ப்பட்ட சிறப்பு வாய்ந்த இளங்கண்ணியாகிய தமிழ் அய்விலே வளர்கின்றாள். இக்கருத்துக்கள் படப்

“பொருப்பிலே பிறந்து தெள்ளன் புகழிலே கிடந்து சங்கத் திருப்பிலையிருந்து வைகையேட்டிலே தவழ்ந்தபோதை நெருப்பிலே நின்று கற்றோர் நினைவிலே நடந்தோரேன மருப்பிலே பயின்றபாவை மருங்கிலே வளருகின்றாள்”

எனக் கவிநயம் பொருந்தக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலுமதே சிறப்புப்பாயிரத்திலே (2) தமிழும், கலைமகளும் ஒருவரே என்ற கருத்துள்ள செய்யுள் உள்ளது. அதாவது,

“அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொலாரணங்கம்புயாதன் முகத்தினில் வாழுமந்த மொய்குழலருளினாலே”

என்பதாம்.

நம்பி திருவிளையாடற் புராணமும் தமிழும்:

இந்நால் மதுரையிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமானின் 64 திருவிளையாடல்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனாலே போலும் பாண்டியர், தமிழ், சிவபெருமான் ஆகியோருக்கிடையிலே பிரிக்கமுடியாத தொடர்புகள் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. இக்கருத்துக்கள் ஏற்கனவேவரினும், புதுமெருகுடன் வந்துள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது. எனவே ஆசிரியரின்விடயமும் தமிழ்ப்பற்றினை நன்கு புலப்படுத்தத் துணையாக அமைந்துள்ளது. சிவபெருமான் பாண்டியன் எனவும் சிவலோகம் பாண்டிநாடெனவும் ஆசிரியர் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்.

முத்தமிழ்ச் சொக்கன், திருவளர் செந்தமிழ்ச் சொக்கன், செந்தமிழ்க்கினிய சொக்கன், நற்றமிழிறை வன், தென்தமிழ்பயிலும் சுந்தரன், செந்தமிழ்க்குரு எனச் சிவபிரானையும், தமிழ் முருகன், செந்தமிழ்ப் புலவன் என முருகனையும் தமிழோடு சேர்த்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சீரார் சங்கத்தமிழ், அணியார் தமிழ், (அழகு பொருந்திய தமிழ், நம்தமிழ் (எமது தமிழ்), இருந்தமிழ், தண்டமிழ், அருந்தமிழ், சிறக்கும் தண்டமிழ், பைந்தமிழ், பலமிகுதமிழ், தலமகிழ் தமிழ், தெள்ளுதமிழ் (செழிப்பான தமிழ்) எனப்பலவாறு ஆசிரியர் பழைய அடைமொழிகள் மூலமும், புதியன மூலமும் தமிழைப் போற்றியுள்ளார்.

அருணகிரிநாதரும் தமிழும்:

அருணகிரிநாதர் குறிப்பாக முருகபக்தர். பழந்தமிழ்த் தெய்வமான முருகன் சங்கத்திலிருந்து தமிழாராய்ந்தவன்: பாடல்களின் தரம். பற்றித் தீர்ப்புக் கூறியவன்: தமிழை வளர்த்த அகத்தியமுனிவருக்கு ஞானோபதேசம் செய்தவன்: திருஞாசம்பந்தனாகத் திருவவதாரஞ்

செய்தவன். இத்தகைய கருத்துக்கள் ஏற்கனவே நிலவிவந்தாலும் அருணகிரியாரின் திருப்பாடல்களிலைவை புதுவேசுத்துடனும், மெருகுடனும் வருகின்றன. அவரின் தமிழ்ப்பற்றுப் புலப்பட நல்லவாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது.

அருணகிரியாரின் திருப்புகழிலே முத்தமிழ் (தமிழ்த்திரயமெனவும்) பற்றிய குறிப்பு அடிக்கடி வருகின்றது. இதனை இயலிசை முத்தமிழ் எனவிரித்தும் குறிப்பிடுகின்றனர். முருகபெருமான் முத்தமிழிலே தினைப்பவன் என்ற பொருட்பட முத்தமிழ் விநோத எனவும் முத்தமிழோன் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். அப்பெருமானை முத்தமிழினாலே ஏசினாலும் பேசினாலும் அவர் கோபிக்கமாட்டார். ஆனால் திருவருள் புரிந்து காப்பாற்றவார். இக்கருத்துப்பட முத்தமிழால் வைதாரையும் வாழ வைப்பான் எனக்கந்தரலங்காரத்திலே அருணகிரியார் கூறுகின்றார். மதித்த முத்தமிழ், கோலமுத்தமிழ் (அழகிய முத்தமிழ்) திருத்தமுத்தமிழ் (செப்பமான முத்தமிழ்), செயசித்ர முத்தமிழ் (வெற்றியைத்தரும் அழகிய முத்தமிழ்) லக்ணலக்யத்தமிழ் திரயம், மாதமிழ்த்திரயம் எனப்பலவாறு முத்தமிழிற்கு அடைமொழிகள் வைத்துச் சிறப்பித்துள்ளார்.

செந்தமிழ் என்ற பதம் தனியாகவும், சந்த செந்தமிழ் (அழகிய செந்தமிழ்), பலதிசை மெச்சத் தெரிந்த செந்தமிழ் என அடைமொழிகளோடும் வருகின்றது. செஞ்சொற்புவர் சங்கத்தமிழ், ஆரியதமிழ், பெரிய தமிழ், விரிதமிழ், மெய்த்தமிழ், அலகில் தமிழ் (குற்றமற்ற தமிழ்), தெள்ளுதமிழ் (தெளிவான தமிழ்) நல்லபதேசத்தமிழ், வழுதியர்தமிழ், திருத்தத்திற்புகற் சுத்தத் தமிழ் (பிழையில்லாத வகையிற் சொல்லப்படும் சுத்தமான தமிழ்), முறைசெய்ததமிழ் (முதலையுண்ட பிள்ளையினைத் திருப்பித்தருமாறு சுந்தரர் முறையீடு செய்த தமிழ்) எனப்பல அடைமொழிகளுடன் தமிழ்

வருகின்றது. நிலைபெற்ற தமிழினைத் தந்த ஆதி பரமேஸ்வரி மீனாட்சியம்மையின் மெந்தன் முருகவேள் என்ற கருத்துப்படத் திறந்த தமிழைத்தருபழையவள் அருளிய சிறியோனே என அவர் பாடியுள்ளார். “என்றும் செந்தமிழ் ஒதி உய்யவேண்டும்” எனவும், “தமிழில் உருகிய அடியவரின் பிறவித் துன்பத்தினை முருகன் நீக்குவான்” எனவும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்விடத்துத் தெய்வத்திருப்பாடல் களையே கருதிலும் அவை தமிழ் என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை கவனித்தற்பாலது. ‘முருகப்பெருமான் செந்தமிழிலே மிகவும் விருப்பங்கொண்டவன்’, முத்தமிழிற்கும் இருப்பிடமானவன், என்ற கருத்துப்பட ‘தண்டமிழ் மிகு நேசு’, ‘முத்தமிழாகரனே’ என அப்பிராணை விளித்துக் கூறுகின்றார். மேலும், அப்பிராணை ‘முத்தமிழோனே’ எனவிளித்து, ‘அண்டர்களரியா முத்தமிழ் ஊட்டிய’ வன் எனக்குறிப்பிடுகின்றார். முத்தமிழின் பெருமையினைத் தேவர்கள் அறியாராம்; ஆனால், முருகன் அடியார் உணருவராம். குற்றமற்ற தமிழினாலுயர்ந்த திறனுள்ள அப்பெருமானிடம், அவனை அறிந்து, ‘நிகர் சந்தத்தமிழ் சொரிந்து பாட அருள்தாராய்’ என வேண்டுகின்றார். செந்தமிழ்டியார் வேண்டுவது இறைவன்புகழைப் பாடுதற்கான திருவருள் நலமேயாம். ‘நிலைகுலையாது திருப்புகழ் கற்கவும், ஒதவும் முத்தமிழ் ஞான தத்துவம்’, அருளும்படி கேட்கின்றார். அப்பெருமானோ, செந்தமிழாலே அடியவர்க்கு அருள் ஞானம் வழங்கியவுன்: ‘தமிழ்தனைக்கண்டதிறலோன்’, முக்குணங்களும், ‘நான்’ எனும் அகந்தையும் அன்று போகும்வண்ணம் ‘ஆராவமு தென முத்தமிழ் தெரிகனி வாயாலருளும்படி’ அருணகிரியார் வேண்டி நின்றார் பெற்றார். இத்தகைய முத்தமிழ் முத்தியின்பத்தையே தருவதாம் அத்தமிழினை யுடையவன் முருகப்பெருமான், ‘முத்தித்தமிழ்ப்

பெருமானே என்பது அவரின் திருவாக்கு முருகன் பழந்தமிழ்த் தெய்வமன்றோ? பிற்காலத்திலே தமிழ்விடுதாது ஆசிரியர் 'முத்திக்கனியே, முத்தமிழே' என விளித்தற்கு முன்னோடியாகவே புலவர் கூறிவிட்டார்.

பரஞ்சோதி திருவிளையாடற்புராணம் தமிழும்:

நம்பியிலும் பார்க்கப் பரஞ்சோதியாரின் தமிழ்ப்பற்று மிகுத்துக் காணப்படுகின்றது. தமிழினை நன்கு துய்ப்பதற்காகவே (தமிழ்திருச்செவி மாந்த) இறைவன் தென்திசையில் திருநடனமாடிக்கொண்டிருக்கிறாராம். இதனாலே, திசையனைத்தையும் தென்திசைவென்று விட்டதாம். இறைவனும் இறைவியும் பாண்டிய மன்னாகவும் (சுந்தரபாண்டியனாகவும்) அரசியாகவும் (தடாதகைப்பிராட்டியாகவும்) பாண்டிநாட்டினை ஆட்சி செய்தனர். பாண்டிநாடும் தமிழும் இத்துணைப் பெருமைவாய்ந்தனவாம். இத்தகைய பாண்டிநாட்டினைத் தீந்தமிழ் விளங்கும் திருநாடு (இனிமை மிக்க தமிழ்நிலவும், கண்டோர் விரும்பும் நாடு). ஆய்ந்த தமிழ்நாடு எனவும் முத்தமிழ் ஆலவாய், சிறந்த தண்டமிழ் ஆலவாய் என மதுரையையும் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். பாண்டியமன்னனை வேந்தர்களில் மீனவன் விழுந்தகைமை எய்தியவன் (அரசர்களில் பாண்டியன் பெருஞ்சிறப்பிற்குரியவன்), தமிழர் கோமான் (தமிழரின் அரசன்) என பரஞ்சோதியார் புகழ்ந்துள்ளார். சக்தி பீடங்கள் அறுபத்துநான்கிலும் பாண்டியக்கலைநகரான மதுரை முதன்மை வாய்ந்ததாம்.

தமிழை வளர்த்தற்குக் கலைமகள் 48 புலவர்களாகத் தோன்ற அப்புலவர்களுக்குத் திருவருள் பாலித்தது மட்டுமன்றித் தாமே ஒரு புலவனாகவும் இறைவன் தமிழ்ச்சங்கத்திலே வீற்றிருந்தாராம். சிவபிரானைப் போன்று முருகக்கடவுளும் தமிழாராய்ந்தார்.

இக்கருத்துக்கள் ஏற்கனவே இறையனாரகப் பொருளுரை போன்ற நூல்களிலே வந்துவிட்டாலும் இந்நாலிலே புதுமெருகுடன் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. வட மொழிக்கு நிகரான மொழி தமிழ் என்பர். முன்னைய புலவர் சிலரைப்போன்று தமிழினைத் தமிழ்க்கடல் எனவும், வடமொழியினை வடகடல் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். தண்டமிழ், சிறந்த தண்டமிழ், முத்தமிழ், பசந்தமிழ், வேதத்தமிழ், முதியவான்தமிழ் (தொன்மையான சிறப்பு வாய்ந்த தமிழ்) கன்னித்தமிழ் எனப்பலவாறு தமிழிற்கு அடைமொழிகள் வைத்துச் சிறப்பித்துள்ளார். தமிழினைக் கன்னியாகக் குறிப்பிட்டதைக் கவனிக்கலாம். இக்கருத்துச் சிலப்பதி காரத்தில் ஓரளவும், பின் சரஸ்வதி அந்தாதியிலும், வில்லி பாரதச்சிறப்புப் பாயிரத்திலும் காணப்பட்டது. தமிழர்கள் தமது தாய் மொழியினை என்று மிளமையான கன்னிப் பெண்ணாகவே உருவகித்துப் போற்றிவந்தமை குறிப்பிடற் பாலதுபரஞ்சோதியார் தமிழ்ப்பற்றியே கன்னித்தனிதமிழ் (அழியாத தண்ணிய தமிழ்ப்பெண்) எனத் தமிழழையும், செந்தமிழ்க் கன்னி நாடு, கன்னித் தண்டமிழ் நாடு எனத் தமிழ், தமிழ்நாடு ஆகிய வற்றினையும் அடைமொழிகள் வைத்துப்போற்றியுள்ளார். கன்னி நாடெனப்பாண்டிநாடு தமிழ்மரபிலே கூறப்பட்டு வந்தது.

தமிழின் சிறப்பினையெல்லாம் தொகுத்துப் பரஞ்சோதியார்,

கன்னுதற் பெருங்கடவுளும் கழகமோடமர்ந்து
பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்த விப்பகந்தமிழேனை
மண்ணிடைச்சில விலக்கண வரம்பிலாமொழிபோல்
எண்ணிடைப் படக்கிடந்ததோ எண்ணவும் படுமோ”

என முழங்கியுள்ளார். முழுமுதற் கடவுளாம் சிவபெருமான் சங்கத்திலிருந்து முறையாக ஆராய்ந்த

மொழி பைந்தமிழ். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த தமிழ், இலக்கணமற்ற பிறமொழிகளைப் போல மதிக்கப்படாது கிடந்ததோ? அல்லது அவ்வாறிருக்க முடியுமோ? இல்லை என்பதாம்.

திருவாரூர்க்கோவையும் தமிழும்:

எல்லப்பநயினாரின் தமிழ்ப்பற்றுச் சிலவிடயங்களிலே புலனாகின்றது. சிவபெருமான் சுந்தரருக்காக அவரது மனவியான பரவைபால் தூது போனவர் என்பதைப்

“பாதனு சிவக்கப் பகந்தமிழ் வேண்டிப் பரவை தன்பாற் தூதன்று போனவர்” என அழகாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். மேலும், தமிழின் மேன்மையாலேயே சிவபெருமான் தூது சென்றார் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாண்டியரின் தமிழ்ப் பற்றினைவழுதி செந்தமிழ், வழுதி செழுந்தமிழ், வடிக்குஞ் செந்தமிழ் என்பதன் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார். செந்தமிழாம் செல்வம், ஆயுந்தமிழ், வடிக்கும் செந்தமிழ் என்ற சொற்றொடர் களும் வந்துள்ளன. சோழநாட்டிலுள்ள திருவாரூர்த் தியாகரான சிவபிரான் மீது பாடப்பட்ட நூலிலே மேற் குறிப்பிட்ட குறிப்புகள் வந்துள்ளமை கவனித்தற்பாலது.

குமரகுருபரரும் தமிழும்:

தமிழினை மிக மேம்படுத்திப் பாடிய தலையாய புலவர்களிலே குமரகுருபரருமொருவர். திருஞானசம்பந்தர் போன்று இவரின் தமிழ்ப்பற்று எல்லையற்றது. கடவுட் பற்றுடன் இணைந்து இலங்குகின்றது. தமிழினைத்தாம் வழிபடும் சிவபெருமான், உமாதேவியார், முருகன், விஷ்ணு முதலிய தெய்வங்களுடன் குறிப்பாகத் தமிழின் இனிமை யினையும் சிறப்பையும் தொடர்புபடுத்திக் கூறுகின்றார்.

சிவபிரானைப் பற்றிய குறிப்புகளிலே ‘பழமையான வடமொழி வேதங்களின் சுவையினை அறிந்தவராயினும்,

புத்தம் புதிய அமிழ்தம் வழிந்தொழுகும் மிக இனிமையான தமிழின் மழலைச் சொற்களுக்குத் திருச்செவிசாய்த்தீரே என்ற பொருள்பட

“பொழிந்த தொழுகு முதுமறையின் சுவை கண்டும் புத்தமுதம் வழிந்தொழுகுந் தீந் தமிழின் மழலைச் செவிமடுத்த தனையோ

என இறைவனை விளித்து மதுரைக்கலம்பகத்திலே பாடியுள்ளார். இறைவன் அமுதம் போன்ற சுவையுள்ள இனிமைபொங்கிவழியும் பசிய தமிழ்மாலைகள் நன்கு அனிந்தவராம். இக்கருத்தினைத்

தருகவையமுதை மதுரமதொழுகும் பசந்தமிழ் மாலை நிரம்பப்பு ணைந்தன”

என்ற பாடலிற் காணலாம். மேலும் இறைவனை, “உலகளித்தனை தமிழ் தெளித்தனை” எனப் போற்றியுள்ளார். இறைவனைத் தமிழ்த் தெய்வமாகவே கண்ணுறுகின்றார். சிவபெருமான் அடியார்களின் பாட்டுக்களுக்கு உருகின்ற தமிழ்ச்சொக்கராம். பாட்டுக்குருந்தமிழ்ச்சொக்கர் என்பது அவரின் கூற்று. மேலும், சங்கத்தமிழ் சொக்கர், தலைச்சங்கம் பொங்கும் பண்முத்தமிழ்ச்சொக்கர், தலைச்சங்கம் பொங்கும் பண்முத்தமிழ்க்கோர் பயனே எனவும் இறைவனைப் போற்றியுள்ளார்.

இறைவனை இவ்வாறு தமிழுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறியவர் அவருடைய சக்தியான இறைவியையும் மகனாகிய முருகனையும் விட்டிலர். அம்மனைப் பற்றிய பாடல்களிலே தமிழின் சிறப்புகள் மேலும் வெளிப்படுகின்றன. பழந்தமிழ்த் தெய்வமான அம்மனைத் தமிழன்னையுடன் தொடர்புபடுத்தப் பலவாய்ப்புகள் நன்கு ஏற்படுகின்றன. குறிப்பாக மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழில் வரும் குறிப்புகள் கவனித்தற்பாலன.

மிக இனிமை சொட்டிக் கொண்டிருக்கும் தமிழின் இயல்புகளை அறிந்துகொண்டு அம்மையார் மதுரையிலே கோயில் கொண்டுள்ளார் என்பதை “மதுரமொழிகிய தமிழினியல் பயின் மதுரைமரகதவல்லி” என ஆழகாகக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் வரை சங்கம் வளர்ந்திட்டின்ற பொலங்கொடி, வடிபசுந்தமிழினிலை பயின்றபெட்ட, மதுரமொழுகும் மொழி தமிழ்ப்பனுவற்றுறை படியுங் கூடந்தலம்படி எனவும் சிறப்பித்துள்ளார். அவ் அம்மனைத் தெளிந்த தமிழ்மொழி நிலவும் மதுரையில் வளரும் இளமையிலெனக் குறிப்பிட்டுத் தமிழ் மதுரைக்கரசே என விளிக்கின்றார். தடாதகைப் பிராட்டியாக அம்மையார் பாண்டி நாட்டினை ஆண்டு அருள் செய்தவர்.

தமிழினின் தொன்மையினையும் தெய்விகச் சிறப்பினையும் புதிய பாணியிலே குறிப்பிடுகிறார். தமிழோடு பிறந்து பழமதுரையில் வளர்ந்த கொடி எனவும் தமிழெனுமுத்தியில் வருமொரு திருமகன் எனவும் குமரகுருபரர் குறிப்பிடுகிறார். அம்மன் தமிழோடு பிறந்து பழம்பெருமைவாய்ந்த மதுரையில் வளர்ந்தவராம். உலகனைத்தையும் ஈன்ற அருட்பெரும் அன்னையுடன் தமிழன்னையும் பிறந்தவளாம். அதுமட்டுமா? தமிழாகிய கடலிற் தோன்றிய ஒப்பற்ற திருமகனே அம்மன். எனவே, தமிழின் சாரமே அம்மன் எனவும் பொருள்படும். இதே கருத்து வேறு வகையிலும் சுவைபடக்கூறப்படுகின்றது. மிக இனிமையான தமிழ்த்தேன் சொட்டுக்களின் நறுஞ்சவைதான் அம்மன் என்ற பொருள்பட “நறை பழுத்த துறைத்தீந்தமிழின் ஒடு நறுஞ் சுவையே” எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. உமையம்மையினை, மீனாட்சியம்மனைக் கண்ணித்தமிழாகவும், அத்தமிழின் இன்சுவையாகவும் அருட்கவிஞர் குமரகுருபரர் கண்டார் எனலாம்.

முத்துக்குமாரசவாமிப்பிள்ளைத் தமிழிலே
 முருகக்கடவுளைச் சங்கத்தமிழின் தலைமைப்புலவா,
 தென்கலைக்கும் பழைய வடகலைக்கும் தலைவ,
 தோலாதமுத்தமிழ்நாவா, முத்தமிழ்பயில்.. முருகன்
 தெளிதமிழின் மதவலி, இழுமென் மொழித்தெளி
 தமிழின் வடித்திடுநவரசமே எனப்பலவாறு தமிழுடன்
 தொடர்புபடுத்திப் போற்றியுள்ளார். தலையாய
 செந்தமிழ்ப்புலவனாகவும், முத்தமிழ்வித்தகணாகவும்,
 தமிழின் மேலான சுவையாகவும் முருகக்கடவுளைக்
 குமரகுருபரர் கண்டார். மேலும் சிவனார் குடும்பமே
 பாண்டிநாட்டிலே சுந்தர மாறனாகவும், தடாதகைப்
 பிராட்டியாகவும், உக்கிரவழுதியாகவும் விளங்கியது.
 தமிழின் பத்தினை ஒருங்கு அநுபவித்தற்கேயாம் என்ற
 பொருள்பட மதுரைக் கலம்பக்ததிலே மிக அழகாக
 எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது,

“தமர நீர்ப்புவனமுழு தொருங்கீன்றாள்
 தடாதகாதேவி யென்றொரு பேர்
 தரிக்கவந்ததுவுந் தனி முதலொருந்
 சவுந்தரமாறனானதுவுங்
 குமரவேள் வழுதியுக்கிரினெனப் பேர்
 கொண்டதுந்தண்டமிழ் மதுரங்
 கூட்டுணவெழுந்த வேட்கையாலெனிக்கிட
 கொழிதமிழ்ப் பெருமை யாரறிவார்”

என்பது அவரின் வாக்கு.

திருமாலும் தமிழை நன்கு விரும்பியவராம்.
 பழையவாய்ந்த வடமொழி வேதங்கள் திருமால் தம்மைக்
 கவனிக்கவில்லையென்று முறையிடுகின்றனவாம். அதே
 வேளையிலவர் திருமழிசையாழ்வாரின் பசியதமிழாகிய
 திருப்பாடலில் ஈடுபட்டாராம். இதனைப்

“பழுமறை மறைகள் முறையிடப் பைந்தமிழ்ப்பின் சென்ற பச்சைப் பசுங்கொண்டலே” என்பதன் மூலம் புலப்படுத்துகிறார்.

கலைமகளைத் “தெள்ளித் தெளிக்கும் தமிழ்க்கடவின் அன்பின் ஐந்திணையென்டுத்த இறைநூல். தெள்ளமுது கூட்டுண்ணும் ஓர் வெள்ளோதிமம்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கருத்துக் கல்லாடத்திலே சிவபிரானைக் குறித்த பாடலில் வந்துள்ளது.

மேற்குறிப்பிட்ட அடைமொழிகளைவிட வேறு சிலவும் தமிழோடு வந்துள்ளன. சொற்கவை பழுத்த தொகைத்தமிழ், பழுத்த தமிழ், கொத்து முத்தமிழ், தலைச்சங்கம் பொங்குமுத்தமிழ், மதுரித்துட்டெழு முத்தமிழ், தேத்தமிழ், தீஞ்கவைக்கனியும் தண்டேனறையும் வடித்தெடுத்த சாரங்களிந் தூற்றிருந்த பசுந்தமிழ், கலைத்தமிழ், தெள்ளுதமிழ், தெளிதமிழ், முதுசொற் புலவர் தெளித்த பசுந்தமிழ், பண்ணுலாவடிதமிழ், தென்னந்தமிழ், செழுந்தமிழ், கொழுத்ததமிழ், கொழிதமிழ், செழுமறைவடித்த தமிழ், பரசிருக்கும் தமிழ், ஒள்ளோளி ததும்பு மொண்டமிழ், பல்வளஞ்சுரக்கும் பைந்தமிழ், அறம் வளரும் தமிழ்க்கூடல், விரிதமிழ்க்கூடல், தானின்றுலகு தழையத்தழைத்த தமிழ் எனப்பலவாறு தமிழினைக் குமரகுருபர் போற்றியுள்ளார். இவ் அடை மொழிகளிற் சில பழையன: சில புதியன: ஆசிரியரின் தமிழ்ப்பற்று ஒரு வகையிலே நிகரற்றும் காணப்படுகின்றது.

தமிழ்விடு தூதும் தமிழும்:

இந்நாலாசிரியர் தம்காலம் வரையுள்ள தமிழின் சிறப்புகளையெல்லாம் ஒருங்கே புதிய வகையிலே தொகுத்தும் புதுமெருகு கொடுத்தும் 268 கண்ணிகளிலே உரைக்கின்றார். அத்துடன் நின்றுவிடாது, தமிழினைப்

பற்றிபுதிய உருவகமொன்றின் மூலம் விரித்துரைக்கின்றார். இதுகாலம் வரையுள்ள புலவர்கள் தமிழினைக் கண்ணித்தமிழாகவே கண்டனர்; போற்றினர். ஆனால் இந்துலாசிரியர் தமிழினை ஒரு வேந்தனாக உருவகித்துள்ளார். சோமசுந்தரக் கடவுள்மீது காதல் கொண்ட தலைவி விரக தாபத்தினாலே வேதனையுற்று இவ் அரசனைத் தூது அனுப்புவதாக இயற்றியுள்ளார். ஆசிரியர் தாமே தலைவியாகவும் இறைவனைத் தலைவனாகவும் கொண்டு தமிழினைத் தூது விடுக்கின்றார் என்றாம். இத்தகைய சூழ்நிலையிலே ஆசிரியரின் கடவுட்பற்றும், தமிழ்ப்பற்றும், கடவுள்டியார் பற்றும் பினைந்து புலப்பட்டுள்ளன.

தமிழினை அரசனாக உருவகித்து, அவன் பிறப்பு, இயற்கையழகு, இலக்கணங்களை எடுத்துக் கூறுகின்றார். அவ் அரசனுக்கு இசை, நாடகம், தேவியர்களாகவும் ஒன்பது சுவைகள் பின்னளைகளாகவும் விளங்க எல்லோரோடும் “நாடகமாம் பெண் கொலுவில் வீற்றிருக்கப் பெற்றாயே” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தொடர்ந்து, அரசாட்சிக்குரிய செங்கோல், குறுமன்னனின் தன்மை, நாட்டெல்லை அரண்மனை எல்லை முதலி யவற்றை விளக்குகின்றார். வடமொழிநூல்களைத் தமிழரசனுக்குரிய உறுதிச் சுற்றங்களாகவும், வேதாகமங்களைப் புரோஹிதராகவும், காவிய நாடகங்களைத் தோழராகவும், சாத்திரங்களை சேனாதிபதிகளாகவும், இதிகாசபுராணங்களைச் சேனைகளாகவும் உருவகித்துள்ளார். தமிழாகிய வேந்தன் பலபடைகளோடு சங்கப்பலகையாம் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருப்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“அரியாழனம் உனக்கேயானால் உனக்குச்
சரியாரும் உன்டோ தமிழே!”

என்பது ஆசிரியர் வாக்கு.

**வி. V. SIVASAMY
OF JAFFNA**

சைவத்திருமுறைகள், காப்பியங்கள், பத்துப்பாடு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கிழக்கணக்கு, கலம்பகம், பரணி, உலா முதலியனவற்றினை தமிழரசனின் மெய்க் காப்பாளராக ஆசிரியர் உருவகம் செய்து “வீரியஞ்செய்து வினையொழியவே ராசகாரியஞ்செய்யுங்கவிதையே” என்கிறார்.

மேலும், தமிழினை இனிய கணியாக உருவகித்து,

“வளர்ந்த பான்முந்திரிகை வாழைக்கனியாய்க் கிளர்ந்த கரும்பாய் நாளிகேரத் - திளங்கனியாய்த் தித்திக்கும் தெள்ளமுதாய்த் தெள்ளமுதின் மேலான முத்திக்கனியே யென் முத்தமிழே - புத்திக்குள் உண்ணப்படுந் தேனேயுன்னோடு - வந்துரைக்கும்

விண்ணப்பம் உண்டுவிளம்பக்கேள் (68 - 71) என விளக்குகின்றார். இங்கு குறிப்பிட்டுள்ள உருவகங்கள் பல இறைவனைப்பற்றி முன்னைய அருட்கவிஞர் குறிப்பிட்டவை. தமிழினை முத்திக்கனி எனக் குறிப்பிட்டமை சிறப்பாகக் கவனித்தற்குரியது.

இப்பெயர்ப்பட்ட தமிழ் முழுமூர்த்திகளிலும் சிறந்ததென “முற்றுமுனர்ந்த தேவர்களுமுக்குணமே பெற்றார் நீ குற்றமிலாப் பத்துக்குணம் பெற்றாய்” (73) என மேலும் பலவாறு புகழ்ந்து செல்கின்றார். “எந்தகைய பொருட் செல்வத்திலும் தமிழ்ச் செல்வம் மேலனாது; கள்வரால் கவரப்படாது; இவ்வுலகிலே புகழினை ஏற்படுத்தும்; இறந்தபின் விண்ணுலகிற் சேர்க்கும்; தமிழ் மூலம் எதுவும் கைகூடும்”. மேலும், தொடர்ந்து சிவபிரான், கலைமகள், திருமால், முருகவேள் தமிழிடத்துக் கொண்ட ஆர்வத்தினை நகைச்சுவையாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஈங்குனது சங்கத்தாலீசுருயர்ந்தாரோ
ஓங்குமரானீ யுயர்ந்தாயோ - பூங்கமல

வீடாரும் வாணியங்கை மேலேயிருந்தாயோ
ஏடாகவுன் மேலிருந்தாளோ - (91 - 92)

எனச் சிவபிரான், நாமகள் தமிழ்த்தொடர்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

சிவபிரான் தமிழோடு தொடர்பாகச் செய்த திருவினையாடல்களைக் குறிப்பிட்டுப் 'பொற்குன்ற ணையாய்', 'வேதத்தோடு ஒத்த பெருமையுடையாய்' எனவும் புகழ்ந்து

"இருந்தமிழே யுன்னாலிருந்தே னிமையோர்
விருந்தமிழ்த மென்றாலும் வேண்டேன் (151)

என மேலும் தமிழினைச் சிறப்பிக்கின்றார். சாவாமருந்தான அமிழ்தத்திலும் தமிழ் மேலானது. அதுவே முத்திக்கனி என முன்னர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழின்பம் எவற்றிலும் மேலானதாகும். சிவபிரான் தென்திசையில் திருநடனம் செய்வது தமிழின்பாலாம். இக்கருத்து முன்னரே வந்துள்ளது. மேலும், ஆசிரியர் தொடர்ந்து தெய்வத்தமிழ்ப்பாடல் மூலம் சைவநாயன்மார் சாதித்தனவற்றினைக் குறிப்பிட்டு இறைவன் பெருமையையும் எடுத்துக்கூறி முடிவிலே, தூது சென்று வருமாறு தமிழிடம் கூறுகின்றார்.

ஒல்காப் பெருந்தமிழ் (சிறப்புக் குன்றாத பெருந்தன்மை யுள்ள தமிழ்), மாத்தமிழ் போன்ற அடைமொழிகளும் தமிழுடன் வந்துள்ளன. அடைமொழிகளிலும் பார்க்க உருவகங்கள் மூலமே தமிழின் பல சிறப்புகளும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆசிரியர் பெயர் தெரியா விட்டாலும் அவரின் தமிழ்ப்பற்று என்றும் குறிப்பிடற்பாலது.

துறையங்கலம் சிவப்பிரகாச கவாமிகளும் தமிழும்:

இவருடைய நூல்களிலே தவஞூனத்தாலாட்டென்னும் தமிழ், ஆயுந்தமிழ், அருந்தமிழ், திருந்துதமிழ், வண்டமிழ், தண்டமிழ், திசைபோகு தூயதமிழ் மதுரைச்சங்கமேதைப் பகந்தமிழ்ப் பாற்கடல் முதலிய சொற்றொடர்களுடன் தமிழ் வந்துள்ளது. தமிழினைப் பாற்கடலுக்கு உவமித்தது குறிப்பிடற்பாலது.

திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியும் தமிழும்:

இந்நூலிலே குறவஞ்சித்தமிழ், சீரியதமிழ், குறுமுனிதமிழ் (அகத்தியர் தமிழ்), தமிழிலஞ்சி (இனிமைமிக்க இலஞ்சி நகர்), முத்தமிழ் முதலிய பழைய புதிய அடைமொழிகளுடன் தமிழ் வந்துள்ளது.

அம்பிகாபதிகோவை, குலோத்துங்கக்கோவை, அழகர் கலம்பகம், திருக்காளத்திநாதருலா முதலிய நூல்கள் இக்காலத்தன. இவற்றிலே சில விடங்களில் வரும் அடைமொழிகள் குறிப்பிடற்பாலன. முதலாவது நூலிலே, முச்சங்கவண்தமிழ், வண்தமிழ், செய்ய தண்தமிழ் முதலிய அடைமொழிகளுடன் தமிழ் வந்துள்ளது. இரண்டாவதிலேயே வரும் மெய்த்தமிழ், தண்டமிழ், கோத்த தமிழ் முதலியன் குறிப்பிடற்பாலன. மூன்றாவதிலே வரும் தண்டமிழ்ச்சங்கம், கத்ததமிழ் முதலியன் கவனித்தற்பாலன. நான்காவதிலே ஒங்குதமிழ், சுருதித்தமிழ், மறைஇலங்குதமிழ், எழில்மறை தண்ணியல்கலைவல் தமிழ், மறைவளரும் தமிழ் முதலிய சொற்றொடர்கள் கவனிக்கத்தக்கன. இவ்வாசிரியர்கள் பழைய அடைமொழிகளுடன் புதியனவும் சில கூறியுள்ளனர்.

சீகாளத்திப் புராணமும் தமிழும்:

நூலாசிரியர் பாயிரத்திலே தமிழ்த்தெய்வ வணக்கம்

செய்கின்றார். சிவபெருமான் முதலிய தெய்வங்களுடன் தமிழ்த் தெய்வத்தினையும் வாழ்த்தியதிலே ஆசிரியர் ஒரு புதிய அம்சத்தினை ஏற்படுத்திவிட்டார் எனலாம். இதுவரை குறிப்பிட்ட நூல்களிலே இத்தகைய நேரடியான வணக்கமுறை நிலவியதாகத் தெரியவில்லை. பாயிரத்திலே வரும்:

மறைமுதற்கிளர்ந்த வாயான் மதிமுகிழ்முடித்த வேணி இறைவர் தம் பெயரை நாட்டி இலக்கணம் செய்யப் பெற்றே அறைகடல் வரைப்பிற் பாடைய ணைத்தும் வென்றாரியத்தோ ஹூத்தரு தமிழ்த் தெய்வத்தை உண்ணினைந் தேத்தல் செய்வாம்.

என்ற பாடவினைக் குறிப்பிடலாம். மேலும், சைவத்தமிழினைக் குன்றலில் இசையார் சிவப்பிரகாசக் கோதிலாத்தமிழ்க்கடல் எனச் சிறப்பித்துள்ளார். தமிழினைத் “தடவரை முனிவனீன்ற தமிழ்க் கொழுங்குழுவி” எனவும், பாண்டிநாட்டினைத் தமிழ்முதல் பிறக்கும் நாடு எனவும் போற்றியுள்ளார்.

காஞ்சிப்புராணமும் தமிழும்:

குறிப்பாகத் திருவிளையாடற் புராணங்கருத்துக்களைப் பின்பற்றி ஆசிரியர் பாணினி மூலம் வடமொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்த சிவபெருமானே அகத்தியர் மூலம் தமிழிற்கு இலக்கணம் வகுப்பித்தார் என்பர். இதனால் இதன் சிறப்பினை உலகில் எவர் அளந்து கூறமுடியும் என்பர். “கடல்வரைப்பினிதன் பெருமையாவரே கணித்தறிவர்” எனவும்,

“இரு மொழிக்கும் கண்ணுதலான் முதற்குரவர் இயல்வாய்ப்ப இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்தர் இசைபாரப்பும் இருமொழியும் தழீனாரான்றவரே என்றாலிவ் விருமொழியும் நிகரென்னும் இதற்கையம் உள்தேயோ எனவும் குறிப்பிடுவது கவனித்தற்பாலது.

ஈசானதேசிகரும் தமிழும்:

இவர் தமது இலக்கணக் கொத்தின் பாயிரத்திலே தமிழ் தனித்து இயங்கமுடியாதென்ற வகையிலும், வடமொழிக்கும் தமிழிற்கும் ஒரே இலக்கணம் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது,

“அன்றியும் தமிழ்நூ ற்களவில் ஸையவற்றுள் ஜொன்றே யாயினும் தனித் தமிழுண்டோ?
அன்றிய மெந்தெழுத்தா வொரு பாடையென் நறையவு நானுவரறி வூடையோரே:
ஆகையால் யானுமதுவே அறிக
வடமொழி தமிழ்மொழியெனு மிரு மொழியினும்
இலக்கண மொன்றே யென்றே யென்னுக”

எனவரும் குறிப்பு கவனித்தற்பாலது. இத்தகைய தவறான கருத்திற்கெதிரான இயக்கம் சிறிது காலத்திற்குள் ஏற்பட்டது. இது பற்றிப் பின்னர் குறிப்பிடப்படும்.

பாண்டியர் காலத்தமிழ்ச் சாசனங்கள்:

பாண்டியரின் தமிழ்ப்பற்றுச் சமகாலத் தமிழ்ச் சாசனங்களிலே காணப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, அருந்தமிழும் ஆரியமும், செழுந்தமிழ்த் தென்னவன், மூவகைத்தமிழ், இன்னமுதாகிய இயலிசை நாடகம் முதலியனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

தொகுப்புரை:

இவ்வாறு பாண்டியர் - நாயக்கர் காலத்திலே தமிழ் நன்கு போற்றப்பட்டது. மங்கிச் சென்ற பாண்டிய குலத்தினர் தமிழின் பெருமையிலே களிப்பற்றனர். நாயக்கர் தமிழினை ஆதரிக்காவிட்டாலும் தமிழினர், அருட்கவினர், புலவர்கள் தமிழினைக் கண்ணுங்கருத்துமாகப் போற்றினர். புதிய அடைமொழிகள், உருவகங்கள்

கொண்டு தமிழினை அலங்கரித்தனர். தொடர்ந்து தமிழினை இறைமொழியாகவும் போற்றினர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தமிழினைத் தெய்வமாகப் போற்றி வழிபட்டனர். இக்காலத்துக் கருத்துக்கள் சில தொடர்ந்து தற்காலம்வரை நிலவுகின்றன. வடமொழிக்கு நிகரான தமிழ்மொழி பிற பல மொழிகளிலும் சிறந்தது என்ற கருத்து ஏற்பட்டுவிட்டது. பன்மொழித்தாக்கம் ஏற்பட்டதாலும் இத்தகைய கருத்துத்தோன்றியிருக்கலாம். மேலும், ஈசானதேசிகர் தமிழ் தனித்தியங்காது; வடமொழியிலிருந்து வந்தது; என்ற தவறான கருத்தினையுமிக்கால முடிவுக்கட்டத்திலே கூறியுள்ளார். இவரது கருத்து மிதமிஞ்சிவடமொழியைப் பேணியதால் வந்திருக்கலாம். பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை கறுவது போன்று வடமொழி தமிழிற்கு ஒரு செவிலித் தாயாக இருந்துவந்தமையினைக் குறிப்பிடலாம். ஆனால் தமிழிற்கு அதன் முக்கியத்துவத்தினை அளவுக்கு மேலாக வற்புறுத்துதல் வரலாற்றிற்கு முரண்பட்டதாம்.

இயல் - VI

ஆங்கிலேயர் காலம்

பொது:

கி.பி. 18ம் நூற்றாண்டுப் பிற்பாதியிலே தமிழகத்திலே ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கமேற்பட்டது. அவர்கள் ஆதிக்கத்திற்கு முதலில் உப்பட் இந்திப்பகுதிகளிலே தமிழகமும் ஒன்றாம். ஆங்கிலேயத் தொடர்பு 1947ம் ஆண்டுவரை நீடித்தது. ஆங்கிலேயராட்சியின்போது தமிழிலே சில விளைவுகள் ஏற்பட்டன. ஒரு புறத்திலே பழைய மரபுகள் தொடர்ந்து நிலவின. அவற்றிற்கேற்பத் தமிழ் நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. திரிசிபுரம் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை போன்றோரின் நூல்களில் இப்போக்கினைக் காணலாம். ஆங்கிலேயராட்சியின் போது தமிழனைப்பற்றி மேனாட்டவர் அறியுவாய்ப்பு ஏற்பட்டது. கிறிஸ்தவமதப்பிரசாரம் செய்யவந்த கலாநிதி கால்ட்வெல் ஐயர் அவர்கள் திராவிட மொழிகள் ஆரியத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவை என்பதை ஆணித்தரமாக எடுத்துக்காட்டினார். திராவிட மொழிக்குடும்பம் ஒன்று உள்ளதைத் தமிழரும் பிறரும் அறிந்தனர். திராவிட மொழி நூலிற்கு வழிகோலப்பட்டது. தமிழ் தனித்தியங்காது எனக் கூறிய ஈசானதேசிகரின் கருத்துக்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன. மேலும் கிறிஸ்தவ

சமயமுலழும், ஆங்கிலக் கல்வி மூலமும் மேனாட்டுக் கருத்துக்கள் பரவலாயின. ஆங்கிலேய தாராண்மை வாதக்கருத்துக்களும், உலகியற் கருத்துக்களும் தமிழகத்திலேபரவின.இவற்றின் விளைவாகத் தமிழினைச் சிலர் புறக்கணித்தனர்: வேறொரு சாரார் புதிய சூழ்நிலையிலே தமிழின் பெருமைகளை எடுத்துக்கூறலாயினர். தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம் கூறினர். தமிழூப்பற்றித் தனிப்பாடல்கள் எழுதினர். ஆங்கிலேயராட்சியின் பிற்கட்டத்திலேவிடுதலை இயக்கம் ஆரம்பித்தது. இக்காலத்திலே தமிழினை அகில இந்திய ரீதியிலே புலவர் நோக்கினர். தமிழ்நாட்டு ரீதியிலும் பார்த்தனர். இவ்விரு நோக்கிலும் பாரதியின் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. பழமையும் புதுமையும் கலந்த கருத்துக்கள் பாரதியின் பாடல்களிலே காணப்படுகின்றன. பாரதியினைப் பின்பற்றிச் சுதந்திரகாலப் புலவர்கள் வேறுவழிகளிலும் தமிழை நோக்கி வரலாயினர்.

திரிசிபுரம் மீனாட்சி குந்தரம்பிள்ளையும் தமிழும்:

19ம் நூற்றாண்டுப் பெரும் புலவர்களிலொருவரான இவர் பல நூல்கள் இயற்றியவர்: தமிழ்ப்பற்றுடையவர்: இவரின் நூல்களிலே பழைய, புதிய அடைமொழிகளுடன் தமிழ் குறிப்பிடப்படுகிறது. சில விடயங்களிலே தெய்வங்களோடும் சேர்த்துக் கூறப்படுகின்றது. சகல அண்டமுளிக்கும் பிராட்டியையுரை செய்தமிழ், சிவஞானப்பிராட்டிதமிழ், அம்பிகைதமிழ், உமையம்மைக்கிணங்கு தமிழ், உறையூர் அம்மைவிரிதமிழ், எம் அம்மைநற்றமிழ், நிமலைநற்றமிழ், பிராட்டிதன் செந்தமிழ் என அம்மனைப்பற்றிய பிரபந்தகளிலே வரும் உதாரணங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

குமரகுருபர் போவலே முருகனைத் தமிழ் தெரிசுங்கத் தலைமைப்புலவா எனவிலித்துள்ளார். சேக்கிழாரைத் தண்டமிழ்க்குன்று எனவும் திருஞானசம்பந்தரை

உவமையில் முத்தமிழ்விரகர், அந்தமில் முத்தமிழாளர், பெருமுத்தமிழ்விரகர், முத்தமிழாளி, கான்றாய் போலின் றமிழ் பொழிந்த கருணாந்தி, செவியவாவு மின்றமிழ்பொழி செய்ய வாய்த்தேன் எனப் பலவாறு போற்றியுள்ளார்.

முத்தொளிர் முத்தமிழ், உவமையில் முத்தமிழ், ஒரு முத்தமிழ் (ஒப்பற்ற முத்தமிழ்), மறைத்தமிழ், நாமேவுதமிழ், ஒண்டமிழ், தண்டமிழ், இயற்செந்தமிழ், கண்ணிற்பொலி செந்தமிழ், குறு^{கு}னிநற்றமிழ், ஒதவினியதமிழ், தொக்கச்சவைத் தமிழ், பேர்பூத்தமிழ், உய்திறமாந்தமிழ் வேதம் எனப்படுதிய பழைய அடைமொழிகளுடன் தமிழ் வருவதைக் குறிப்பிடலாம்.

இராமலிங்க கவாமிகளும் தமிழும்:

இவரும் தமிழ்ப்பற்றுடையவர். “இடம்பத்தையும் ஆரவாரத்தையும் பிரயாசத்தையும், பெருமறைப்பையும் - போதுபோக்கையும் உண்டுபண்ணுகின்ற ஆரிய முதலிய பாஷைகளில் எனக்கு ஆசை செல்ல ஒட்டாது பயிலுதற்கும், அறிதற்கும் மிகலேசுடையதாய்ப் பாடுதற்கும் துதித்தற்கும் மிக இனிமையுடையதாய்ச் சாகாக்கல்வியை லேசில் அறிவிப்பதாய்த் திருவருள் வரத்தாற் கிடைத்த தென்மொழி ஒன்றனிடத்தே மனம் பற்றுச் செய்து, அத்தென்மொழிகளாற் பலவகைத் தோத்திரப்பாடல் களைப் பாடுவித் தருளினீர் என இறைவனைவிளித்துத் தமிழின் சிறப்பைத் திருவருட்பா ஆழாவது திருமறையிற் கூறியுள்ளார். இவ் அருட்கவிஞர் வடமொழியிலும் பார்க்கத் தமிழே சிறந்த இறைமொழியெனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், வடிக்குறும்தமிழ் கொண்டு அன்பருக்கருள்வள்ளல் என இறைவனின் தமிழ்ப் பற்றினெனக் குறிப்பிடுகிறார். செந்தமிழ் போன்ற சில சொற்றொடர்கள் ஏற்கனவே வந்துவிட்டன.

மனோன்மணியழும் தமிழும்:

இதன் ஆசிரியரான சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் தமது நாடக நூலின் தொடக்கத்திலே தமிழ்த்தாய் வணக்கம் செய்துள்ளார். தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம் ஏற்கனவே சிரகாளத்திப்புராணத்தில் வந்துவிட்டது. தமிழினைத் தனித் தெய்வமாக வணங்கும் முறை கவனித்தற்பாலது. கிபி. 7ம் நூற்றாண்டிற்கு முன் இல்லாவிடினும், அக்காலம் தொட்டாவது 'தமிழ் தெய்விகச்சிந்தனைகள் கொண்ட மொழி; தெய்விக இயல்புள்ளது' என்ற கருத்துக்கள் தமிழர் உள்ளத்திலே பதிந்துவிட்டன. பழங்காலந்தொட்டுத் தமிழினை என்றுமுள கண்ணிப் பெண்ணாக உருவகித்துப் போற்றிய தமிழர் காலப்போக்கிலே அதனைத் தாம் வழிபடும் இறைவனாகவும், இறைவியாகவும் கண்டனர்; போற்றி வணங்கினர்; இப்பெயர்ப்பட்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையிலே தமிழினைத் தனித்தெய்வமாகப் போற்றலாயினர். சுந்தரம்பிள்ளையவர்களின் தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம் அத்தகையதே.

பூமிதேவியின் முகமாக மிளிரும் பாரதநாட்டிலுள்ள திராவிட நாட்டிலே அனைத்துலகுமின்பமுற எத்திசையும் புகழ் மணக்க, இருந்த தமிழனங்கே எனத்தமிழ்த் தெய்வத்தினைப் போற்றுகின்றார். இதன்பின் தமிழினை முழுமுதற்கடவுளுடன் ஒப்பிட்டுக் கண்ணம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு முதலிய மொழிகள் தமிழிலி ருந்து கிளைத்தன எனக்கூறி, வடமொழிபோன்று வழக்கொழியாது புகழுடன் என்றுமினமையாக இலங்குவாக வாழ்த்துகின்றார். அதாவது,

'பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர் எல் ஸையறுபரம்பொருள் முன் இருந்தபடி இருப்பது போல் கண்ணமும் களிதெலுங்கும் கவின் மலையாளமும் துளுவும் உன்னுதரத்துதித்தெழுந்ததே ஒன்று பல ஆயிடினும்'

ஆரியம் போல் உலக வழக்கொழித்து சிதையா உன்
சீரிளமைத்திறம் வியந்து செயல்ல மறந்து வாழ்த்துதுமே
என்பது அவரின் வாக்கு.

மேலும், தொடர்ந்து தெய்வத்துமிழின் பெருமைகளைக்
குறிப்பிடுவதோடு வடமொழிக்கு முன் தமிழ் இந்தியாவில்
நிலவியதையும் குறிப்பிடுகின்றார். ஆங்கிலேயராட்சியின்
போது ஏற்பட்ட தாக்கத்தின் சில விளைவுகள் சில
மேற்குறிப்பிட்டுவர்த்திலே தெற்றெனக் காணலாம்.
திராவிட நாடு, திராவிடமொழி நூலறிவு தமிழக
வரலாற்றறிவு, வெளியுலக அறிவு முதலியன குறிப்பிடற்
பாலன. மேலும், வடமொழியிலும் தமிழ் சிறந்தது என்ற
கருத்தும் குறிப்பிடற்பாலது. இருமொழிகளும்
நிகரானவை எனப் பழங்காலந்தொட்டு நிலவிய கருத்திலே
மாற்றம் ஏற்படுகின்றது. இக்கருத்து இராமலிங்கசுவாமிகள்
இடத்தும் காணப்பட்டது.

மிதமிஞ்சி வடமொழி போற்றப்பட்டதாற்போலும்
அதற்கு எதிரான இயக்கமும் தோன்றலாயிற்று.
இப்போக்குத் தொடர்ந்து நிலவிற்று. இருபதாம்
நூற்றாண்டு முற்பாதியிலே, குறிப்பாக மறைமலையடிகள்
தனித் தமிழியக்கத்தினை ஏற்படுத்தினால்வட்சொற்களைத்
தவிர்த்துத் தனித்தமிழிலே நன்கு எழுதியும் பேசியும்
தமிழின் தனித்துவத்தினை நிலைநாட்டினார். இவரும்
சுவாமி வேதாசலம் என்ற தமது இயற்பெயரை மாற்றி
மறைமலையடிகள் என்ற மறுபெயர் சூடிக்கொண்டார்.
குரியநாராயண சாஸ்திரியார், பரிதுமாற் கலைஞர் என்ற
மறுபெயர் பூண்டார். இவ்வாறு வடமொழிச் சிறப்புப்-
பெயர்களைக் கூடத் தமிழ்ப்படுத்தும் ஆர்வம் தொடர்ந்து
இன்றும் ஒரு சாராரிடத்துக் காணப்படுகின்றது.
மறைமலையடிகளின் மகளான நீலாம்பிகை
அம்மையாரும் தனித்தமிழ்வாதியாவர். இலத்தீன்,

கிரேக்கம், வடமொழி போன்று தமிழும் ஓர் உயர்தனிச் செம்மொழி (Classical Language) எனப் பரிதிமாற் கலைஞர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

பாரதியும் தமிழும்:

பாரதி பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமைமத்துப் பழம் பெருமையுடன் புதுநோக்கும் காட்டித் தமிழரை விழிப்படையச் செய்தவன். மேனாட்டு நாகரிக மோகம், ஆங்கிலப் பற்று, தமிழ்ப்புறக்கணிப்பு, பழம்பெருமை பேசல் முதலியன கல்விமான்களிடையிலே நிலவியதைக் கண்ணுற்றுப் பாரதி அவற்றைத் திருத்த முற்பட்டான்; தமிழிற்குத் தமிழர் அளிக்க வேண்டிய முக்கியத்துவத் தினை எடுத்துக்காட்டினான்.

தமிழினைப் பற்றித் தனிப்பாடல்களும் பாரதி எழுதினான். தமிழ்த்தாய் என்ற பாடலிலே தமிழின் பெருமைகளையும் சிறப்புக்களையும் பழைய முறைபடி கூறுகின்றான். ‘தமிழ் ஆதிசிவனிலிருந்து தோன்றிற்று அகத்தியர் என்ற வேதியர் அதற்கு இலக்கணம் வகுத்தார். மூவேந்தர் அதனைக் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்தனர். சிறந்த மொழிகளிலே ஆரியத்திற்கு நிகராகத் தமிழ் விளங்கிற்று. பல புலவர்கள் தீஞ்சைவைப்பாடல்கள் இயற்றினர்: தமிழின் புசழ் எங்கும் பரவிற்று. இது வளருங்காலத்திருந்த பல மொழிகள் வழக்கொழிந்தன. ஆனால், மேனாட்டு நாகரிகத்தாக்கத்தினாலே ‘தமிழ் மெல்லச்சாகும்’ என்று சிலர் சொல்லியதைப் பாரதி பொறுத்தில்லன். ‘தமிழினை மேலும் காலத்திற்கேற்றவாறு புதிய அம்சங்களுடன் பிரபஸ்யமாக நிலவுச் செய்வதுதான் தமிழரின் கடமை’ என்கின்றான்.

தமிழின் இனிமையினையும் சிறப்பினையும் தமிழர் கடமைகளையும் தமிழ் என்னும் பாடலிலே ஆணித்தரமாகக் குறிப்பிடுகின்றான். அதாவது,

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
 இனிதாவதெங்கும் காணோம்
 பாமராய் விலங்குகளாய் உலக ணெத்தும்
 இகழ்ச்சி சொல்ப்பான்மைகெட்டு
 நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
 வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ? சொல்வீர்!

தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம், பரவும் வகை
 செய்தல் வேண்டும்” எனத் தமிழ் முழக்கம் செய்கின்றான்.
 ‘தமிழ்ப்புலவரான கம்பர், வள்ளுவர், இளங்கோ போலப்
 பிறபுலவர் தோன்றிலர். தமிழர் இதனை மறந்து
 செயலற்றிருக்கின்றனர்: ‘சேமழுறவேண்டுமெனில்,
 தெருவெல்லாம் தமிழ்முழக்கம் செய்வீர் எனப் பாரதி
 தமிழருக்கு உபதேசம் செய்கின்றான். வடமொழி,
 ஆங்கிலம் முதலிய கற்ற பாரதி தான் பிறமொழிகளிலும்
 பார்க்க தமிழ் இனிமையானது என்கிறார்.
 வைதிகப்பிராமண மரபிலே தேன்றியவர் இவ்வாறு
 குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனித்தற்குரியது. திருஞான
 சம்பந்தரை ஒருவகையிலே இவர் நினைவுட்டுகின்றார்:
 பாரதியின் பாடல்களிலே ஆங்கிலக்கல்வியாலேற்பட்ட
 வெளியுலக அறிவு, குறிப்பாக ‘நவீன விஞ்ஞான’ உலகியல்
 அறிவு பாரதியின் பாடல்களிலே தொனிக்கின்றன.
 தமிழினையும் தற்காலமயமாக்க விரும்பினார். எனவே,
 பிறமொழிகளிலுள்ள நல்ல நூல்களைத் தமிழிற் பெயர்க்க
 வேண்டும். அழியாச்சிறுப்பு வாய்ந்த புத்தம்புது நூல்கள்
 தமிழில் வெளிவரவேண்டும். மறைவிலே பழம்பெருமை
 பேசுவதாற் பலளில்லை. உண்மையான புலமையென்றால்
 நாமன்றி, வெளிநாட்டார் அதனைப் பாராட்ட வேண்டும்.
 எனத் தமிழருக்குத்தக்க அறிவுரை புகட்டுகின்றான். மக்கள்
 உள்ளங்களிலே உண்மையான ஒளி ஏற்படின் சொல்லி
 லும் ஒளி உண்டாகும். கஸைப்பெருக்கமும்,
 கவிப்பெருக்கமும், வெள்ளப்பெருக்கம் போலப்

பாயுமாயின் அறியாமை இருளிலிருப்பவர்கள் அறிவு வெளிச்சம் பெறுவர். தெளிந்த தமிழின் சுவையினை அனுபவித்தல் இவ்வுலகத்திலேயே விண்ணுலக இன்பத்தைப் பெறுவது போலாம்' என்கின்றார்.

"தெள்ளுற்ற தமிழமுதின் சுவைகண்டார்
இங்கமரர் சிறப்புக்கண்டார்"

என்பது அவரின் வாக்கு.

செந்தமிழ்நாடு என்னும் பாடலிலே அவரின் நாட்டுப்பற்றும் மொழிப்பற்றும் நன்கு மினிருகின்றன. 'செந்தமிழ்நாடென்னும் போதினிலே இன்பத் தேன்வந்து பாயுது காதினிலே' என்ற வரியினைக் குறிப்பிடலாம். மேலும், தமிழ்மொழி வாழ்த்து என்ற பகுதியிலே தமிழினைப் பலவாறு வாழ்த்துகிறார். எடுத்துக்காட்டாக,

'வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க தமிழ்மொழி வாழிய வாழியவே'
'எங்கள் தமிழ்மொழி எங்கள் தமிழ்மொழி என்றென்றும்
வாழியவே'

'வானம் அறிந்த தனைத்தும் அறிந்து வளர்மொழி வாழியவே'
முதலியவற்றினைக் குறிப்பிடலாம். புத்தாண்டுப்பா வொன்றிலே,

"வாழிய செந்தமிழ் வாழ்க நற்றமிழர்
வாழிய பாரத மணித்திருநாடு"

எனப்பரந்த இந்திய அடிப்படையிலே தமிழ்வாழ்த்தினைக் கூறியுள்ளார். பாரதி இந்திய சுதந்திர இயக்க காலத்திலே வாழ்ந்தவர். எனவே, தமிழ்நாடு, தமிழ் ஆசியவற்றினைப் பரந்த இந்திய அடிப்படையிலே கண்ணுற்றார்.

ஆகவே, பாரதியின் பாடல்களிலே தமிழ் பற்றிய தனிப்பாடல்கள் குறிப்பிடத்தக்க புதிய அம்சமாகும். இப்போக்கு ஏற்கனவே மனோன்மணியம், சீகாளத்திப்

புராணத்தில் வந்தாலுமிவர் பாடல்கள் தனிப்பட்டவை. பிறநூல்களின் பகுதியன்று. பாரதி பெரும்பாலும் அடைமொழிகளாலன்றி நேரடியாகவே தமிழின் சிறப்புக்களையும் தமிழர் செய்யவேண்டியனவற்றையும் கூறியுள்ளார். பாரதி காட்டிய பாதையிலே அவருக்குப்பின் வந்த புலவர்கள் பலர் செல்லலாயினர். சில புதிய வழியிலும் செல்லலாயினர். இவர்களில் ஒரு சாரார் சுதந்திர இயக்க காலத்திலும் பின்னரும் வாழ்ந்தனர். மற்றவர்கள் சுதந்திரத்தின் பின் பிரபல்யமடைந்தவர்கள். அவர்களைப் பற்றி அடுத்த கட்டுரையிற் குறிப்பிடலாம்.

இயல் – VII

சுதந்திர காலம்

போது:

கி.பி. 1947ல் இந்தியா பிரித்தானிய ஆட்சியிலிருந்து விடுதலையடைந்தது. அண்ணல் காந்தி தலைமையிலே இந்திய சுதந்திர இயக்கம் வெற்றியடைந்தது. சுதந்திர இயக்க காலத்தில் வாழ்ந்த பாரதியினைப் பின்பற்றிப் பல புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். இவர்கள் சிலரின் பாடல்கள் சுதந்திரத்திற்கு முற்பட்டனவும் பிற்பட்டனவுமாக உள்ளன. எனினும் அப்பாடல்களைப் பொதுவாகச் சுதந்திர காலத்தன என இக்கட்டுரையிற் கொள்ளுவோம். அரசியல் ரீதியில் ஆங்கிலேயரின் கீழ் இந்தியமொழிகள் அனைத்தும், இலங்கையிலுள்ள மொழிகளும் ஆங்கிலத்திற்கு அடுத்தபடியான சமநிலையில் இருந்தன. ஆனால் சுதந்திரத்தின் பின் இந்தியாவிலே ஹிந்தியும், இலங்கையிலே சிங்களமும்முதன்மையிடம் பெற்றன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஏற்கனவே ஆங்கிலேயராட்சிக்காலத்திலேற்பட்ட தாக்கத்தின் விளைவுகள் சில தொடர்ந்து நிலவுவதைக் காணலாம். பாரதிபரந்த இந்திய நோக்கிலே தமிழினைக் கண்ணுற்றான். ஆனால் பாரதிதாசன் திராவிட நாட்டின் அடிப்படையிலே தமிழினை நோக்கினான். மேலும், சமயத்

தொடர்புகளை முற்றாக விட்டு உலகியல் ரீதியில் பாரதிதாசன் தமிழினை நோக்கிப் புதியபாதையிலே செல்லுவதைக் காணலாம். வடமொழிப் புறக்கணிப்பு, வெறுப்பு, இந்திவெறுப்பு முதலியன பாரதிதாசன் பாடல்கள் சிலவற்றிற் காணப்படுகின்றன. பாரதி முன்னேற்றமான நோக்குள்ளவனாயினும் சமயத் தொடர்பினைத் தமிழிலிருந்து நீக்கிலன். ஆனால் பாரதிதாசனோ மிகப் புரட்சிகரமான நோக்குடன் செயற்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். உலகியல் நோக்கும், மொழித்துவேஷமும் குறிப்பிடற்பாலன. முன்னையது ஆங்கில நாகரிக அறிவு, உலகியல் சார்பான சங்கநூல்களறிவு, தமிழக வரலாற்றறிவு முதலியன வற்றினாலேற்பட்டிருக்கலாம். வடமொழிப்பு ரக்கணிப்பு தமிழ் வடமொழியிலும் சிறந்தது முதலியன பற்றிய கருத்துக்கள் ஏற்கனவே நிலவத் தொடங்கிவிட்டன. மொழித்துவேஷத்திற்குச் சுதந்திர இயக்க காலத்திலும் சற்றுப்பின்னரும் பிராமணருக்கு எதிராகத் தமிழகத்திலே நிலவிய இயக்கத்தினாலும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஜஸ்ரிஸ் கட்சியினை முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம். இதன் கிள்ளகளிலொன்றான திராவிடக்கழகம் பெரியார் ஈவேரா. வினால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதிலிருந்து பிரிந்து திரு. சினன். அண்ணாதுரை தலைமையிலே திராவிட முன்னேற்றக்கழகம் அமைக்கப்பட்டது. பாரதிதாசன் திராவிடக் கழகத்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆங்கிலேயராட்சியினை எதிர்த்த பாரதி ஆங்கிலத்தினை வெறுத்திலன். ஆனால் பாரதிதாசன் காலச்சூழ்நிலை வேறு. இந்திய இணைப்பு மொழியாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ள ஹிந்துமொழியினைத் தமிழ்நாட்டிற் தினிக்கக் கூடாது எனப் பாரதிதாசன் எதிர்த்துப் போராடியவர். தாய்மொழி அறிவற்ற மக்கள் மீது ஹிந்தித்தினிப்பு அவசியமில்லை என்பது அவரின் வாதம்

நாமக்கல் கவிஞர் காந்தியவாதி தமிழ் மனக்திலே காந்தியத்தினைக் காணுகின்றார். கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, சுத்தானந்தபாரதி போன்றோர் பொதுவாகப் பாரதியின் பாதையிலே செல்லுவதைக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் யாவரும் தமிழினைப்பற்றித் தனிப்பாடல்கள் பாடியுள்ளார்கள். இவர்களின் பிறபாடல்களிலும் தமிழ் பற்றிய குறிப்புகள் வருகின்றன. அடைமொழிகளாலும் பார்க்க நேரடியாகவே தமிழின் சிறப்புக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பாரதிதாசனும் தமிழும்:

கவிஞரின் தமிழ்ப்பற்றுக்குறிப்பாகத் தமிழ், தமிழ்நாடு பற்றிய பாடல்களிலே நன்கு புலப்படுகின்றது. தமிழினைப் பற்றிய பாடல்களிலே சமயச்சார்பற்ற வகையிலே தமிழின் பழம்பெருமையும் சிறப்பும் கூறப்படுகின்றது.

“வையகமே உய்யுமாறு வாய்த்த தமிழ் என் அரும்பேறு துய்யமான சங்கமென்னும் தொட்டிலில் வளர்ந்த பிள்ளை கையிலே வேலேந்திக்கடலுலகாள் மூவேந்தர் கருத்தேந்திக் காந்தார்”

எனப் பாரதிதாசன் குறிப்பிட்டுள்ளார். “தமிழ்மொழியை மதங்களிலே சாய்க்காமை வேண்டுமெ”ன உலகியல் சார்பான மொழிவளர்ச்சி ஏற்படவேண்டுமென்கிறார். பல்லவ - பாண்டியர் காலந் தொட்டாவது, தமிழின் சிறப்புப் பலவாறு வைதிக சமயங்களுடன் பொதுவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பாரதிதாசன் புதியவழியிலே தமிழின் சிறப்பினைக் கூற முற்பட்டுள்ளார்.

இவருக்கு முற்பட்ட பலருக்குப் போன்றே இவருக்கும் தமிழ் மிக இனிமையாகத் தோன்றிற்று.

“இன்பம் எனப்படுதல் தமிழ்”

“இனிமைத்தமிழ்மொழி எமது எமக்

கின்பந் தரும்படிவாய்த்த நல்லமுது
கனியைப் பிழிந்திட்டசாறு”

போன்ற பாடல்களிலே மேற்குறிப்பிட்ட கருத்தினைக் காணலாம். மேலும்,

‘இன்பந்தரும் தமிழில் அன்புபிறந்ததுண்டு
துன்பம் இனியும் உண்டோ’

எனக் கவிஞர் இறுமாப்புக் கொள்ளுகின்றார். மேலுமெவர்,

“தெள்ளு தமிழில் இசைத்தேனைப் பிழிந்தெடுத்துத்
தின்னும் தமிழ்மறவர் யாம்”

எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்துடன் நின்றுவிடாது,

“தனிமைச் சுவையுள்ள சொல்லை - எங்கள்
தமிழினும் வேறொங்கும் யாங்கண்டதில்லை”

எனக் குறிபிடுகின்றார்.

தமிழிற்கும் தமிழர்க்குமுள்ள தொடர்பினை,
“வெண்ணிலாவும் நிலவும் போல
வீரனும் கூர்வானும்போலே” எனவும்,
“வண்ணப்புவும் மனமும் போலே
மகரயாழும் இசையும் போலே
கண்ணும் மணியும் போலே எனது
கன்னல் தமிழும் நானும் அல்லவோ”

என்கிறார்.

தமிழ் தமிழரின் உயிராம். இதனை இவர் கூறுவதிலே
தனிச்சிறப்பு உண்டு.

“தமிழுக்கு அமுதென்று பெயர் - அந்தத்
தமிழின்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்குநேர்”

எனவும்

“கமமும் உன் தமிழினை உயிரென ஓம்பு”

எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளவை கவனித்தற்பாலன். மொழியினை ஒருவர் தமது உயிராக ஓம்புதல் குறிப்பிடற்பாலது. மொழியுரிமைப்போராட்டம் இதிலே தொனிக்கின்றது.

தமிழன்பு மேவிட்டாலும் மொழியுரிமைப்போராட்டத்தினாலும் பிறவற்றாலும் போலும் பிறமொழிக்கண்டிப்பு, வெறுப்பு முதலியனவும் இவரின் பாடல்களிலே காணப்படுகின்றன. இதுவரை தமிழிற்கு மேலானதாகவோ, சமமானதாகவோ போற்றப்பட்டுத் தெய்விக மொழியெனவும் கருதி வரப்பட்ட வடமொழியினைத் தாக்கிப்பாடுகின்றார்.

“நமையெல்லாம் வடமொழி தூக்கவிடும் தாம்பு
நமது உரிமைத் ணைக் கடிக்கும் பாம்பு”

எனவும் பிறவாறும் வடமொழியினை நன்கு தாக்கியுள்ளார். “பிறமொழிகள் வேம்பு” (கசப்பு) என்பர். ஹிந்தி எதிர்ப்புப் பாடல்களிலே அதனைச் ‘சேறு’ எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிறமொழிக்கண்டனம் புதியபோக்கு. மேலும், தமிழ் புதியபல வழிகளிலே முன்னேற வேண்டுமென்பர். தமிழும், தமிழரும், தமிழ்நாடும் பழைய காலத்திலே சிறப்புற்றிருந்ததையும், பின் சிறப்பிழந்தமையினையும் குறிப்பிட்டுப் பழம்பெருஞ் சிறப்பு எப்போது திரும்பவும் வரும் எனக் கவிஞர் ஏங்குகிறார்.

“இந்த மாநிலம் முழுதான்டிருந்தார்
இணையின்றி வாழ்ந்தார் தமிழ்நாட்டு வேந்தர்”
“அந்த வாழ்வு தான் எந்த நாள்வரும்”

போன்ற சுற்றுக்கள் குறிப்பிடற்பாலன.

மேலும், உயர்வற்ற தமிழ், உயர் தமிழ்த்தாய், தூய என்தமிழ், பைந்தமிழ், பழந்தமிழ், அறம்காக்கும் தமிழ், ஒண்டமிழ்த்தாய், முத்தமிழ்ஓளி முதலிய அடைமொழி களுடன் தமிழ் வந்துள்ளது இவை ஏற்கனவே வந்துவிட்டன. இவருக்கு எல்லாம் தமிழே; தமிழ் மூச்சு; தமிழ்ப்பணி; தமிழேயுயிர். இவரின் தமிழ்ப் பற்றுமேலானது.

கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையும் தமிழும்:

இவருடைய பாடல்களிலே தமிழ் பற்றிய குறிப்புகள் அங்கு மிங்கும் காணப்படும். தமிழின் சிறப்புப்பற்றிய பாடல்கள் சில உள்ளன. ஏற்கனவே வந்த அடைமொழிகள் சில தமிழுடன் புதுமெருகு அல்லது விரிவுடன் வருகின்றன. சில மாற்றமின்றி முன்காணப்பட்டவாறே காணப்படுகின்றன; புதியனவும் சில உள்ளன. இவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தித்திக்கும் செந்தமிழ், பாகனைய செந்தமிழ், இன்னமுதச் செந்தமிழ், அமுதத்தமிழ், ஆராஅமுதம் அனையதமிழ், தேனிலே ஊறிய செந்தமிழின் சுவை, சிந்தைக்கினிய தமிழ், இனிய தமிழூச் செந்தமிழை என்றும் ஓங்கிவளர் தமிழை, செய்யதமிழ் தெள்ளத் தெளிந்த தமிழ், தழைத்துவரும் தமிழ் முதலியவற்றினைக் குறிப்பிடலாம்.

நாமக்கல் வெ. இராமலிங்கம்பிள்ளையும் தமிழும்:

இவருடைய பாடல்களிலே பழைய அடைமொழிகள் சிலவற்றுடன் தமிழ் காணப்படுகின்றது. தமிழ்ப்பணி பற்றிய பாடல்கள் குறிப்பிடற்பாலன.

“அமிழ்தம் தமிழ் ஜயமில்லை
அகிலம் நுகர்ந்திடச் செய்வோம்”

என்பது கவனித்தற்பாலது. பாரதிபோன்று இவரும் தமிழினை உலகம் அடங்கலும் பரப்பவிரும்புகின்றார்.

கன்னித்தமிழ் என்ற பாடலிலே தமிழினை அறம்புரியும் நித்திய கன்னியாகவும் புத்தழகு உள்ள தாயாகவும் காணுகின்றார்.

“பற்பலஆண்டுகள் - இந்தப் ,
பாரினிலிருந்தறம் பூண்டவன்
அந்புதம் இன்னும் கன்னியே புது
அழகு தரும் தமிழ் அன்னயே”

என்பது கவிஞரின் வாக்கு மேலும், மற்றவரின் நன்மைக்காகத் தனது நன்மையையே கவனிக்காத தெய்வத்தமிழ் மொழிப்பெண் எனத் தமிழினை வாழ்த்துகிறார்.

‘உலகத்திலுள்ள உயர்ந்த கருத்துக்கள் எல்லாம் நிறைந்த இலக்கியம் உள்ளதாய்ச் சேர்த்து வைத்த செல்வம் தமிழ்மொழி’ எனத் தமிழின் சிறப்பினைக் குறிப்பிடுகின்றார். பாரதிதாசன் “வடமொழியினாலே தமிழ் சீரிழந்தது; ஹிந்தி வேண்டாம்; பிறமொழிகள் வேம்பு” என்று குறிப்பிடக் காந்தீயக்கவிஞர் பரந்தநோக்கு உள்ளவராக, வரலாற்று ரீதியிலே, பிறமொழி வெறுப்பின்றிக் கூறும் வார்த்தைகள் குறிப்பிடற்பாலன். அதாவது,

“எந்த மொழிவந்திடனும் தமிழ் மொழியை
என்ன செய்யும் என்றே முன்னோர்
வந்த மொழியை எல்லாம் வரவேற்றுத்
தமிழ் மொழியை வளரச் செய்தார்”

என்பதாம். ‘எவ்வகையிலும் தமிழ் அழியாது: எனவே சும்மா இருப்போம்’ என உண்மைநிலை தெரியாதவர் அல்லர். தமிழின் சிறப்பினை மீண்டும் ஏற்படுத்தி அதனை உலகமொழியாக்குவோம் என்கிறார்.

“திருமுடிகுட்டிடுவோம் - தெய்வத்தமிழ் மொழிக்கு
அன்னையைமீட்டு அரியணை மீதிருத்தி
அகிலம் முழுவதுமவள் மகிழை விளங்கக் செய்வோம்”

எனத் தமிழரை அழைக்கின்றார்.

குத்தானந்தபாரதியார்:

இவருடைய பாடல்களிலே தமிழ்க்கனல் என்ற தொகுப்புக் குறிப்பிடற்பாலது. தமிழின் பழம்பெருமை, தெய்விக இயல்பு, வருங்காலத்தில் எவ்வாறிருக்கவேண்டும் முதலியனவற்றுடன் யோகியாரின் மிக ஆழ்ந்த தமிழ்ப்புலமையும் இத்தொகுப்பிலே புலப்படுகின்றன. தமிழினைப்பற்றிப் பல அடைமொழிகள், உருவகங்கள் மூலம் குறிப்பிடுகின்றார்.

தங்கமான தமிழ் மொழியாவிற்குந்
தொன்மொழி பூவின் முன்மொழி
தங்கமான தமிழ்மொழி நந்திருத்
தாய்மொழி தேவர்வாய்மொழி

எனக் கூறிக்கொண்டு செல்கின்றார். தேவர்மொழியெனத் தமிழினை வடமொழிக்கு நிகராகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகைய தமிழ் மொழியினை,

“வையகம் எங்கும் தமிழ் மூழக்கம் செய்ய
வாருங்கள் ஒன்றாய்ச் சேருங்கள்”

எனத் தமிழரை அழைக்கின்றார்.

‘தமிழ் எங்கள் இன்னுயிர! ஆவிக்கு ஆரமுது,
அருளானந்தமானவள், தேவர்போற்றிடச் சீர்-
பெற்றொளிர் தெய்வத்தமிழனங்கு, அன்பை
வளர்ப்பவள், அறிவான் கலைமகள், தன்போலப்பிறர்
என்றுணர் சுத்தசமரசங் கண்டவள், எனவும்,

“அன்பு தெய்வம் என்று சொல்லும்
அமுதமான தமிழ்மொழி”

எனவும் தமிழினைச் சிறப்பிக்கின்றார். மேலும், அவர்

“அன்புருவான தமிழ் அன்னை - மொழி

அரசியான தமிழ் அன்னை

இன்பம் அளிக்கும் தமிழ் அன்னை - எங்கள்

இன்னுயிரான தமிழ் அன்னை

நல்லறம் போற்றும் தமிழ் அன்னை தீமை

நலியப்போர் செய்த தமிழ் அன்னை

சுத்தமான தமிழ் அன்னை”

எனவும், “ஒப்பிலாத் தாய்” எனவும் தமிழ்த்தாயினை வாழ்த்துகிறார். “பாரத நாடெங்கிலும் தமிழிப்பயிர் வளர்ப்போமே” என இந்தியா அடங்கலும் தமிழ்வளர்ப்பதோடு நின்றுவிடாது, “நாற்றிசையும் தமிழ் நாட்டுவோம்” “எண்டிசையும் தமிழின் இசை மணம் எட்டவே” என உலகமெங்கும் தமிழ் பரப்பவேண்டும் என ஆர்வங்கொள்ளுகின்றார். “தேவாதிதேவர்களும் தமிழே பேசச் செய்திடுவோம்”, “செந்தமிழே முத்திநிலை நோக்கு என்போம்” எனத் தமிழினைக் கடவுளர் மொழியாக்கும் பணியில் ஈடுபடுவோம்; அரும்பணி செய்வோம்” என்கின்றார்; இவ்விடத்துத் தமிழ்த்தாது ஆசிரியரின் முத்திக்கனியே. முத்தமிழே என்ற சொற்றொடர்ர நினைவுட்டுகின்றார். தமிழினை ஆன்மாடேற்ற மொழியாக அருட்கவிஞர் நோக்கியுள்ளார்.

பாரதி, பாரதிதாசன் போன்று யோகியாரும் தமிழார்வம் மிக்கவர்.

“தமிழ்ப் பணியெனது சலியாழுச்ச
தமிழின் விளக்கமே தமியேன் பேச்சாம்”

எனக் கவிஞர் தமிழ் மயமாக விளக்குகிறார். தமிழின்ப மாலை... என்ற பாடலிலே கவிஞர் தமிழின் பழைய பெருமையினையும் தமது எல்லையற்ற தமிழ்ப் பற்றினையும் தமிழ் பற்றிய சில கதைகளையும், மேலும் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“தமிழே தமிழே தமிழர்க்குயிரே
அழுதே அழுகே அன்பே அருளே
சங்கரன் போற்றிய சங்கத்தமிழே
முருகன் மொழிந்தமுழுநிறை தமிழே

தமிழருக் கெல்லாம் தமிழே உயிராம்
தமிழருக் கெல்லாம் தமிழே தவமாம்

தமிழகம் உலகத் தாயகம் ஆகுக
தமிழ்மொழி உலகத்தாய்மொழி ஆகுக

தமிழுலகு எனது தங்கக் கோவில்
தமிழ்த்தாய் எனது சக்தித் தெய்வம்
தமிழுணர்வே எனது தளராப் பூசனை
எனப் பலவாறு போற்றுகின்றார். மேலும் தமிழினைக் கொலுவீற்றிருக்கச் செய்து,

“அறிவுத் தெய்வம் அருளாளாளித்தெய்வம்
அழுகுத் தெய்வம் அருந்தமிழ்த் தெய்வம்”

எனப்பலவாறு போற்றியுள்ளார். தவப்பெருஞ் செல்வர் தாம் கடைப்பிடிக்கும் அன்பு, அருள், சமரசம், இறைவழிபாடு, தவம் முதலிய இல்லியங்களுக்கேற்பத் தமிழினைக் காணுகின்றார். பழங்கருத்துக்கள் புதுமெருகுடன் புதியனவற்றுடன் வந்துள்ளன.

கம்பதாசனும் தமிழும்

இவருடைய பாடல்களிலே தமிழ் சில அடைமொழிகளுடன் வருகின்றது. தமிழைப்பற்றிய தனிப்பாடல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. ‘தமிழ் அமுதம்’ என்ற பாடலிலே,

“தமிழன்றால் அமுதத்தின் ஊற்று - தமிழ்
தன்னைப் பழித்திடில் தமிழ்ப்புயற்காற்று
தமிழன்றால் இனிய கற்கண்டு - தமிழ்
தன்னைப் பழித்திடில் தமிழ் வெடிகுண்டு
தமிழன்றால் மாசற்ற தங்கம் - தமிழ்
தன்னைப் பழித்திடில் தமிழ் வெறிச்சிங்கம்
தமிழன்றால் குழந்தையின் உள்ளம் - தமிழ்
தன்னைப் பழித்திடில் தமிழ் கொடும் வெள்ளம்”

எனப் பழையும் புதுமையும் சேர்ந்த கருத்துக்களைக் கூறுயின்ஸார். மேலும் தமிழ் என்ற பாடலிலே, தென்றல் சுகம், தேனின் இனிப்பு, கன்னற் சுவை, கவிதையுளம், பொன்னின் ஓளி, பூவின் மணம், அன்பின் பயன் யாவும் “எமது ஆருயிர்த்தமிழோ அன்றோ” என்கிறார். மேலும், அழகான மயிலின் சாயல், குளிர்ந்த சந்திரன் ஓளி, நீலக்கடலின் முத்து, நெஞ்சையள்ளும் யாழ், கார்முகிலின் கருணை, பூமியினைப் படைத்த கடவுளின் திறன் முதலி யனவும் “ஞானச்சிகரமாகிய தமிழ் அன்றோ” என்கிறார்.

மேலும், குற்றமில்லாத தமிழ், மேன்மைத்தமிழ், ஆய்ந்ததமிழ், மதுரத்தமிழ், கன்னித்தமிழ் முதலிய பழைய அடைமொழிகளுடன் தமிழ் வந்துள்ளது.

ச.து. யோகியாரும் தமிழும்:

பாலபாரதி ச.து. சுப்பிரமணியயோகியார் தமிழ்ப் பற்றுமிக்கவர்: காளியம்மையிடத்து நீங்காத பக்தி கொண்டவர். தமிழ்நாட்டினைத் தமிழன்னையாகவே உருவகித்துத் தமிழ்க்குமரி என்ற தலைப்பிலே பாடியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக,

“பங்கயத்துக் குமரிமு னெப்பாதம் சேர்த்தாள்
பசும் முடிவேங்கடத்தைப் புனைந்தங்கார்த்தாள்
பொங்கிவரும் காவிரியை இடையில் கோத்தாள்
புரழுன்றும் கடற்கன்னி பணியப் பார்த்தாள்
மங்கலம் சேர்மே ஸெலம் ஸெலச் செங்கோவுற்றாள்
மலர் மொட்டுலங்கையெனும் மகளைப்பெற்றாள்
எங்கள் குலத் தெய்வம், தாய் - எமக்கு வீடு
இளமைகுன்றாக்கன்னி எங்கள் தமிழர்நாடு”

மேலும், “பசுந்தமிழ்நாடு”, “இளந்தமிழ் நாடாகிய இதற்கு எந்நாடும் ஈடு இல்லையென்கிறார்.

சிலப்பதிகார இசையிலே தவழ்ந்து திருக்குறளாகிய முப்பாலினை உண்டு, நடைபயின்று குற்றமில்லாத பக்திச் செல்வர்களான நாயன்மாரும், ஆழ்வார்களும் பாடியருளிய கற்கண்டு போன்ற இனிமையான திருப்பாடல்களாகிய மாலைகளை அணிந்து கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பனின் காவியமாகிய முடியினைத் தரித்து ஓய்யார நடைபோடும் “இனங் குமரி தமிழ்த்தாய்” எனத் தமிழன் ணையினை வாழ்த்துகின்றார்.

ஈடுஇணையற்ற என்றும் இளைய கன்னியும் உலகமாதாவுமான சக்தியின் கோலமாகவே காளியம்மன் உபாசகராகிய கவிஞருக்குத் தமிழ்நாடும் தமிழ்மொழியும் தோற்றுகின்றன. தமிழ்க்கன்னியைக் குலதெய்வமாகவே போற்றுகின்றார்.

ஹமீதும் தமிழும்:

நாஞ்சில் நாட்டு பழம்பெரும் தமிழ் முஸ்லிம் குடும்பத்தினரான கே.பி.எஸ். ஹமீத் (செந்தாமரை) தமிழ்ப்பற்றுள்ள கவிஞராவர். தென்குமரி பற்றிய ஐந்து பாடல்களிலும் ஆசிரியருக்குக் கண்ணித்தமிழே தென்குமரியாகக் காட்சியளிக்கின்றாள். எடுத்துக் காட்டாக,

“பகவிரவு நாள்மாதம் வருடமென்னும் பொய்க் கணக்கைப் பியத்தெறிந்து பினிமூப்பு பிறப்பிறப்பு மற்றுமுள்ள இகலோக சுகவீனம் எதுவுமற்ற காலமென்னும் எல்லையில்லாப் பெருவெளியின் எல்லையினைக் காட்டுவிக்கும் அகல்விளக்காய் அழிவறியா அசவிளாமை மாற்றகலா அழகுருவம் அடைந்தமர நிலைக்கன்னியாய் அனந்தம் சுகங்காட்டும் தென்கோடி முனைத்தேவாய்க் கொலுவீற்றிருக்கும் தென்குமரி புகழ் சொல்லாச் சொல்லுமொரு சொல்லாமோ!”

என்ற முதற் பாடலிலே கண்ணித் தமிழின் சிறப்பே நன்கு தெளிவாகின்றது. மேலும்,

“தென்றல்தந் துளத்தினடித்தளந் தொட்டுச் சுகந்தேக்கும் தென்குமரி புகழ் சொல்லாச் சொல்லுமொரு சொல்லாமோ”

என்பதிலும்,

“கடலுண்ட தமிழ்க் கண்டம் கண்டெடுத்த கண்மணி..”

என்பதிலுமிதே சுருத்தும் தொனிக்கின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட பெருங்கவிஞர்களைவிடப் பலர் தொடர்ந்து கவிபொழிந்து வருகின்றனர். அவர்களின் பாடல்களிலே பொதுவாக ஏற்கனவே கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. விரிவு அஞ்சி அவற்றினைக் கூறாது விடப்பட்டுள்ளது.

இயல் – VIII

இலங்கை

போது:

துமிழகத்தின் அயலிலுள்ள இலங்கையிலே பழங்காலம் தொட்டுத் தமிழர் வாழ்ந்துவருகின்றனர். பழைய காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களைப்பற்றி நன்கு அறியமுடியாது இருக்கிறது. சங்க காலத்திலே வாழ்ந்த ஈழத்துப் பூத்தேவனார் என்ற புலவர் பாடிய ஏழு பாடல்கள் சங்கநூல்களிலே காணப்படுகின்றன.

இதன்பின், மத்திய காலத்திலும், பின்னரும் ஈழநாட்டிலே வாழ்ந்த புலவர்கள் பலரைப் பற்றி அறியக் கூடியதாயிருக்கின்றது. இலங்கையின் வடபகுதியிலே கிபி. 13ம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் இராச்சியம் தோன்றி கிபி. 17ம் நூற்றாண்டு முற்பகுதி வரை நிலவிற்று. இவ்விராச்சியத் தினை ஆண்ட தமிழ் மன்னர்கள் தமது தாய்மொழி யினைக் கண்ணுங்கருத்துமாகப் போற்றி வந்தனர். சமகாலத்தமிழகத்திலே பாண்டியப் பேரரசுவீழ்ச்சியுடன் (கிபி. 14ம் நூற்றாண்டு முற்கால் பகுதி) நெடுங்காலமாகத் தமிழ் பெற்றிருந்த தமிழரசர் ஆதாவினை இழந்தது. இக்காலத்திலே ஈழநாட்டிலே நிலவிய தமிழிராச்சியத்திலே தமிழ் பழைய காலம் போலப் போற்றப்பட்டு வந்தமை குறிப்பிடற்பாலது. சமகால இலங்கையிலே நிலவிய சிங்களா

அரசுகளிலும் தமிழ் போற்றப்பட்டமை ஈண்டு கவனித்தற்பாலது. போத்துக்கேயர் (1621 - 1658), ஓல்லாந்தர் (1658 - 1796), ஆங்கிலேயர் (1796 - 1948) ஆட்சிக்குப்பட்டிருந்த காலத்திலும் தமிழ் தொடர்ந்து வளர்ந்துவந்தது. குறிப்பாக ஓல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்திலே சிறந்த தமிழ்ப்புலவர்கள், கல்விமான்கள் தோன்றினர். இவர்கள் ஈழத்தின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள். காலப்போக்கிலே, மலையகத்திலும் குறிப்பிடத்தக்க கவிஞர்கள் தோன்றியுள்ளனர். சுதந்திரத்தின் பின் மேலும் தமிழ் வளர்ந்து வருகின்றது.

சமகாலத் தமிழகத்திலே தமிழினைப் புலவர் போற்றியவாறு ஈழத்துப் புலவர்களும் போற்றிவந்தனர்: அடைமொழிகள் வைத்துச் சிறப்பித்து உள்ளனர். ஆனால் அங்கு தமிழைப்பற்றி நிலவிய கருத்துக்கள், கற்பணைகள் இங்கு நிலவாவிட்டனும் அவற்றின் தாக்கம் ஒரளவு ஏற்பட்டிருந்தது. ஈழத்துப் புலவர்கள் தமிழோடு பயன்படுத்திய அடைமொழிகளைக் காலமுறைப்படி குறிப்பிடலாம். கி.பி. 14ம் நூற்றாண்டிலே தம்பதேனியாவைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிசெய்த சிங்கள மன்னான மூன்றாம் பராக்கிரமபாகுவின் அவையினை அலங்கரித்த போசராச பண்டிதர் எழுதிய சர்சோதிமாலையின் பாயிரத்திலே தண்டமிழ் என்ற சொற்றொடர் வருகின்றது. சிங்கள வேந்தன் தண்டமிழின் சிறப்பினை உணர்ந்திருந்தான் என்பது குறிப்பிடற்பாலது.

யாழிப்பாணத் தமிழ் அரசுக்காலத்திலே வாழ்ந்த புலவர்கள் பயன்படுத்திய முத்தமிழ், பன்னுசெந்தமிழ் (சேகராசசேகர மாலை), விரிதமிழ், ஆசறுதமிழ், முத்தமிழ், ஒப்பிலாமுத்தமிழ், பாவியல் தமிழ் (தக்கின கைலாச புராணம்), வடிக்கும் தமிழ் (கோணேசர் கல்வெட்டு), முத்தமிழ், செந்தமிழ், தண்டமிழ்,

பண்ணாரும் தமிழ், தெள்ளுதமிழ் (கண்ணகி வழக்குரை காவியம்), பெட்டுடைய தமிழ், தெள்ளுசெந்தமிழின் தீஞ்சுவை, தீந்தமிழ், மீயுயர்தமிழ் (பரராச சேகரம்), தென்திசைத்தமிழ் (இரகுவம்சம்), நலம்பெறுதமிழ் (வையாபாடல்), பன்னுதமிழ், முத்தமிழ் (வையாபாடல்) முதலியவற்றினைக் குறிப்பிடலாம். சமகாலத் தென்னிந்தியத் தமிழகத்திற் போன்று வடமொழியும் போற்றப்பட்டது. அகத்தியமுனிவர் நன்கு போற்றப் பட்டார்; எடுத்துக் காட்டாக மருத்துவ நூலான பரராச சேகரத்திலே “தீந்தமிழாராய்ந்திலக்கணம் வகுத்த, செய்தவத்துயர் முனிவன்” என அவர் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளார்.

போத்துக்கேயர், டச்சக்காரர் காலத்திலே வாழ்ந்த தமிழ்ப்புலவர்களின் நூல்களிலே செந்தமிழ் (ஞானப்பள்ளு), நல்லிசை நாடகமியலின் தமிழ் (திருச்செல்வர் காவியம்), நற்றமிழ், செந்தமிழ், இசைத்தமிழ் (சிவராத்திரிப் புராணம்), தண்டமிழ் (ஏகாதசிப்புராணம்), சொற்பயில் கோவைச் செழுந்தமிழ்), முத்தமிழ், விதிக்கின்ற முத்தமிழ், தொடைத்தமிழ், அருந்தமிழ், சீரினங்கும் தமிழ், வடிதமிழ், பண்ணிற்சிறந்த தமிழ், ஆய்தமிழ், (சின்னத்தம்பிப் புலவர்), முத்தமிழ், செந்தமிழ் (வரத பண்டிதர்) முதலியவற்றினைக் குறிப்பிடலாம்.

ஆங்கிலேயர் காலத்திலும், சுதந்திரகாலத்திலும் வாழ்ந்த புலவர்களின் பாக்களிலே தப்பருந்தமிழ் (இளசைப் புராணம்), நீணிலையாயதமிழ் (சிவசம்புப்புலவர்), சொல்லுதமிழ், விழுத்தமிழ் (சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை), வண்டமிழ், தென்றமிழ், முத்தமிழ், செம்மைத் தமிழ், சங்கத்தமிழ் (சி. கௌலாசபிள்ளை), சுவைகெழு தமிழின் பல்வம் (வித்துவான் சிவானந்தையர்), கொழிதமிழ், இனியதமிழ்,

அணிவளர்தமிழ், ஆய்ந்த தமிழ் (மக. வேற்பிள்ளை) எனப்பல வருவனவற்றினைக் கவனிக்கலாம்.

ஆங்கிலேயர் காலத்திலே வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத் தமிழறிஞரிலே ஆறுமுகநாவலர் மிகமுக்கியமானவர். சைவத்தினையும், தமிழினையும் யாழ்ப்பாணத்திலே மீண்டும் நன்னிலைக்குக் கொண்டுவந்தவர்களிலே மிகக் குறிப்பிடத் தக்கவர். அவருடைய தொண்டுகள் ஈழத்தில் மட்டுமென்றித்தமிழகத்திலும் நன்கு நடைபெற்றன. அவரும் கவிதை ஆற்றல் மிக்கவர். ஆனால் இலகுவான வசனநடையினைக் கையாண்டும், சொல்விருந்தாற்றியும் தமிழிற்குப் பெருந்தொண்டாற்றினார். இவர் முற்பட்டகால சைவஞானிகள் போன்று தமிழையும் வடமொழியையும் தெய்விக மொழிகளாகப் போற்றியவர். தமது நூல்களிலே வடசொற்களைச் சரளமாகக் கையாண்டுள்ளார். இதற்குச் சமகால யாழ்ப்பாண, தென்னிந்திய மொழி, சமயச் சூழ்நிலைகாரணமாயிருந்தன எனலாம்.

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை (1872 - 1929) தமிழபிமான மகத்துவம், தமிழ்ப்பாசையின் மகத்துவம் பற்றிப் பாடியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாகப் பின்னையது பற்றி வரும்,

“தேனேர் சுவைகுலாவுஞ் செந்தமிழாகும்பாசை
தானேதனக்கு நிகர் சாற்றுப் புகழ்த் தொன்னுவின்
ஞானாகரமுநிறை நாற்பாசையதன்சீர்
நானோ சொலவழியேன் நாடுமதை நன்பர்களே”

என்ற பாடலைக் குறிப்பிடலாம். சமகால தென்னிந்தியத் தமிழகப்பிலவர் போன்று இவரும் தமிழ்பற்றித் தனிப்பாடல் பாடியுள்ளார். ஈழத்து முத்தமிழ்வித்தகரும், யாழ் நூலாசிரியருமான விபுலானந்த அடிகள் இயற்றிய பாடல்களிலே தமிழ்பற்றிய குறிப்புகள் வருகின்றன.

சமகால இந்தியத் தமிழ்ப்புலவர் போன்று இவரும் தமிழ்த்தாய் வணக்கம் செய்துள்ளார். இதிலே வரும்,

“அந்திவண்ணன் ஐந்தினை நூல் அருளமுதப் பொருள் புளைந்த செந்தமிழுக்கொப்பாகச் செப்பவொரு மொழியுள்தோ? மந்திரமே! கலைக்கடலே மாதவமே! அடிச்சிறியேன் சிந்தையெனும் கமல மலர் சேர்ந்திருந்த சீமாட்டி”

எனும் அடிகளைக் குறிப்பிடலாம். மேலும் மஹாலஷ்மி ஸ்தோத்திரத்திலே,

“ஊழிதோறுழி தோறுலவுக நற்றமிழ்நாடு வாழிய செந்தமிழ்ரிஞர் வாழிய”

எனவும், ‘செம்மொழி நற்றமிழ்ப்புலவ’ எனவும் வஸ்மிபுலவரை விளித்துக் கூறியதாகக் கூறுகிறார். ‘மட்டுரர் செந்தமிழ்ப்பாடல்’, திருத்திய தமிழ், தெய்வத்தமிழ், திருமலிதமிழ், பழந்தமிழ், பொலிந்த முத்தமிழ், பழுத்ததமிழ் முதலிய பலவற்றினையும் குறிப்பிடலாம்.

நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப்புலவர் தமிழ்ப்பற்று மிக்கவர். அவருடைய தமிழ்ப்பற்றிற்கும், ஈடுபாட்டிற்கும் எடுத்துக்காட்டாக நாமகள் புகழ்மாலை என்ற நூலி னைக் குறிப்பிடலாம். நாமகளின் புகழைப்பாடுவதிலே தமிழின் புகழையே புலவர் பாடியுள்ளார். தமிழ்த்தாயே அவருக்கு நாமகளாகக் காட்சியளிக்கின்றாள். சிலபாடல் களிலே பழந்தமிழின் சாயல் நன்கு பிரதிபலிக் கின்றது. புதிய போக்கும் காணப்படுகின்றது.

செந்தமிழ்ச் செல்வி வழிபாடு என்ற பாடலிலே

‘செந்தமிழ்ச் செல்வியைத் தாமரையாட்டினைத் தென்போதியச் சந்தனச் சோலையினேழிசை கூவுந்தனிக்குயிலைச் சிந்தையிற் பூத்துச் செந்நாவிற் பழுத்துச் செவிப்புலத்தே வந்து கனியும் பனுவற் பிராட்டியை வாழ்த்துவமே’

எனக் காப்புக் கூறித் “தொன்மையும் புதுமையும் மென்மையுந் தெய்வத்தன்மையு நிரப்பியெழுமையும் தொடர்ந்து... இனிக்கும் அமிழ்துறந்ததெய்வத் தமிழ்மொழியனர்த்த”ப் புலவர்களை “வம்மின்புலவீர்! என அழைக்கின்றார். தொடர்ந்து நாமகள் புகழ் சூறுவதிலே தமிழின் சிறப்புகளை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

திருப்பள்ளியெழுச்சிப்பாடலிலும் தமிழின் சிறப்பு நன்கு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. அது புத்துணர்ச்சிக்குத் தூண்டுகோலாகவும் அமைந்துள்ளது. தமிழ்க்கல்வி, தமிழ்த்தெய்வவழிபாடு மீண்டும் நிலைபெற வழிகோலப் படுகின்றது. “என்னிதயத் துறை முத்தமிழ்க்கடலே! இன்னமுதே! ப்ள்ளியெழுந்தருளாயே” எனவரும் அடிகளிலே புலவரின் தமிழ்ப்பற்றுமிகத் தெளிவாகின்றது. வருகைப்பத்திலே, நாமகளாம் தமிழ்த் தெய்வத்தினையே தொடர்ந்து துதிக்கின்றார்.

“தன்டாப்பெருமைத் தமிழகத்துத் தாயே வருக வருகவே சங்கப்புலமைத் தமிழ்க் கடற் தலைவி வருக, வருகவே”

“அன்னேவருக, மெய்ந்நாவினமுதே வருக, வாருயிர்கட்ட கறிவேவருக அறிவிலெழுமன்பே வருக’ அன்புதரும் பொன்னே வருக... வியனுலகில்

தன்னேரிலாத் தமிழகத்துத்தாயே வருக வருகவே”

போன்ற பகுதிகள் குறிப்பிடற்பாலன. பொதிய மலையுடனும், அகத்தியரோடும் தமிழினை முன்னைப் புலவர் போன்று தொடர்புபடுத்திக் கூறுகின்றார். “தென்பொதியமலையிலுறை கும்பழுனி மடியில் வளர், செந்தமிழ்க்குலதெய்வமே” எனப் பிறிதோர் பாடலிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். முத்தமிழ்ச்செல்வி, அழிவிலா அருந்தமிழ்த்தாய், செய்ய தமிழ் பெருமாட்டி, தமிழ்த் தெய்வம், ஆதித்தமிழ்த் தெய்வம் எனப்பலவாறு நாமகளைப்போற்றுகிறார்; தமிழ்னையே

குறிப்பிடுகிறார். சிலவகையிலே, தென்னிந்திய தமிழ்ப்புலவரையும் இவரின் தமிழ்ப்பற்று விஞ்சிவிட்டது எனலாம்.

சமுத்துப் பல்கலைக்கழகத்திலே பல்லாண்டுகள் தமிழ்ப்பேராசிரியராகக் கடமையாற்றிய கலாநிதி க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் கவிதையாற்றல் நிறைந்தவர்; தமிழ்ப்பற்று மிக்கவர். தூவுதும் மலரே என்ற கவிதைக்குத் தமிழ்த்தாய் வணக்கம் கூறியுள்ள பகுதி ஒன்று குறிப்பிடற்பாலது.

“மன்புலவர் தொழுதேத்த மருவினியவனப்புடனே தொன்மைநெறிபிறழாது சொலற்கரிய நடைசெறிந்து மன்பதைகள் நவிலுதற்குவளமை மிகு செம்மையுடன் இன்னுலகின் பலமொழிகள் இருந்தவிடம் தெரியாது பன்னவுமே மறைந்து செலப்பகரரிய சீர்மலிந்து துன்னிநின்று துலங்கிடுமெம் துகளில்லாத் தமிழன்னாய்”

எனவருவது பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையின் தமிழ்த்தாய் வணக்கத்தினை நினைவுட்டினாலும், சிறப்புடன் மினிர்கின்றது.

சமுத்தமிழின் வரலாற்றினையும், சிறப்பினையும், மொழி உரிமைப்போராட்ட த்தினையும் சோமசுந்தரப்புலவரின் மகனான பண்டிதர் சோ. இளமுருகனார் செந்தமிழ்ச் செல்வம் என்ற நூலிலே நன்கு எடுத்துக்கூறியுள்ளார். தந்தையின் தமிழ்ப்பற்றினை விஞ்சும் வகையில் பாடியுள்ளார். சமகாலத் தமிழக மொழியுரிமைப் போராட்டங்களின் தாக்கமும் இந்துவிலே காணப்படுகின்றது.

புலஸ்.தாலுத் என்றும் முஸ்லிம் ஆசிரியர் தமிழனங்கு என்னும் பாடவிலே தமிழின் சிறப்புகளைக் குறிப்பிடுகிறார். எடுத்துக்காட்டாக,

“வண்ணத்தமிழனங்கே! அமிழ்தோ! இன்பில்
வார்த்திட்ட சூடுவத்தேனே! கனியின்சாரே!

போன்ற வரிகளைக் குறிப்பிடலாம். இம்முஸ்லிம் புலவரின் தமிழ்ப்பற்றிலே பாரதி தாசனின் தமிழ்ப்பற்றுத் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றது.

மொழியிருமைப்போராட்டங்கள் தமிழகத்திலே போன்று ஈழத்திலும் அன்மைக்காலத்திலே நடைபெற்று வந்துள்ளன. 1961லே தமிழரிமை பெறுதற்காக தமிழ்மக்கள் அறப்போர் நடாத்தினார். அப்போது யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர் சங்கச்சார்பிலே தமிழ் எங்கள் ஆயுதம் என்ற கவிதைத் தொகுதி வெளிவந்தது. இதிலே 36 ஆசிரியர்களுடைய 37 பாடல்கள் இடம் பெற்றன. இவையாவும் தமிழின் சிறப்பைக் கூறுவனவாகவும், தமிழரிமை நிலைநாட்டத் தமிழரைத் தட்டியெழுப் புவனவாகவும் அமைந்துள்ளன. எனவே, தமிழ் பற்றிய முன்னைய கருத்துக்களின் தொகுப்பாகவும் மினிர்கின்றன. குறிப்பாகப் பாரதி, பாரதிதாசன், நாமக்கல் கவிஞர் முதலி யோரின் கருத்துக்கள் ஆங்காங்கே விரவி வந்துள்ளன. புதிய கருத்துக்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதையிலே தமிழ்பற்றிய கருத்துக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக,

“அறப்போர்க்குப் பாசறையும் அமைத்துவிட்டோம்
அன்னைமொழிக்கு எங்களுயிர் அளித்துவிட்டோம்”,

“தமிழே வாழ்க்கை தமிழே நினைவு
தமிழே கனவு தமிழே உணவு
தமிழே ஆவி தமிழே ஆக்கை
தமிழர் தாய்ப்பனி - தமிழ்ப்பனியேயாம்
தமிழ் மரநிழலே சொர்க்கம் நமக்கு”,

“உயிரீந்தும் தமிழ்க்காப்போம்”,

“உன்னெப்போல எனக்கோர் உன்னதமொழியிந்த உலகந்தனில் உண்டோ?”,

“கன்னித் தமிழே கண்கண்ட கல்வித் தெய்வம்”.

“தெய்வத்தமிழில் பிறந்தோமடா
தெய்வத்தமிழில் வளர்ந்தோமடா
தெய்வத்தமிழின் பணிபுரிதல்
தெய்வம் தந்த செல்வமடா”

முதலியனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

இலங்கையில் வெளிவரும் தினப்பத்திரிகைகள், வாரவெளியீடுகள், சஞ்சிகைகள், சிலவற்றிலும் தமிழின் சிறப்புப்பற்றிய கவிதைகள், கட்டுரைகள், வெளிவந்துள்ளன.

உலக அறிவு அரங்கிலே தமிழின் சிறப்பினை எடுத்துக்கூறுவதிலே முன்னின்றவர்களில் இலங்கையரான தவத்திரு எக்ஸ். எஸ். தனிநாயக அடிகளின் அரும் பெருந்தொண்டுகளைத் தமிழுலகம் மறக்கமுடியாது. பலமொழிப் புலமைவாய்ந்த அடிகளார் உலகின் பலநாடுகளுக்கும் தமிழ்த்தாது சென்று வந்தனர். உலகத்தமிழாராய்ச்சி மகாநாடுகளும், நிறுவனங்களும் தோன்றுதற்கு மூலகாரணமாக விளங்கியவர்களில் நன்கு குறிப்பிடத்தக்கவர்; “தமிழே பக்தியின் மொழி” யென எங்கும் முழங்கியவர்.

இவ்வாறு ஈழத்தமிழர் தமிழிற்குப்பல அடைமொழிகள் வைத்து போற்றியுள்ளனர். இந்தியாவிலே வாழும் தமிழரிலும் பார்க்கத் தமிழ்ப்பற்றிவிவர்கள் சற்றும் குறைந்தவர்கள் அல்லர். பழைய தமிழ்மரபிற் சில அம்சங்கள் இன்றும் யாழ்ப்பாணத் தமிழிலே நிலவுவதாக இந்தியத் தமிழறிஞரும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர்.

சமகாலத்தில் பல கவிஞர்கள் செந்தமிழின் சிறப்புப்பற்றி பாடியுள்ளனர்: பாடி வருகின்றனர். தென்னிந்தியாவிற் போன்று ஈழத்திலும் தமிழ் மொழியுரிமைப்போராட்டங்கள் நடைபெறும்போது தமிழைப்பற்றி ஆவேசத்துடன் கவிஞர் பாடி வருகின்றனர். பொதுப்பட நோக்கும்போது தமிழர் மற்றைய மொழிகளை வெறுக்காது, தமது தாய்மொழியினைப் போற்றிவந்தனர் என்பது புலப்படும்.

இயல் - IX

முடிவுரை

சங்ககாலம் தொட்டு இக்காலம்வரை தமிழகத்திலும், ஈழநாட்டிலும் தமிழினைத் தமிழர் எவ்வாறு போற்றிவந்தனர்; வருகின்றனர் என்பது பற்றி இதுவரை பல்வேறு மூலங்களிலிருந்து எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தமிழ் என்ற பதம் தமிழ்மொழி, தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்நாடு, அகப்பொருள், இனிமை, நீர்மை, சைவ, வைஷ்ணவப் பக்திப் பாடல்கள், சிவம், அமுதம் முதலிய பலபொருட்களிலே வந்துள்ளது. காலத்தின் போக்கிற்கும், சூழ்நிலைக்கும் ஏற்பத் தமிழர் தமிழினைப் பலவாறு நோக்கினர். தமிழ் என்ற சொல்லினைப் பலவாறு அடைமொழிகளாலும், உருவகங்களாலும், உவமை களாலும் போற்றிவரலாயினர். தாம் விரும்பும் பொருளாகவும், இலட்சியமாகவும், வழிபடும் தெய்வமாகவும் கண்டனர்; வழிபட்டனர். கண்ணிப் பெண்ணாகவும், தாயாகவும் தமிழினைக் கண்டனர்; களிப்புற்றுப் போற்றினர். அரசனாகக் கண்டனர்; முத்திக்கனியாகவும், முழுமுதற் கடவுளாகவும் கண்டனர்; குலதெய்வமாக வணங்கினர்; மனமுவந்து போற்றினர்; தமது உயிராகவே கண்டு உவகையுற்றனர். மேலும், தமிழ் காலத்திற்கேற்றவாறு வளரவேண்டும்; பலநாட்டவரும்

போற்றவேண்டும்; உலகமொழியாக வேண்டும் என விரும்பினர்; கனவு கண்டனர்; செயலாற்ற முற்பட்டு வந்தனர்; வருகின்றனர்.

காலம்தோறும் தமிழ்ப்பற்று வளர்ந்தவாறும், அதற்கான சூழ்நிலையும் இடையிடையே சுட்டிக்காட்டப் பட்டுள்ளன. உலகிலே நிலவும் பலமொழிகளைப் பேசும் மக்களிலே தமிழரைப் போன்று வேறு எவராவது இவ்வாறு தமது மொழியினை மேற்குறிப்பிட்டவாறு போற்றிவந்தமையினைக் காணுதலரிது. இன்றும் தாய்மொழி அவர்களின் உள்ளங்களைத் தொடும், உணர்ச்சிகளைக் கிளரிவிடும் காரணியாக இருந்து வருகின்றது. சமகாலத்திலே தமிழர்கள் ஓரளவு சூட்டமாகவோ, சூறிப்பிடத்தக்க அளவு தொகையின் ராகவோ எவ்வெவ்விடங்களிலே வாழ்ந்தாலும் தாய்மொழி அவர்களின் உள்ளத்தினைப் பிணிக்கும், ஒற்றுமைப்படுத்தும் பிரதான காரணிகளில் ஒன்றாம். இதனை வரலாற்று ரீதியிலே நோக்கி ஆய்வதற்கும் இக்கட்டுரைகள் உதவியாகவிருக்கும்.

உசாத்துணை

அ. முலநால்கள்

1. சங்ககாலம்

புறநானாறு 1ம், 11ம் பாகங்கள் ஒளவைதுரைசாமிப் பிள்ளை உரையுடன் சென்னை, 1960, 1956.

அகநானாறு

- 1) களிற்றுயானைநிரை - நாவலர் ந. மு. வேங்கடசாமி
- 2) மணிமிடைபவளம் - நாட்டார், ரா. வேங்கடாசலம்
- 3) நித்திலக்கோவை - பிள்ளை உரையுடன்,
சென்னை, 1961.

குறுந்தொகை, பெருமழைப்புலவர், பொ, வே, சோமசுந்தரனார் உரையுடன் சென்னை, 1961.

ஐங்குறுநாறு, பெருமழைப்புலவர், பொ. வே. சோமசுந்தரனார் உரையுடன் சென்னை, 1961.

பரிபாடல், பெருமழைப்புலவர், பொ. வே. சோமசுந்தரனார் உரையுடன், சென்னை, 1961.

நற்றினை, அ. நாராயணசாமி ஐயர் உரையுடன், சென்னை, 1952.

பதிற்றுப்பத்து, ஒளவை சு. துரைச்சாமிப்பிள்ளை உரையுடன், சென்னை, 1950.

கலித்தொகை, நச்சினார்கினியர் உரையுடன், சென்னை, 1938.

பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், முதலாம், இரண்டாம், பகுதிகள், பொ. வே. சோமசுந்தரனார் உரையுடன், சென்னை, 1956.

தொல்காப்பியம், எழுத்தத்திகாரம், சென்னை.

தொல்காப்பியம், சொல்லத்திகாரம், சேனாவரையர் உரையுடன், சி. கணேசையர் பதிப்பு, சுன்னாகம், 1938.

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், 1ம், 11ம் பகுதிகள், சென்னை, 1916.

2. சங்ககாலத்தினை அடுத்தகாலம்

சிலப்பதிகாரம், நாவலர் நாமு. வேங்கடசாமி நாட்டார் உரையுடன், சென்னை, 1968.

மணிமேகலை, ஒளவை துரைசாமிப்பிள்ளை உரையுடன், சென்னை, 1946.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், சென்னை.

3. பல்லவர் - பாண்டியர் காலம்

திருஞானசம்பந்த சவாமிகள் தேவாரப்பதிகங்கள், மூஶீவைகுண்டம், 1971.

திருநாவுக்கரச சவாமிகள் தேவாரப்பதிகங்கள், திருப்பனந்தாள், 1949.

சந்தரமூர்த்தி சவாமிகள் தேவாரத்திருப்பதிகங்கள்:

1ம் திருமுறை, தருமபுரம், 1953.

2ம் திருமுறை, தருமபுரம், 1954.

3ம் திருமுறை, தருமபுரம், 1955.

திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் 4ம் திருமுறை, தருமபுரம், 1957.

திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் 5ம் திருமுறை, தருமபுரம், 1961.

திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் 6ம் திருமுறை, தருமபுரம், 1963.

சந்தரமூர்த்தி சவாமிகள் தேவாரம் 7ம் திருமுறை, தருமபுரம், 1964.

திருக்கோவையார் பேராசிரியர் உரையுடன், திருப்பனந்தாள், 1952.

திருவாசகம், கா. சுப்பிரமணியம்பிள்ளை உரையுடன், சென்னை.

திருமந்திரம், 1, 11ம் பகுதிகள், சென்னை, 1957.

நாலாயிரத்தில்லிய பிரபந்தம், இரங்கசாமி முதலியார் அன் சன்ஸ் சித்தாத்ரி, வரு.

களவியல் என்னும் இறையனாரகப் பொருளுரை, சென்னை, 1939.

பாண்டிக்கோவை, சென்னை, 1957.

பதினொராம் திருமுறை, பூஷைவகுண்டம், 1963.

பிங்கல நிகண்டு, சென்னை, 1917.

முத்தொள்ளாயிரம், காரைக்குடி, 1943.

பாரதவெண்பா, சென்னை.

நந்திக்கலம்பகம், சென்னை, 1955.

4. சோழப்பேரரசு காலம்

சீவகசிந்தாமணி நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன், 1, 11ம் பாகங்கள், சென்னை, 1942.

சூலாமணி, சென்னை, 1954.

கம்ப இராமாயணம் 1 - 6 காண்டங்கள், சென்னை, சுபானு, வருஷ, 1935, 1936, 1957, 1945, 1948.

திருத்தொண்டர் பெரிய புராணம் 1 - 7 பகுதிகள், சென்னை, 1937, 1940, 1943, 1949, 1950, 1953.

கந்தபுராணம் 1, 11ம் பாகங்கள், ஆறுமுகநாவலர் பதிப்பு, சென்னை, 1935.

திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு, பூஷைவகுண்டம், 1964.

பதினொராம் திருமுறை, பூஷைவகுண்டம், 1963.

மூவருலா, அடையாறு, 1946.

கல்லாடம் உரையுடன், சென்னை, 1963.

தக்கயாகப்பரணி, உரையுடன், சென்னை, 1930.

வீரசோழியம், உரையுடன், சென்னை, 1946.

சரஸ்வதி அந்தாதி, சென்னை, ஈஸ்வர.

நளவெண்பா, சென்னை, 1929.

சட்கோபரந்தாதி, சென்னை, 1934.

பெருந்தொகை, மு. இராகவஜயங்கார் தொகுப்பு, மதுரை, 1935 - 36.

சித்தாந்த சாத்திரம் உரையுடன், சென்னை, 1934.

பேரகத்தியத்திரட்டு, பவானந்தம்பிள்ளை தொகுப்பு, சென்னை.

5) பாண்டியர் - நாயக்கர் காலம்

மகாபாரதம், வில்லிபுத்தூராழ்வார், சென்னை, 1916.

வில்லிபாரதத்திறவுகோல், கரு. கணபதிஜூயர், மதுரை, 1940.

திருப்புகழ், முருகவேள் பன்னிருதிருமுறை, தொகுதி 1-6 வரை, சென்னை.

கந்தரலங்காரம், கந்தரலங்காரச் சொற்பொழிவுகள், கிவா. ஐகந்நாதன்.

கந்தரனுபூதி, மதுரை, 1957.

ஸ்ரீகுமரகுருபரசுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டு, சென்னை, 1939.

திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணம், பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி) சென்னை, 1927.

திருவிளையாடற்புராணம் (பரஞ்சோதிமுனிவர் இயற்றியது) 1 - 111 காண்டங்கள், 1927, 1928, 1931.

திருவாஞர்க்கோவை, சென்னை, ஈசுர வரு.

மதுரைச் சொக்கநாதர் தமிழ்விடுதாது, சென்னை, 1932.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டு, சென்னை, 1916.

திருக்குற்றாலக்குறவஞ்சி, சென்னை, 1968.

சீகாளத்திப்புராணம், சென்னை, 1920.

அம்பிகாபதி கோவை, சென்னை.

குலோத்துங்கசோழன்கோவை, சென்னை.

அழகர்கலம்பகம், சென்னை.

திருக்காளத்தி நாதருலா, சென்னை.

காஞ்சிப்புராணம், 1ம் காண்டம், சிவஞானசுவாமிகள், 11ம் காண்டம், கச்சியப்பமுனிவர், சென்னை, 1940.

தனிப்பாடற்திரட்டு, 1-4 பாகங்கள், சென்னை.

6. ஆங்கிலேயர் காலமும் சுதந்திர காலமும்

திரிசிபுரம்பூர்மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை பிரபந்தத் திரட்டு, சென்னை, 1926.

இராமலிங்கசுவாமிகள் திருவருட்பாத்திருமுறை, சென்னை, 1928.

சுந்தரம்பிள்ளை, பி. மனோன்மணியம், சென்னை, 1950.

பாரதிநூல்கள், சென்னை, 1954.

பாரதிதாசன் இசையமுது, 1, 11ம் பகுதிகள், சென்னை.

பாரதிதாசன் கவிதைகள், சென்னை, 1950.

பாரதிதாசன் அழகின் சிரிப்பு, சென்னை, 1947.

பாரதிதாசன், தமிழியக்கம், சென்னை, 1947.

சி. தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, மலரும் மாலையும், சென்னை, 1951, 1960.

யோகி சுத்தானந்த பாரதியார், தமிழ்க்கனல், சென்னை.

நாமக்கல் வெ. இராமலிங்கம்பிள்ளை, சங்கொலி, சென்னை, 1953.

நாமக்கல் வெ. இராமலிங்கம்பிள்ளை, தமிழன் இதயம், காரைக்குடி, 1942.

நாமக்கல், வெ. இராமலிங்கம்பிள்ளை, தமிழ்த்தேன், சென்னை.

கம்பதாசன் கவிதைகள், சென்னை, 1960.

பாலபாரதி ச. து. சுப்பிரமணியயோகி, தமிழ்க்குமரி, சென்னை, 1963.

தென்குமரிக்கவிதைகள் திருச்சி, 1958.

7. இலங்கை

நடராசா, எவ். எக்ஸ். வி 'தொகுப்பாசிரியர்) ஈழத்துத் தமிழ் நூல்வரலாறு, கொழும்பு, 1970.

சுதாசிவம், ஆ., (தொகுப்பாசிரியர்) ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக்களஞ்சியம், கொழும்பு, 1966.

சின்னத்தம்பிப்புலவர், கரவைவேலன் கோவை, யாழ்ப்பாணம், 1935.

செகராச்சேகரன், செகராச்சேகரமாலை, யாழ்ப்பாணம், 1942.

அரசுகேசரி, இரகுவம்சம், சென்னை.

போசராசபண்டிதர், சர்சோதிமாலை, யாழ்ப்பாணம், கரவரு.

வரதபண்டிதர், சிவராத்திரிப்புராணம், யாழ்ப்பாணம், 1971.

வையாபாடல், யாழ்ப்பாணம், 1921.

செகராச்சேகரன், தக்கின கைலாச புராணம், சென்னை, 1887.

அருள்செல்வநாயகம் (தொகுப்பாசிரியர்) விபுலானந்தத் தேன், சென்னை, 1956.

விபுலானந்தக்கவிமலர், யாழ்ப்பாணம், 1965.

நவாலியூர் சோமசந்தரப்புலவர், நாமகள், புகழ்மாலை, யாழ்ப்பாணம், கர. வரு.

தனிப்பாடற்றிரட்டு, 4ம் பகுதி, சென்னை, 1964.

பண்டிதர், சோ. இளமுருகனார், செந்தமிழ்ச்செல்வம், யாழ்ப்பாணம், 1957.

�ழத்துக்குழுஉஇறையனார், தூவுதும் மலரே, யாழ்ப்பாணம், 1962.

அப்துல்ஸமது, அ.ஸ., (தொகுப்பாசிரியர்), முற்றத்துமல்லிகை, கொழும்பு, 1964.

யாழ்ப்பாணம் கவிதைகள், கவிதைக்கன்னி, பருத்தித்துறை, நந்தன ஆண்டு.

வித்துவான் வேந்தனார், கவிதைப்பூம்பொழில், யாழ்ப்பாணம், 1964.

ஸழத்துப் பாரதியார் கவிதைகள், முதற்பாகம், யாழ்ப்பாணம், 1970.

தில்லை சிவன் கவிதைகள், தாய், கொழும்பு, 1969.

காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை, தேனாறு, 1968.

தமிழ் எங்கள் ஆயுதம், யாழ்ப்பாணத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்க வெளியீடு, பருத்தித்துறை, 1961.

ஆ. போதுநால்கள்

கைலாசபதி, க.(1) ஓப்பியல் இலக்கியம், சென்னை, 1978

கைலாசபதி, க.(2) அடியும் முடியும், சென்னை 1970.

கைலாசபதி, க.(3) பன்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வளமும், சென்னை, 1966.

சாமி வேலாயுதபிள்ளை (தொகுப்பாசிரியர்), மொழி அரசி முதற்பாகம், தெய்வத்தமிழ்மாலை, தஞ்சை, 1947.

சுப்பிரமணியபிள்ளை, கா., இலக்கியவரலாறு 1ம் 11ம் பாகங்கள், சென்னை.

செயராமன், ந. வீ., தூது இலக்கியங்கள், சென்னை, 1965.

செல்வநாயகம், வி., தமிழ் இலக்கியவரலாறு, யாழ்ப்பாணம், 1965.

சிற்றிலக்கியச் சொற்பொழிவுகள், 1-6 மகா நாடுகள், சென்னை, 1958 - 1964.

சூரியநாராயணசாஸ்திரியார், வி. கோ., தமிழ்மொழி வரலாறு, 1931.

பாலசுப்பிரமணியன், சி., தமிழிலக்கியவரலாறு, சென்னை, 1970.

மயிலைசீனிவேங்கடசாமி, (தொகுப்பாசிரியர்), சாசனச்செய்யுள் மஞ்சரி, சென்னை, 1959.

ராகவையங்கார், மு., சாசனத்தமிழ் கவிசரிதம், மாணாமதுரை, 1958.

வரதராசன், மு., தமிழிலக்கியவரலாறு, தில்லி, 1978.

வித்தியானந்தன், 1) தமிழர் சால்பு, கண்டி, 1954.
2) இலக்கியத்தென்றல், கண்டி, 1953.

வேலுப்பிள்ளை, ஆ., தமிழிலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், சென்னை, 1978.

வையாபுரிட்டில்ளை, எஸ்., 1) தமிழிலக்கிய சரிதத்தில் காவியகாலம், சென்னை, 1957.

2) தமிழ்ச்சுடர்மணிகள், சென்னை, 1952.

3) தமிழர்பண்பாடு, சென்னை, 1955.

4) தமிழின் மறுமலர்ச்சி, சென்னை, 1953.

5) இலக்கிய தீபம், சென்னை, 1952.

6) இலக்கியமணிமாலை, சென்னை, 1964.

7) இலக்கியவிளக்கம், சென்னை, 1965.

8) இலக்கணச் சிந்தனைகள், சென்னை, 1956.

Kailasapathy. K., Tamil Heroic Poetry, Oxford, 1968.

Nilakanta Sastri, K.A., A History of South India, 1965.

History and Culture of the Tamils, Calcutta, 1963.

Development of Religion in South India, Madras, 1964.

Thaninayagam, X.S., Tamil Culture and Civilization, Bombay, 1970.

Vaiyapurippillai, S., History of Tamil Language and Literature, Madras, 1956.

பேராசிரியர் வி.சிவசாமி எம்.ர. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் சமஸ்கிருதத் துறையில் பணியாற்றியவர். தொல்லியல், வரலாறு, சமஸ்கிருதம், நுண்கலை, இந்து நாகரிகம் ஆகிய துறைகளில் புலமை பெற்று நூல்கள் எழுதியவர்.

இந்நாலில் சங்காலம் தொட்டு கம்பதாசன் வரை தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் வாழ்ந்த புலவர் பெரு மக்கள் பலர் தமிழ்மொழி பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்துகளைக் காணலாம். சிறப்பாக தமிழ்மொழி சார்ந்த அடைமொழிகள், உருவகங்கள், உவமைகள் முதலியவற்றை அடிப்படையாக வைத்தே தமிழரின் தொடர்ந்த தமிழ்மொழிப்பற்று விரிக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்மொழியின் இனிமையைக் கூறுவதுடன் மொழியின் 20 நாற்றாண்டுகால வளர்ச்சியையும் இந்நால் கூறும். பேராசிரியரின் பரந்த இலக்கிய அறிவை மட்டுமல்ல அன்னாரின் அரசியல், சமய, சமூக அறிவையும் இந்நால் அறிவறுத்தும்.